THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

şiirimin her kelimesi

TAMARA IRELAND STONE

PEGASUS

TAMARA IRELAND STONE



PEGASUS YAYINLARI



altı ay önce



Notları okumamam gerek.

Hailey bir gülü kesip bana uzattı. Notu parıltılı pembe bir kurdeleyle dala iliştirirken üzerinde yazanları okudum. Kendime engel olamadım. Bu biraz abartılı olsa da tatlıydı. Notu Olivia'ya verdim, o da sınıf kovasının içine attı.

"Yok artık! Çocuklar..." Olivia kartı elinde çevirirken alaycı bir kahkahayla güldü. Sanırım o da notta yazanları okuyordu.

"Bunu kimin yazdığını bilmiyorum ama... zavallı çocuk. Bu çok banal."

Birinin içtenlikle yazmış olduğu şiir elden ele dolaştı. Alexis histerik kahkahalarla kendini sırtüstü yatağımın üzerine attı. Kaitlyn ve Hailey halımın üzerinde iki büklüm oldular. Sonunda ben de onlara katıldım.

"Bu hoş değil. Notları okumayalım," dedim, kalkülüs dersinde Jessica adında bir kız için yüreğini satırlara döken bu isimsiz çocuğu koruma isteğiyle gülü kovanın ortasına saklayarak.

Olivia önümdeki kart destesini aldı ve karıştırmaya başladı. "Tanrım, bu insanlar da kim ve nasıl olur da hiçbirini tanımayız?"

"Ezik olmadığımız için olmasın?" dedi Alexis.

"Burası büyük bir okul," diye karşı çıktı Hailey.

"Tamam, işimize dönelim. Çiçekler soluyor." Kaitlyn hızla Sevgililer Günü bağış etkinliğimizin lideri rolüne geri bürünürken hâlâ kahkahalarla gülüyordu. "Olivia, notları bu kadar sevdiğine göre Samantha'yla yer değiştirebilirsin."

Olivia başını iki yana sallayınca atkuyruğu hareketlendi. "Hayatta olmaz. Ben işimi seviyorum."

"Ben değiştiririm. Zaten elim de yorulmuştu," dedi Hailey ve ikimiz yer değiştirdik.

Kovadan bir gül aldım ve makası yerden kaldırdım. Parmaklarımı makasın tutacak yerlerinden geçirdiğim an durduk yere aklıma bir fikir düştü ve tepki verecek zamanım olmadan beynimin tamamen ona yoğunlaşıp beni onunla mücadele etmeye hazırladığını hissettim. Ellerim titremeye başladı ve ağzım kurudu.

Sadece bir düşünce.

Makası yere düşürdüm ve kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için gruba bakınarak birkaç kez ellerimi silkeledim.

Kontrol bende.

Bir daha denedim. Bir elimde gül, diğer elimde makasla parmaklarımı birbirine sıkıştırdım fakat avucum terlemiş, parmaklarımsa karıncalanıyordu ve makası doğru düzgün kavrayamıyordum. Tam karşımda oturan Kaitlyn'e baktım ve içimde bir bulantı dalgası yükselirken yüzünün eğilip bulanıklaşmasını izledim.

Nefes al. Yeni bir düşünce bul.

Bir kez kesersem kesmeye devam edecektim. Devam edeceğimi biliyordum. Bir sonraki güle, ardından bir sonrakine geçecektim ve geriye koca bir dal, yaprak ve taç yaprak yığını kalıncaya dek kesmeye devam edecektim.

Sonra o aşırı duygusal, özenle yazılmış notları katledecektim. Her birini.

Tanrım, bu çok yanlış.

Sonra makası Olivia'nın atkuyruğuna götürecek ve o tokasını kesecektim.

Tanrım. Yeni düşünce. Yeni düşünce.

"Su içmem lazım," dedim ayağa kalkıp alnımda oluşan ter damlalarını hiçbirinin fark etmemesini umarak.

"Şimdi mi?" diye sordu Kaitlyn. "Haydi ama, Samantha, bütün işi aksatacaksın."

Bacaklarım titriyordu ve beni aşağı kata indirebileceklerinden emin değildim ama makastan bir şekilde kurtulmuştum ve onun yerine elim şu an merdivenin korkuluğundaydı. Doğruca mutfağa yöneldim ve ellerimi suyun altına götürdüm.

Su soğuk. Suyu dinle.

"Sen iyi misin?" Kafamın içindeki konuşmalar Paige'in sesiyle bölündü. Kız kardeşimin tezgâha oturmuş ödevini yaptığını bile görmemiştim. Bıçaklarla dolu bloğu o an gördüm. İçinde bir de makas vardı.

Kız kardeşimin saçını kesebilirim.

Buzdolabına çarpıncaya kadar iri adımlarla geriye doğru yürüdüm. Dizlerim boşaldı ve yere doğru kayarak başımı iki yandan kavradım, görüşümü karartmak için yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve içimden mantraları tekrarladım.

"Sam. Gözlerini aç." Annemin sesi çok uzaklardan geliyordu ama dediğini yaptım ve gözlerimi açtığımda ikimiz de burun burunaydık. "Şimdi konuş benimle."

İri gözlerle merdivene baktım.

"Merak etme," dedi. "Anlamayacaklar. Yukarıdalar."

Annemin Paige'e fısıldayarak odama bir paket cips götürmesini ve arkadaşlarımı oyalamasını söylediğini duydum.

Sonra iki elimi birden öylesine sıkıca kavradı ki, evlilik yüzüğü parmaklarımdan birine battı. "Bunlar sadece düşünceler," dedi sakince. "Söyle lütfen."

"Bunlar sadece düşünceler." Sözlerini yankılayabilsem de sesindeki sakinliği yansıtamıyordum.

"Güzel. Kontrol sende." Başımı ondan öteye çevirdiğimde kollarımı daha sıkı kavradı.

"Kontrol bende."

Yanılıyor. Kontrol bende değil.

"Beyin günde otomatik olarak kaç düşünce üretir?" Annem odaklanmama yardım etmek için verilerden devam etti.

"Yetmiş bin," diye fısıldadım, gözyaşlarım kot pantolonuma saçılırken.

"Bu doğru. Günde yetmiş bin düşüncenin hepsini *eyleme* döküyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Tabii ki dökmüyorsun. Bu düşünce de o yetmiş binden biriydi. Bir özelliği yok."

"Bir özelliği yok."

"Güzel." Annem çenemi tuttu ve başımı kaldırarak beni yeniden kendisine bakmaya zorladı. "Seni seviyorum, Sam." En sevdiği lavantalı losyonu gibi kokuyordu, daha karanlık ve korkunç olan düşüncelerin, yerini daha yeni ve güzel düşüncelere bıraktığını hissederek kokuyu içime çektim. "Düşündüğün şey her ne olursa olsun bir sorun yok. Bu senin hakkında *hiçbir şey* ifade etmez. Anladın mı? Şimdi söyle bana."

İkimiz daha önce de bunu yaşamıştık. Uzun zamandır bu şekilde gerçekleşmemişti ama annem, bir alışkanlıkmışçasına hemen atanmış görevine bürünmüştü. İdmanlıydı.

"Makas," diye fısıldadım başımı göğsüne yaslayıp kirli, hasta ve aşağılanmış hissederek. Bu korkunç düşünceleri ona söylemek-

ten nefret ediyordum ama düşüncenin daha da sarmallaşması düşüncesinden daha da nefret ediyordum ve kurtuluş yolum buydu. Ben de idmanlıydım.

"Güller. Olivia'nın saçları ve... Paige'in saçları..." Annem bitirmeme izin vermedi. Kollarını etrafıma sardı ve ben de tişörtüne tutundum, omzunda ağladım ve ona üzgün olduğumu söyledim.

"Üzülecek bir şey yok." Geri çekilip alnımı öptü. "Şimdi sen burada kal. Ben hemen dönerim."

"Lütfen gitme," diye yalvardım ama dinlemeyeceğini biliyordum. Yapması gerekeni yapıyordu. Tırnaklarımı üç kez enseme batırdım, o geri gelinceye kadar tekrar tekrar batırmayı sürdürdüm.

"Lütfen, al onu."

Ona dokunmak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Parmak uçlarım soğuk metalle buluştu ve parmaklarımın hafifçe, yavaşça, sadece yüzeyi yalayıp geçerek bıçağın üzerinde kaymasına izin verdim. Tutacağını hissettiğimde parmaklarımı deliklerin içinden kıvırdım. Annemin saçları yüzümde sallanıyordu.

Kesebilirim. Ancak bunu asla yapmam.

"Güzel. Bu sadece bir makas. Birkaç korkunç düşünceyi tetiklemiş olabilir ama sen, Samantha McAllister, iyi bir insan olduğun için bu düşünceleri eyleme dökmeyeceksin." Sesi şimdi daha yakından geliyordu.

Makası yere bıraktım ve kendimden olabildiğince uzaklaştırmak için sertçe ittim. Kollarımı annemin omuzlarına atıp ona sıkıca sarılırken bunu son yaşayışımız olmasını umdum ama olmayacağını biliyordum. Anksiyete atakları depremler gibiydi. Yerin sarsılması kesildiğinde hep rahatlıyordum ama önünde sonunda bir başkasının daha geleceğini bilsem de ne zaman ve nasıl geleceğini asla tahmin edemiyordum.

"Onlara ne diyeceğim?"

Arkadaşlarım OKB'mi ya da elden ayaktan düşüren, kontrol edilemez düşüncelerimi öğrenemezlerdi çünkü arkadaşlarım normallerdi. Kusursuzlardı. Normallikleri ve kusursuzluklarıyla gurur duyarlardı ve benim o iki şeyden ne kadar uzak olduğumu *asla öğrenemezlerdi.*

"Gül görevine senin yerine Paige devam ediyor. Kızlar mutfakta bana yardım ettiğini sanıyorlar." Annem yüzümü silmem için bana bir kurulama bezi uzattı. "Ne zaman hazır hissedersen o zaman yukarı çıkarsın."

Uzun bir süre derin derin nefes alıp vererek tek başıma oturdum. Hâlâ mutfak zemininin en ucundaki makasa bakamıyordum ve önümüzdeki birkaç gün boyunca annemin tüm keskin eşyaları saklayacağından emindim ama şimdilik iyiydim.

Buna rağmen zihnimin karanlık köşelerinde gizlenen tek bir düşünceyi duyabiliyordum. Diğerleri kadar saldırgan değildi ama bambaşka bir biçimde korkutucuydu çünkü bu düşünce asla yok olmuyordu. Beni en çok korkutan düşünce buydu.

Ya deliysem?

simoli

her şeyden çok

Üçüncü kulvar. Hep üçüncü kulvar. Koçlarım bunu komik buluyorlardı. Tuhaf. Şanslı çoraplarını yıkamamak ya da şans getirdiğine inanıldığı için sakalını kesmemek gibi *bir şey*. Bu harikaydı. Bilmelerini istediğim şey de buydu.

Bloğun üzerine çıktım, belimi büktüm, kollarımı ve bacaklarımı salladım. Ayak parmaklarımla bloğun kenarını sıkıca kavrarken suya baktım ve iki başparmağımı da bloğun pürüzlü bandına üç kez sürttüm.

"Yüzücüler, pozisyon alın." Koç Kevin'in sesi havuzun öbür ucundaki kulüp duvarlarında yankılandı ve düdüğünü çaldığında vücudum tamamen Pavlovcu bir tepki verdi. Avucum başımın üzerinde, dirseklerim kilitlenirken kollarımı kulaklarıma bastırdım ve gerilip uzanırken parmak uçlarım yüzeyden kayıncaya kadar pozisyonumu koruyarak kendimi öne doğru attım.

Sonra keyifle geçen on saniye boyunca, suyun kulaklarımdaki *foş* sesi dışında hiçbir gürültü duymadım.

Kendimi sertçe ileri doğru ittim ve şarkıma kilitlendim. Aklıma gelen ilk şarkı, akılda kalıcı sözleriyle neşeli bir melodiydi, bunun üzerine iki kolumu birden ritimle kusursuz bir

eşzamanlılık içinde başımın üzerinden atarak kelebek stili yüzmeye başladım. Yüz, yüz, at. Yüz, yüz, at. Bir, iki, üç.

Farkına varmadan havuzun karşı ucuna dokunmuş, keskin bir dönüşle kendimi sertçe duvardan öne doğru itiyordum. Ne yukarı, ne sola ne de sağa baktım. Koçun da dediği gibi, şimdi, yarışın bu anında kendimden başka kimsenin önemi yoktu.

Başım birkaç saniyede bir sudan çıkıyor, çıktığındaysa koçun, çenelerimizi indirmemiz, kalçalarımızı kaldırmamız, bacaklarımızı düz tutmamız ya da sırtımızı bükmemiz için bağırışlarını duyabiliyordum. Adımı işitmesem de kendimi kontrol ettim. Bugün her şey yolunda gibiydi. İyi hissediyordum. Hızlı hissediyordum. Şarkının temposunu artırdım, son birkaç kulaçta gücümü azami seviyeye çıkardım ve parmak uçlarım havuzun kenarıyla buluştuğunda hızla başımı kaldırıp saate baktım. Saniyenin onda dördüyle son rekorumu kırmıştım.

Cassidy dördüncü kulvardan tebrik için yumruk çakıp, "Kahretsin... bu hafta sonu düzenlenecek yerel yarışta beni mahvedeceksin," derken nefes nefeseydim. Üç yıl peş peşe ilçe şampiyonluğu kazanmıştı. Onu yenmemin imkânı yoktu, yalnızca kibarlık ettiğinin farkındaydım ama yine de böyle dediğini duymak hoşuma gitmişti.

Düdük bir kez daha çaldı ve çıkma sıramın geldiğini bildirerek biri üzerindeki bloktan suya atladı. Sudan çıktım ve havluma doğru yönelirken yüzücü bonemi çıkardım.

"Oha! Neydi o öyle?" Başımı kaldırıp baktığımda Brandon'la göz göze geldim. Brandon'la göz *göğüse* geldim desem daha doğru olurdu. Şortunun kalçasını nasıl sardığına bakma dürtümü güçlükle dizginleyebilsem de, ince tişörtünden yukarı doğru yüzüne bakmayı sürdürmek için kendimi zorladım.

Kulüpte geçirdiğim ilk yaz Brandon sadece inanılmaz hızlı bir serbest yüzme performansıyla yarışmalarda en yüksek puanı

alan ve küçük çocuklara yüzme öğreten yaşça büyük bir takım arkadaşıydı. Ancak son iki yazdır, üniversiteden döndüğünden beri burada yardımcı koç –benim koçum– olarak çalışıyordu ve bu da onu kesinlikle yasak kılıyordu. Bir de kesinlikle daha seksi.

"Teşekkürler." Hâlâ soluklanmaya çalışıyordum. "Galiba sadece iyi bir ritim yakaladım."

Brandon mükemmel dişleriyle bana gülümserken gözlerinin yanındaki kırışıklıklar daha da belirginleşti. "Aynısını yerel yarışta da yapar mısın, lütfen?"

Bana bu şekilde gülümsemeyi sürdürmesi için diyecek komik bir şey bulmaya çalıştım ama bunun yerine, yanıt vermemi beklerken bana baktığı sırada yanaklarımı ateş bastı. Suyun mayomdan damlayıp ayaklarımın dibinde bir birikinti oluşturmasını izlerken yaratıcı olamayışımdan kendimi yiyip bitirerek bakışlarımı yere diktim.

Brandon bakışlarımı takip etmiş olmalıydı çünkü birdenbire arkasındaki duvara dizili havluları işaret etti ve, "Orada kal. Bir yere kıpırdama," dedi.

Birkaç saniye sonra geri döndü. "İşte." Omuzlarıma bir havlu sardı ve birkaç kez aşağı yukarı kaydırdı, havlunun uçlarını bırakmasını bekledim ama bırakmadı. Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda onun da dikkatle bana baktığını fark ettim. Sanki... belki de beni öpmek istermiş gibi. Ona beni öpmesini istermiş gibi baktığımın farkındaydım çünkü istiyordum. Düşündüğüm tek şey buydu.

Gözlerini hâlâ üzerimden ayırmıyordu ama ilk hamleyi asla onun yapmayacağını biliyordum, o yüzden bir cesaretle öne doğru bir adım attım, sonra bir adım daha ve yapacağım şey üzerine daha fazla düşünmeden teninin sırılsıklam olduğunu hissederek sular damlayan ıslak mayomu tişörtüne bastırdım.

Havlunun iki ucunu toplayıp yumruklarıyla sıkarken bir nefes verdi ve havluyla beni kendisine daha da yaklaştırdı. Ellerim kalçalarından ayrılarak sırtına uzandı ve avuçlarımın altındaki kaslarının gerildiğini hissederken başını aşağı eğdi ve beni öptü. Tutkuyla. Sonra havlumu tekrar kendine doğru çekti.

Ağzı ılıktı ve dudaklarını araladığında, aman Tanrım, işte sonunda oluyordu ve her tarafta insanlar olmasına, sürekli düdük sesini duymama ve koçların arkamdan seslenmelerine rağmen umurumda değildi çünkü şu an tek istediğim...

"Sam? Sen iyi misin?" Brandon havluyu bırakırken ve iki yanımdan gevşek bir biçimde düştüğünü hissederken hızla gözlerimi kırpıştırdım ve başımı iki yana salladım. "Nereye gittin, ufaklık?"

Hâlâ iki adım ötemde duruyordu ve biraz olsun ıslanmamıştı. Ayrıca ben ufaklık falan değildim. On altı yaşındaydım. O ise sadece on dokuzdu. Arada o kadar fark yoktu. Beyzbol şapkasını düzeltti ve bana o saçma derecede hayran olunası gülümseyişiyle baktı. "Bir an seni kaybettim sandım."

"Hayır." Beni kaybetmenin tam tersini yaptın. Fantezi havada süzülüp gözden kaybolurken göğsümde bir ağırlık hissettim. "Sadece bir şey düşünüyordum."

"Ne olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet. Ayrıca endişelenecek bir şey yok. İlçe şampiyonasında sınırlarını *o* şekilde zorlar ve yıl boyu yüzmeye devam edersen, istediğin üniversite bursunu alırsın." Başka bir şey daha demek üzereydi ama Koç Kevin herkesin duvarın önündeki yerlerini almaları için seslendi. Brandon babacan, koçvari bir şekilde hafifçe omzuma vurdu. "Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum, Sam."

"Muhtemelen anlayamayacağın kadar." Hâlâ iki adım ötemdeydi. Havlumu *gerçekten* açıp onu içine sarsam ne olur diye merak ettim.

"Sam. Duvar!" diye bağırdı Koç Kevin. Çoktan toplanmış, bana bakan takımın geri kalanını gösterdi. Cassidy'nin yanına sıkıştım ve Koç bizi duyamayacak bir mesafedeyken Cassidy dirseğiyle beni dürttü ve "Pekâlâ, yaptığı şey tatlıydı. Havlu olayını diyorum," diye fısıldadı.

"Değil mi?" Cassidy'ye şaşkın bir bakış attım. Yaz başında Cassidy bunun için, "Koç Sevdalısı" diyordu ama son birkaç haftadır bundan vazgeçmediğimden bana gitgide sinir olmuştu.

"Bunun sevimli bir davranış olduğunu söyledim, başka bir anlamı yok."

"Belki vardır."

"Sam. Tatlım. Gerçekten. Yok. Havlunu alıp seni biraz kurulādı ama o kadar. Sonuçta üniversitede bir kız arkadaşı var."

"Ee?" Ona baktığımı belli etmemeye çalışarak öne eğildim. Ofisin önünde gazoz içerek cankurtaranlardan biriyle sohbet ediyordu.

"Ee'si, *üniversitede* bir kız arkadaşı var," diye yineledi Cassidy, cümlesinin başını vurgulayarak. "Sürekli ondan söz ediyor ve senin dışında herkes kıza ne kadar âşık olduğunun farkında."

"Ah."

"Üzgünüm. Bunu yapmak gerekiyordu." Cassidy uzun kızıl saçlarını dağınık bir topuz halinde tepesinde topladı ve ardından iki eliyle birden kolumu tuttu. "Sana bilmediğin bir şey söylemiyorum." Biraz daha yaklaştı. "Etrafına bak, Sam," dedi, takım arkadaşlarımızın oluşturduğu uzun sırayı göstererek. "Bu lüks özel yüzme kulübü denizinde daha bir sürü balık var."

Etrafıma baktığımda sert karınları, kaslı kolları, Kuzey Kaliforniya güneşi altında bronzlaşmış tenleri, üç ay boyunca

suda olmanın verdiği ince ve sıkı bedenleriyle dar mayolu oğlanları gördüm ama hiçbiri Brandon kadar kusursuz değildi. İçlerinden birini az da olsa çekici bulsam bile ne anlamı vardı ki? Yaz neredeyse bitiyordu.

Cassidy başını yana eğerek dramatik bir ifadeyle suratını astı. Parmak ucunu burnuma dokundurdu ve derin bir iç çekti. "Ben sensiz ne yapacağım, Sam?"

Ağustosun ilk gününden beri aklımdan çıkaramadığım bir düşünceyi dile getirirken karnım sıkı bir yumruk halinde kasıldı. Tüm yaz arkadaşlarım gibi Cassidy de beni havuz dışında hiç tanımıyordu. Burada değilken kim olduğum konusunda hiçbir fikri yoktu, o yüzden ne kadar yanlış tanıdığını da bilmiyordu.

"İyi olacaksın," dedim çünkü öyle olacaktı. Ben mi? O kadar da emin değildim.

Haziranda ofisine dalıp son finalime girdiğimi duyurduğumda psikiyatristim durumu anlamıştı. Uzun adımlarla mini buzdolabına yönelip iki plastik flüt kadehe köpüklü elma şırası koymuş ve kadehleri tokuşturduğumuz sırada, "Yazlıkçı Sam'in zafer dolu geri dönüşü şerefine," demişti.

Ancak artık sona yaklaşıyordu. İki hafta içinde okula geri dönecektim, Cassidy L.A.'de, Brandon ise üniversitede olacaktı. Onları özleyecektim, aynı şekilde sabah erken saatlerde üç numaralı kulvara dalışlarımı da.

Yeniden Samantha olacaktım. En çok da Sam'i özleyecektim.

beşinci

Mutfağa adım atmamla birlikte annem, "Harika görünüyorsun," dedi. Son bir saatimi okulun ilk gününe hazırlanmakla geçirdim. Düzleştirdiğim saçımı serbest bıraktım. Beyaz bir kamisol üzerine tül bir üst, altına dar kesim bir kot pantolon ve annemin bana alması için yalvardığım dolgu topukluları giydim. Gözlerime kalem çektim, dudaklarımı belirginleştirdim, çenemdeki stres kaynaklı patlamayı etkili bir şekilde maskeleyen fondötenimi sürdüm.

"Teşekkür ederim." Yalnızca iltifat için teşekkür etmediğimi bilmesini umarak ona sıkıca sarıldım. Bu teşekkür, yaz boyu benim için yaptığı her şey içindi. Tüm yüzme yarışlarıma geldiği, her pazar gecesi yüksek sesle tezahürat etmekten sesi kısıldığı içindi. Özellikle Cassidy'nin L.A.'ye gittiği, Brandon'ın Doğu Yaka'ya döndüğü ve okulun ilk gününün uğursuz bir fırtına bulutu gibi üzerime çökmeye başladığı son bir haftadır gecenin geç saatlerine kadar yaptığımız bütün o konuşmalar içindi.

Annemin yüzünde, ne zaman gergin olduğumu anlasa takındığı o cesaret verici gülümseme vardı. "Bana öyle bakmaktan

vazgeç lütfen," dedim gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarak. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Cep telefonum çaldı ve ekrana bakmak için cebimden çıkardım. "Alexis bugün okula giderken onu da almamı istiyor."

"Neden?" diye sordu annem, Paige için bir kâse mısır gevreği doldururken. "İlk yılında arabana yolcu almanın yasalara aykırı olduğunu biliyor." Alexis elbette yasaları biliyordu ve çoğu insan uymadığından benim uymama şaşırıyordu.

Mesajına yanıt olarak annemler öğrenirse arabamı kaybedeceğim için onu alamayacağımı söyledim. GÖNDER tuşuna bastım ve annemin ekranı okuyabilmesi için telefonu ters çevirdim. Onaylarcasına başını salladı.

Telefonu cebime geri koydum ve sırt çantamı omzuma astım. Ağzına koca bir kaşık mısır gevreği alırken Paige'e, "İyi günler, altıncı sınıf," dedim.

Garaja doğru yürürken hâlâ fikrimi değiştirmem için yalvaran Alexis'e mesaj atıp duruyordum. Sonunda, onu bugün veya yakın gelecekte herhangi bir zaman arabamla almayacak olmamın asıl nedenini söylemeden konuyu kapatarak garaj yolundan çıktığım sırada telefonu bardak tutacağına bıraktım.

Bu ay başında, on altıncı yaş günümde, ehliyetimi almam için babam beni Motorlu Taşıtlar Bürosu'na götürmüştü ve birkaç saat sonra eve geldiğimizde garajımızda park halinde ikinci el bir Honda Civic duruyordu. Bu tamamen beklenmedikti ve benim için sıradan bir ulaşım aracı olmasından çok daha büyük bir anlam taşıyordu. Annemin, babamın ve psikiyatristimin bunu başarabileceğimi düşündükleri anlamına geliyordu.

Yeni arabamı göstermek için can atıyordum fakat Alexis, Kaitlyn, Olivia ve Hailey hepsi de kendi aile tatillerindelerdi ve Cassidy ise cezalıydı; o yüzden öğleden sonranın geri kalanı

boyunca müzik dinleyerek ve direksiyonun ellerim arasında verdiği hissin keyfine vararak kendi başıma sürdüm.

Ancak arada sırada gözüm kilometre sayacına kaydıkça değişen rakamlara büyülenmişçesine bakıyordum. Son hane ne zaman üçü gösterse tuhaf bir haz duyuyordum.

O akşam nihayet arabayı garaj yoluna çektiğimde son hane altıda duruyordu, bunun üzerine kilometre sayacı ait olduğu yere gelinceye kadar blok civarında birkaç tur daha attım. Artık her park edişimde aynısını yapmak zorundaydım. Alexis'in ve diğer arkadaşlarımın bu sırrımı öğrenmelerine izin veremezdim, o yüzden arabayı tek başıma sürme bahanem olan o yasaya minnettardım.

Öğrenci otoparkına girdiğimde sayacın son hanesi dokuzu gösteriyordu, dolayısıyla üçe denk getirebilmek için tenis kortlarının önündeki en uç noktaya kadar sürmek zorundaydım. Kontağı kapadığımda midem şiddetle bulanıyordu, ağzımsa kupkuru kesilmişti, bunun üzerine derin derin nefesler alıp vererek bir süre öylece oturdum.

Yeni bir yıl. Taze bir başlangıç.

Kampüste yürürken endişe halim azaldı. Avery Peterson beni görünce ciyaklarcasına bir ses çıkardı. Sarılıp daha sonra arayı kapatmak üzere sözleştikten sonra Dylan O'Keefe'ye döndü ve elini tuttu.

Beni okul dansına çağırmasıyla başlayan ve birkaç ay sonraki bir Yılbaşı Gecesi partisinde Nick Adler'ın beni öpmesi ve anında onun yerini almasıyla son bulan dokuzuncu sınıfın ilk üç ayı boyunca takıntım olmuştu.

Birkaç adım ilerledikten sonra lakros takımındaki arkadaşlarıyla birlikte bahçenin ucundaki bir masada oturan Tyler Riola'yı gördüm. Onuncu sınıfın ilk döneminde kendimi tamamen ona kaptırmıştım, ta ki tek taraflı saplantım olmayan yegâne erkek

Kurt Frasier'la çıkmaya başlayıncaya kadar. Kurt'ten hoşlanıyordum. Çok hoşlanıyordum. Doğrusu o da benden hoşlanıyordu, en azından birkaç aylığına.

Aniden durdum. Bu benim dolabım olamazdı.

Kapağı parlak mavi bir kâğıtla kaplıydı ve ortasına gümüş rengi dev bir kurdele bağlanmıştı. Elimi üzerinde gezdirdim. Bunu yaptıklarına inanamıyordum.

Başımı kaldırıp baktığımda kalabalığın açılıp Alexis'e yol verdiğini gördüm. Her zamanki gibi, uzun sarı saçları, çarpıcı yeşil gözleri ve kusursuz cildiyle *Teen Vogue* dergisinden fırlamışa benziyordu. Tasarım yazlık elbisesi her adımında salınırken, yüksek topuklularının betona vuruşunu duyabiliyordum. Elinde mor ve beyaz kremalı dev bir kapkek tutuyordu.

Sağındaki Kaitlyn de bir o kadar güzel görünüyordu ama tarzı tamamen farklıydı. Onunki egzotik bir güzellikti. Seksi bir güzellik. Üzerinde ince askılı dar bir bluz vardı, siyah dalgalı saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu.

Hailey gruptan ayrıldı ve kollarını iki yana açarak hızla yanıma geldi. Kollarını boynuma doladı ve "Tanrım, bu yaz seni ne kadar özledim bilemezsin!" dedi. Ona daha sıkı sarıldım ve benim de onu özlediğimi söyledim. Hâlâ İspanya'da geçirdiği yaz tatilinin bronzluğuyla muhteşem görünüyordu.

Olivia şimdi bir kol mesafesi uzağımdaydı, iki elimle birden yeni boyanmış simsiyah saçlarından kalın bir tutam kavradım. "Pekâlâ, bu kesinlikle sana gitmiş!" dedim. Bunun üzerine kalçasını yana doğru çıkarıp, "Değil mi?" dedi.

Arkadaşlarım yaklaşırlarken etrafımızdaki herkes yaptığı işi bırakıp biraz daha yanaştılar. Çünkü Çılgın Sekizli *herhangi bir şey* yaparken olan şey buydu. İnsanlar izlerdi.

Kendimize bu adı anaokulundayken takmıştık ve öyle de kaldı. Ella'nın ailesinin San Diego'ya taşındığı ve Hannah'nın

özel bir liseye geçtiği dokuzuncu sınıfa kadar sekiz kişiydik. Geçen yıl Sarah okul oyununda başrolü kapıp yeni tiyatro kulübü arkadaşlarıyla takılmaya başladığında sayımız beşe düşmüştü.

Tek sayıdaki arkadaşlıkların karmaşık olduğunu o zaman fark etmeye başlamıştım. Sekiz iyiydi. Altı iyiydi. Ancak beş? Beş kötüydü çünkü birinin daima dışta kalan kız olması gerekiyordu. O da çoğunlukla ben oluyordum.

"Doğum günün kutlu olsun, güzellik!" dedi Alexis kapkeki bana verirken yerinde zıplayarak.

Yüzümdeki gülümseme daha da genişledi. "Doğum günüm iki hafta önceydi."

"Doğru ama doğum gününün yaza denk gelmesi ne kadar da sinir bozucu olsa gerek diye konuşuyordum. Hiçbirimiz seninle kutlayamadık." Alexis'in bundan daha önce bahsetmemiş olmasına şaşırdım. Geçen hafta iki kez görüşmüştük ve her ikisinde de annesinin planladığı Spa gününden ve *kendi* doğum günü için annesinin ona alacağı yeni üstü açılır arabadan bahsetmiştik.

"Bu inanılmaz güzel, çocuklar," dedim kapkeki kaldırıp dolabımdaki kurdeleyi işaret ederek. "Cidden. Teşekkür ederim."

Koro halinde, *Rica ederiz* ve *Seni seviyoruz*'larla dolu sesler yükseldi. Sonra Alexis bir adım öne çıktı. "Hey," diye fısıldadı. "Bu sabahki onca mesaj için özür dilerim ama seninle bir konuda görüşmem gerek ve bu konuşmayı baş başa yaparız diye umuyordum."

"Ne oldu?" Sesimdeki sakinliği korumaya çalıştım ama "Seninle konuşmam gerek," sözlerini duyduğum an otoparktan beri rahatlatmaya çalıştığım midemdeki yumru hissi geri geldi. O sözler kesinlikle iyiye işaret değildi.

"Öğle yemeğinde konuşuruz," dedi. Tam bugünün şimdiye kadarkiler arasında okulun en iyi ilk günü olduğunu hissetmeye başlarken, şimdi öğle saati gelecek diye korkuyordum.

Kaitlyn öne doğru bir adım atıp bana sarıldı. "Sen titriyor musun?" diye sordu.

Nefes al. Nefes al. Nefes al.

"Herhalde bu sabah çok kahve içmişim." Zil çaldı ve dolabıma dönüp titreyen parmaklarla kilit şifresini girmeye başladım. "Sonra görüşürüz, çocuklar."

Sekizler gider gitmez kalabalığın geri kalanı da ilk ders için dağıldı. Kapkeki boş bir rafa koydum ve dengemi sağlamak için kapağa tutundum.

Dolabımın iç kapağına yapıştırılmış, son iki yılda biriktirdiğim tüm fotoğrafları ve anıları gördüm. Beşimizin bir arada olduğu, okula dönüş haftası için üzerimize okul renklerini kuşandığımız ve dördümüzün geçen yıl balo prensesi ödülünü alan Kaitlyn'in etrafını çevrelediğimiz fotoğraflar vardı. Geçen Cadılar Bayramı'nda Alexis'in annesi ile babası şehir dışına çıktıklarında ve insanların sonra aylarca konuştukları o efsane partiyi düzenlediğimizde aldığımız gürültü uyarısının bir kopyası da vardı. Altındaki boyayı tamamen kapatarak etrafa yayılmış haldeki bilet koçanlarım da buradaydı. Bağımsız bir plak şirketinin sahibi olan ve bize daima VIP bölümünden yer ayıran Olivia'nın babası sayesinde –kimsenin adını bile duymadığı gruplardan Beyoncé, Lady Gaga ve Justin Timberlake gibi isimlere kadar uzanan– etkileyici, derleme bir koleksiyondu.

Makyajımı kontrol etmek için küçük aynaya baktım ve, "Sakın. Korkma," diye fısıldadım. Sonra dolabın kapağını kapadım ve üzerindeki ambalaja biraz daha bakıp başparmağımı gümüş kurdelenin üzerinde gezdirerek parmak ucumu yüzeyinde dolaştırdım.

"Bu gerçekten hoştu." Ses o kadar belirsizdi ki, önce gaipten bir şeyler duyduğumu sandım. Konuşanın kim olduğunu görmek için döndüm ama dolabı yüzünü kapatıyordu.

"Pardon?" Acınası bir şekilde kurdeleyi okşadığımı görmediğini umuyordum.

"Gerçekten iyi arkadaşların var." Dolabının kapağını kapadı ve ambalaj kâğıdını işaret ederek yanıma yürüdü. Az kalsın, "Her zaman değil," diyecekken kendimi tuttum. Yeni bir yıl. Yeni bir başlangıç. Bugünse gerçekten iyi arkadaşlarım vardı.

"Dolabını nasıl açtılar?"

"Şifreyi hepsi biliyor. Bu bir tür doğum günü geleneği. Ortaokuldan beri birbirimizin dolaplarını kaplarız. Bu, benimkini sadece ikinci kaplayışları ama bilirsin, önemli doğum günleriydi. On üç ve şimdi de..." Gümüş kurdeleye bir kez daha uzandım. "On altı."

Bunu ona neden anlatıyorum ki?

Koridorların boşaldığını fark ederek etrafıma bakındım. "Üzgünüm. Seni tanıyor muyum?"

"Görünüşe bakılırsa hayır." Dolap sırasının sonunu işaret etti. Dolabım dokuzuncu sınıftan beri orada ama resmen tanışmadık. Ben Caroline Madsen."

Ayaklarından başlayarak onu süzdüm. Kahverengi yürüyüş botları. Salaş, solgun bir kot pantolon. Erkek arkadaşının olsa havalı sayılabilecek ama öyle olmadığından emin olduğum, düğmeleri açık flanel bir gömlek. Gömleğin içinde, SCOOBY DOO tişörtü vardı. Bunu görünce içimden kahkahayla güldüm. Yüzüne doğru devam ettim. Hiç makyaj yoktu. Ağustosun sonu ve Kaliforniya olmasına rağmen başında mor-beyaz çizgili bir kayak beresi vardı.

"Samantha McAllister." İkimizin de okulun ilk günü resmen geç kaldığını bildiren son zil çaldı.

Gömleğinin kolunu çekiştirirken altındaki eski, yıpranmış bir kol saati göründü. "Derse gitsek iyi olacak. Tanıştığımıza sevindim, Sam."

Sam.

Geçen yıl Sekizler'den, bana Sam demelerini istemiştim. Kaitlyn kahkahayla gülmüş ve bunun köpeğinin adı olduğunu, Olivia ise bunun bir erkek adı olduğunu söylemiş, Alexis de asla ama *asla* kendisine Alex denmesini istemeyeceğini belirtmişti.

Caroline'ın köşeden dönüşünü izledim ve artık onu düzeltmek için çok geçti.



sır tutmak

Alexis dramatik bir biçimde nefes alıp avuçlarını dümdüz yere bastırarak çemberin içine doğru eğildiğinde bahçedeki ağacımızın altında öğle yemeğimizi yiyorduk. "Artık dayanamıyorum. Size söylemem gereken bir şey var, çocuklar."

Kaitlyn tek elini sessiz bir güvence verircesine Alexis'in sırtına götürdü. "Bu haftaki doğum günüm hakkında," dedi Alexis ve hepimiz birbirimize yanaştık. "Aylardır Napa'daki şu inanılmaz Spa'ya gitmeyi planlıyoruz, değil mi? İşte sanırım annemin rezervasyonları daha önceden yaptırmış olması gerekiyordu çünkü iki hafta önce aradığında bu hafta bir düğün olduğunu ve tamamen dolu olduklarını söylemişler." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Sadece üç kişilik rezervasyon yaptırabilmiş."

"Olsun. Biz de başka bir Spa'ya gideriz," dedi Olivia.

"Benim önerim de bu oldu. Ancak annem tüm lüks mekânları aradığını ve hiçbirinin bu kadar kısa sürede hepimizi konaklatabilecek yerleri olmadığını söyledi. Ayrıca orası annemin gözdesidir –yıllardır özel günlerde oraya gider– ve beni de hep götürmek istemiştir."

"Onun yerine pazar günü gidebilir miyiz? Ya da ertesi hafta sonu?" diye sordum.

Alexis bana baktı ve kaşları çatıldı. "Doğum günüm cumartesi, Samantha."

Çantasından iki zarf çıkarırken kesik bir nefes aldı. "Birini Kaitlyn'e, diğerini Olivia'ya uzattı. Geçen haftadan beri sürekli bunu düşünüyorum ve sonunda en uzun süredir tanıdığım iki kişiyi seçmenin en adil çözüm olduğuna karar verdim."

"Hepimizi anaokulundan beri tanıyorsun," dedi Hailey, hepimizin aklından geçirdiğinden emin olduğum şeyi dile getirerek.

"Doğru ama annelerimiz," dedi Kaitlyn ve Olivia'yı işaret ederek, "birbirlerini biz kreşe gittiğimizden beri tanıyorlardı." İkisi de her şeyi açıklayan bir baş hareketiyle onaylarcasına başlarını salladılar. Sonra ikisi de küstahlıkla gözümüzün önünde zarflarını açmaya başladılar.

Hailey tekrar biz ezikleri temsilen konuşmaya başladı. "Samantha'nın artık bir arabası var. Belki ikimiz arabayla gelip sizinle öğle yemeği için buluşabiliriz?"

Hailey'nin yalvaran yüz ifadesi karşısında gerçekten bir an bunu düşündüm. Ancak annem ve babam asla kabul etmezdi. Kabul etseler bile restorana gittiğimizde ne olacaktı?

Arabayı doğru düzgün park etmem on dakikamı alabilirdi. Ya vale olursa?

Ben süremem.

"Onu ben de düşündüm," dedi Alexis. "Ancak arabasına yolcu almıyor. Değil mi, Samantha?" Hepsi bana baktıkça yüzüm giderek yanıyordu.

Başımı iki yana salladım. Alexis sadece göz hareketleriyle suçu bana yönelterek bakışlarını grupta gezdirdi.

Düşünceler, beynimi çevreleyen uyarı bandına zorlayarak, strateji oluşturarak ve hızla akın edip kontrolü ele alarak bir araya

toplanmaya başladılar. Kendime bütün doğru şeyleri söyleyerek, mantraları tekrarlayarak, derin nefesler alarak ve yavaş yavaş sayarak bu düşünceleri frenlemeye çalıştım.

Bir. Nefes.

İki. Nefes.

Üç. Nefes.

İşe yaramıyordu. Yüzüm gitgide yanıyor, ellerim terliyor, nefes alış verişim kesikleşiyordu. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu.

Cebimden telefonumu çıkardım ve yeni bir mesaj gelmiş gibi yaptım. "Gitmem gerek. Yeni laboratuvar partnerim ders notlarımı istiyor." Kimsenin, aslında var olmayan laboratuvar partnerimle ilgili bir şey sormamasını umarak hiç dokunmadığım sandvicimi paketledim.

"Kırılmadın, değil mi?" diye sordu Alexis sevimlilikle.

Göz teması kurmadan önce altdudağımı üç defa ısırdım. "Tabii ki hayır. Anlayışla karşılıyoruz, değil mi?" İkimizin de Alexis'in sosyal çevresinin alt basamaklarına sıkışmış birer müttefik olduğumuzu kabullenerek soruyu Hailey'ye yönelttim.

Sonra vücudumdaki bütün kasların kaçma isteğini duymazdan gelerek olabildiğince yavaş bir şekilde oradan uzaklaştım.

Panik atağın ilk belirtisini duyduğumda yalnız kalabileceğim ve düşüncelerimi kontrol altına alabileceğim loş aydınlatmalı sessiz bir yere gitmem gerekiyordu. Psikiyatristim bu talimatları bir alışkanlık haline getirecek şekilde beynime kazımıştı, oysa ben köşeyi dönüp gözden kaybolur kaybolmaz sırtımı fen binasına yasladım ve güneş ışığını engelleyebilirsem aynı etkiye ulaşabilecekmişim gibi ellerimi yüzüme bastırdım. Sonunda kampüsün içinde yürümeye koyuldum ve yolun beni alıp götürmesine izin verdim.

Beni götürdüğü yer tiyatro oldu.

Daha önce yıllık yetenek yarışması, grup resitali ve okul piyesleri için buraya gelmiştim; esasen ders yerine katılmamızın zorunlu olduğu bir dizi etkinlik için. Beşimiz her zaman bize ayrılmış koltuklar yerine sırada birlikte oturur ve öğretmenlerden biri bizi susturmaktan bıkana ve bir cezaymış gibi hepimizi dışarı gönderene kadar kendi aramızda kıs kıs gülüşür, sahnedekilerle alay ederdik. Salonda oturup performansı baştan sona izlemek zorunda olan herkes nihayet dışarı çıkıncaya kadar çimlerin üzerinde oturur, konuşur, gülerdik.

İlk sıranın ortasındaki bir koltuğa oturdum çünkü doğrusunu söylemek gerekirse burası en karanlık noktaydı ve Alexis en iyi arkadaşlarını kayırıp beni en alt basamağa oturtmasına rağmen şimdiden kendimi daha sakin hissediyordum. İyi tarafından bakınca, artık nereye ait olduğumu merak etmek için o kadar çok zaman harcamama gerek yoktu.

Zil çaldı ve tam ayağa kalkıp derse gidecekken sesleri duydum. Bir grup insanın fısıldaşarak sahnede yürümelerini izlerken oturduğum yere iyice sindim. Bir erkek sesi, "Perşembe görüşürüz," dedi.

Son kişi perdenin arkasından belirdi. Karşı tarafta gözden kaybolmak üzereyken durdu ve geriye doğru birkaç belirgin adım attı. Ellerini beline koydu ve tiyatroya bakınarak ön sıradaki beni gördü.

"Hey." Yanıma geldi ve sahnenin kenarına oturup bacaklarını sarkıttı.

Karanlıkta onu daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım. "Caroline?" dedim.

"Vay canına. Adımı hatırladın," dedi yere atlayıp sağımdaki koltuğa otururken. "Buna biraz şaşırdım."

"Neden?"

"Bilmem. Galiba hafızana yer etmem için kendimi birden çok kez tanıtmak zorunda kalacağım bir tip olduğumu sandım."

"Caroline Madson," dedim soyadını bile hatırladığımı kanıtlayarak.

Biraz etkilenmiş gibiydi. "Ee, geri kalanımızı da gördün mü?" diye sordu boş sahneyi işaret ederek.

"Sanırım. Birkaç kişinin geçtiğini gördüm. Neden?"

Ağzının köşeleri aşağı kıvrıldı. "Bir sebebi yok. Sadece merak ettim."

Ancak şimdi merakımı cezbetmişti. Ayrıca dikkatimi dağıtmak için de harika bir sebepti. "Kimdi onlar? Nereden geliyordunuz?"

"Hiçbir yerden. Biz sadece... etrafa bakınıyorduk." Daha fazla ayrıntı için üstelemek üzereydim ki bir şey diyemeden öne eğilip yüzüme birkaç santim kala durdu. "Sen ağlıyor muydun?"

Koltuğuma daha da sindim.

"Erkek meselesi mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Kız meselesi mi?" Gözucuyla bana baktı.

"Hayır. Öyle bir şey değil ama yani... aslında evet, sayılır."

"Tahmin edeyim." Parmağını şakağına götürdü. "Dolabını süsleyen en iyi arkadaşların aslında çıkarcı kaltaklar."

Kirpiklerimin altından ona baktım. "Bazen. O kadar belli mi?"

"Birkaç dolap öteden birçok şeyi anlayabiliyorsun." Sırtını koltuğa yasladı, bacaklarını önüne uzattı ve tam olarak benim duruşumu taklit ederek ayak bileğini diğer bacağının üzerine attı. "İhtiyacın olan ne, biliyor musun?" Sorusunu yanıtsız bıraktım ve uzun bir duraksamanın ardından, "Daha iyi arkadaşlar," dedi.

"Komikmiş. Psikiyatristim de yıllardır aynısını söylüyor."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, kesik bir iç çektim. Ailem dışında kimse psikiyatriste gittiğimi bilmiyordu. En büyük

sırrım sayılmazdı ama sırlarımın geri kalanının bir parçasıydı. İğneleyici bir yorum veya küçümseyici bir bakış bekleyerek tepki vermesi için Caroline'a baktım.

Önemsiz bir şeymiş gibi, "Psikiyatriste neden gidiyorsun?" diye sordu.

Görünüşe bakılırsa ondan sır saklayamıyordum çünkü sözcükler kendiliğinden dökülmeye başladı. "OKB. Kompulsiften ziyade obsesifim, o yüzden 'bozukluk' kısmının çoğu zihnimde. Bu da gerçeği saklamayı oldukça kolaylaştırıyor. Kimse anlamıyor."

Bunu sesli bir şekilde söylediğime inanamıyorum.

Bana, konu gerçekten ilgisini çekmiş gibi bakıyordu, ben de konuşmayı sürdürdüm. "Ancak birçok konuda takıntılıyım; erkekler, arkadaşlarım, tamamen sıradan şeyler... Bir düşünceye takılıyorum ve ondan kurtulamıyorum. Bazen düşünceler seri bir şekilde akın ediyor ve bir anksiyete atağına yol açıyor. Ah, bir de üç rakamıyla ilgili tuhaf bir takıntım var. Çok sayıyorum. Bir şey yapacaksam içinde üç barındırmak zorunda."

"Neden üç?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hiçbir fikrim yok."

"Bu kulağa oldukça korkunç geliyor, Sam."

Sam.

Caroline, tüm bu olanlar çok ilginçmişçesine bana bakıyordu. Tıpkı psikiyatristimin anlatmaya devam etmemi istediği zaman yaptığı gibi dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. Ben de anlattım.

"Düşüncelerimin önünü alamıyorum, bu yüzden neredeyse gözüme uyku bile girmiyor. İlaçlar olmadan geceleri üç dört saatten fazla uyuyamıyorum. On yaşımdan beri böyle." Şimdi gözlerinde bir miktar acıma vardı. Bana acımasını istemiyordum. "Sorun değil. Antianksiyete ilaçları kullanıyorum. Panik atakları nasıl kontrol altına alacağımı biliyorum." En azından

bildiğimi düşünüyordum. Sevgililer Günü güllerini kesip atma konusundaki o tuhaf dürtüden beri bu biraz daha zorlaşmıştı.

"Ben psikiyatriste on üç yaşımdayken gitmeye başladım," dedi Caroline gerçekçi bir şekilde. Uzun bir duraksamanın ardından ekledi: "Depresyon."

"Gerçekten mi?" diye sordum dirseğimi aramızdaki kolçağa dayayarak.

"Yıllar içinde farklı antidepresanlar denedik ama... bilmiyorum... bazen daha iyiye gideceğine daha da kötüleşiyormuş gibi geliyor."

"Ben de bir süre antidepresan kullandım." Bunu itiraf ettiğimi duymak çok garip geliyordu. Kendi yaşıtlarımdan kimseyle bu konuları konuşmamıştım.

Caroline koltuğa yaslanıp gülümsedi. Gülümsediğinde hoş görünüyordu. Biraz makyaj yapsa daha da hoş görünürdü.

Ona yardım edebileceğime bahse girerim.

Bu hafta sonu için en iyi dört arkadaşımla artık lüks Spa planlarım yoktu. Hiç planım yoktu. "Ne diyeceğim, cumartesi gecesi ne yapıyorsun?"

Burnunu buruşturdu. "Bilmem. Hiç. Neden?"

"Bize gelmek ister misin? Film falan izleyebiliriz."

Belki onu kendisine birazcık makyaj yapmama izin vermesi için ikna edebilirdim. Saçına biraz boyut kazandırmak için birkaç röfle. Sivilce izlerini ve lekeleri saklamak için biraz kapatıcı. Göze batmayacak şekilde yanaklarına, gözlerine, dudaklarına hafif birer dokunuş.

Caroline salaş kot pantolonunun ön cebinden bir kalem çıkardı.

"Sana mesaj atarım," dedim telefonuma uzanarak.

Başını iki yana salladı. "Teknoloji bir tuzak," dedi kalemini havada sallayarak. "Ona ev telefonu ve sokak numaramızı verdim,

numaraları avucuna yazdıktan sonra kalemi cebine geri koydu. Sonra koltuğundan öyle bir hızla kalktı ki yerimden sıçradım. Sahneye doğru geri yürüdü, ellerini sahnenin yüzeyine dayadı ve küçük bir hoplamayla bir kez daha sahnenin kenarında oturuyordu. Öne eğildi ve salona bakındı. "Sana yardım etmek istiyorum, Sam."

Bekle. Ne? *Bana* yardım etmek mi istiyordu? "Ne demek istiyorsun?"

"Sır tutabilir misin?"

Sırlar konusunda çok iyiydim. Kimseye asla tek kelime etmeyeceğimi bildikleri için arkadaşlarım tüm kirli çamaşırlarını bana anlatırlardı. Son beş yıldır zihinsel bozukluğumu *onlardan* sakladığım konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

"Elbette tutabilirim," dedim.

"Güzel. Sana bir şey göstermek istiyorum. Ancak bundan kimseye bahsedemezsin. Demek istediğim, *hiç kimseye.* Psikiyatristine bile."

"Ama ona her şeyi anlatırım."

"Bu olmaz."

Caroline elini sallayarak beni yanına çağırdı. "Oradaki noktayı görüyor musun?" Sahnenin köşesindeki piyanoyu işaret etti. "Perşembe öğle yemeği zilinden hemen sonra buraya yine gel ve beni bekle. Kimseye tek kelime etme. Perdenin arkasına saklan ve gelip seni alıncaya kadar ortaya çıkma."

"Niye?"

"Çünkü." Beni omuzlarımdan tuttu. "Sana hayatını tamamen değiştirecek bir şey göstereceğim."

Gözlerimi devirdim. "Ah, lütfen."

"Değiştirmeyebilir." Caroline ellerini yanaklarıma götürdü. "Ancak hakkında yanılmıyorsam, değiştirecek."

derinde

Asansör bekliyordu. 7'ye bastım, sonra kendime engel olamadığım için 7'ye iki kez daha bastım. Ofis kapısını açıp içeri girer girmez, Colleen'in başı masanın arkasından belirdi ve yüzü sevinçle aydınlandı. "Ah, bugün çarşamba olmalı!"

Önce sıradan karşılamasını utanç verici buldum ama sonra, burada asla başka hasta olmadığını fark ettim, olsa bile gizlemenin bir anlamı yoktu. Hepimiz buraya düzenli gelen hastalardık.

"Beş dakika kadar gecikecek. Su?" diye sordu. Başımla onayladım.

Telefonumu çantamdan çıkardım, kulaklıklarımı taktım ve adını bir Florence + the Machine şarkısındaki sözlerden alan her zamanki bekleme salonu çalma listemi, *In the Deep*'i[1] açtım. Psikiyatristim öyle düşünmese de, isim verme stratejimi bir hobi olarak görüyordum. Sadece müziği dinleyip geçmiyordum, sözlerini inceliyordum ve çalma listesini hazırladığımda şarkıların birinden üç sözcük –koleksiyonu tam anlamıyla anlatan üç sözcük– seçiyordum ve bu sözcükler o listenin başlığı oluyordu.

---

1 (İng.) Derinde (ç.n.)

Başımı geriye bırakıp duvara yasladım ve başımın üzerindeki motive edici posterlerin hepsini görmezden gelerek gözlerimi yumdum. Zihinsel olarak iki hafta önceki havuza, Brandon'ın beni öptüğü ama aslında öpmediği o ana geri döndüm ve fanteziyi yeniden yaşarken yüzümün gevşediğini hissettim. Ağzı sıcacıktı. Güzel kokuyordu, tıpkı Sprite ve hindistancevizli güneş kremi gibi.

"Hazır, seni bekliyor," dedi Colleen.

Sue'nun ofisi beş yıldır değişmemişti. Aynı raflarda aynı kitaplar diziliydi ve aynı bej boyalı duvarlarda aynı sertifikalar asılıydı. Çalışma masasının üzerinde aynı çocukların aynı fotoğrafları duruyordu, ofisin kendisi gibi onlar da zamanın içinde asılı kalmış gibiydi.

"Merhaba, Sam!" Sue beni karşılamak için salonun karşısından yanıma geldi. Omzuna gelen gür siyah saçlarıyla ufak tefek Japon bir kadındı ve giyim kuşamı daima kusursuzdu. Ağzını açıncaya kadar kibar ve yumuşak sesli biri gibi görünürdü.

Henüz birkaç aylık ziyaretimin ardından ona "Kafacı Sue" lakabını takmıştım. Bunu yüzüne söyleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi ama bir gün ağzımdan kaçıverdi. Bunu nereden bulduğumu sorunca kulağa, judo vuruşu yaparken söylenecek sert bir sözmüş gibi geldiğini söylemiştim. Daha on bir yaşındaydım. Niyetim onu gücendirmek değildi ama ağzımdan çıktığı an geri alamamıştım.

Ancak bu lakap Sue'nun hoşuna gitmişti. Ayrıca ona ne istersem diyebileceğimi söyledi. Yüzüne veya arkasından kaltak bile diyebilirdim çünkü öyle demek istediğim zamanlar kesin olacaktı. Sonrasında onu daha da çok sevdim.

Karşımdaki koltuğa oturdu ve bana "oyun hamurumu" uzattı. Bunun amacı zihnimi söyleyeceğim sözlerden uzaklaştırmak ve

elli dakikalık seansımız boyunca üçerli setler halinde ensemi kaşımamam için ellerimi oyalamaktı.

"Ee," diye başladı söze, kahverengi deri dosyasını her zamanki gibi kucağının üzerinde açarak. "Bugün nereden başlamak istersin?"

Sekizlerden değil. Spa'dan da değil.

"Bilmem." Keşke ona Caroline'la yarınki gizli buluşmamızdan bahsedebilseydim çünkü son iki gündür aklımı meşgul eden neredeyse tek şey buydu ama sözümden dönemezdim. Sonra konuşmanın geri kalanını, ilaçlar ve terapi seansları konusunda bir bağ kurduğumuzu düşündüm.

"Aslında bu hafta yeni bir arkadaş edindim... sayılır." Sözcükler ağzımdan çıkarken kulağa çok aptalca geldi ama belli ki Kafacı Sue bunu öyle duymamıştı çünkü yıllardır aldığı en iyi haber buymuş gibi gözleri ışıldadı.

"Gerçekten mi? Nasıl biri?" diye sordu ve kendimi onun gülümseyişini taklit ederken buldum. Buna engel olamıyordum. Aklıma, Caroline'ın eski bir dostmuş gibi ellerini yüzüme götürmesi geldi. Bana yardım etmek istediğini söylerken gözlerindeki o ifade. Tüm bunlar beni tamamen gafil avlamıştı.

"Şey, Çılgın Sekizli'den kimse gibi *değil,*" dedim tel tel uzun saçlarını, makyajsız yüzünü ve o hantal yürüyüş botlarını gözümde canlandırarak. "Biraz tuhaf gibi ama iyi biri. Onu tanıyorum bile diyemem ama sanki şimdiden beni... *anladığını* düşünüyorum."

Ağzını açınca konuşmasına fırsat vermeden parmağımı aramızda havaya kaldırdım. "Lütfen. Onu söyleme."

Ağzı hemen kapandı.

"Bu, Sekizler'i bıraktığım anlamına gelmiyor. Hep kolaymış gibi söylüyorsun, Sue, ama öylece 'yeni arkadaş' bulamam." Havada tırnak işareti yaptım. "Onlar benim *arkadaşlarım.* Sını-

fımdaki her kızın arkadaş olmak için can attığı insanlar. Ayrıca gruptan ayrılırsam bu onları kahreder. Özellikle de Hailey'yi."

Sue koltuğunda kıpırdandı ve bacak bacak üstüne atarak otoriter bir duruşa büründü. "*Senin* için en iyi olacak kararları vermelisin, Sam. Hailey veya bir başkası için değil," dedi her zamanki gibi açıksözlü bir şekilde.

"Sarah kendisi için en iyi olan kararı verdi, şimdi ne olduğuna bak."

Sarah'ya yaptıklarımızın aynısına maruz kalmaya niyetim yoktu. Koridorda yanından geçerken ona pis bakışlar atmalar, kafeteryanın diğer ucundan onun hakkında konuşmalar, hafta sonu planlarımıza onu dahil etmemeler. Kendimle gurur duymuyordum ama tiyatro kulübü arkadaşları için bizi bıraktığında ona sadakatsizlik yaptığını hissettirmiştik.

"Muhtemelen gayet mutludur," dedi Sue.

"Eminim öyledir. Ancak Sekizler'in bir parçası olmak *beni* mutlu ediyor."

Arkadaşlıkları haftada bir terapi gerektirebilirdi ama onlarla eğleniyordum. Ayrıca her hafta sonu düzenlenen partilere, öğle yemeğinde etrafımıza üşüşen hoş çocuklara ve şehre gelen her büyük konsere VIP bilete veda etmek için *gerçekten* delirmiş olmam gerekirdi.

"Ne olursa olsun, bu cidden olumlu bir adım, Sam. Yeni arkadaşlar edindiğini gördüğüme sevindim."

"Arkadaş. Tekil. Bir kişi." Parmağımı kaldırdım. "Ayrıca kimsenin Caroline'dan *asla* haberi olamaz."

"Neden?"

Ne olduğunu anlamadan çenem titremeye başladı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve gözlerimi halıya diktim.

"Neden kimsenin haberi olamaz, Sam?" diye tekrarladı Sue yumuşak bir sesle.

"Çünkü," sözcük ağzımdan titrek bir sesle çıktı, "beni gruptan atarlarsa..." Düşüncenin devamını getiremedim. Ensemi üç kez olabildiğince sertçe sıktım ama faydası olmadı. "Gidecek başka yerim yok."

Gözlerim dolmaya başladı ama altdudağımın içini ısırıp bakışlarımı tavana çevirmeye zorlayarak buna engel olmaya çalıştım. Sue ne kadar rahatsız olduğumu anlamış olmalıydı çünkü hemen araya girip, "Haydi, konuyu değiştirelim," dedi.

"Lütfen," diye fısıldadım.

"O fotoğrafları bastırma şansın oldu mu?"

"Evet." Bir nefes verdim ve çantamın içine uzandım.

Babam ilçe şampiyonluğu yarışı sırasında birkaç fotoğrafımı çekmiş ve bana göndermişti. Geçen hafta fotoğrafları Sue'ya göstermiştim. Her bir fotoğrafı dikkatle inceleyerek yirmi dakika boyunca parmak ucunu telefonumun ekranında gezdirdi. Sonra benden en sevdiğim üçünü seçip bastırmamı ve bugün yanımda getirmemi istemişti.

"Bunlar harika," dedi her birini acele etmeksizin inceleyerek. "Söyle bana, neden bu üçünü seçtin?"

"Bilmem," dedim omuz silkerek. "Sanırım mutlu göründüğüm için."

Yüz ifadesinden, aradığı yanıtın bu olmadığı anlaşılıyordu. "Bunu görünce aklına hangi sözcük geliyor?" diye sordu fotoğraflardan birini bana doğru tutarak. "Tek sözcük."

Cassidy beni sımsıkı tutuyordu; burnunu bükmüştü ve ağzı çığlık atarcasına açıktı. Babam bu kareyi, kızlar kelebekte saniyenin onda biri farkla Cassidy'nin önüne geçip rekorunu kırdıktan hemen sonra çekmişti. Cassidy'nin buna üzüleceğini sanmıştım ama üzülmemişti. "Dostluk."

Bir sonraki fotoğrafı kaldırdı. Tek eli omzumda, diğer eliyle boynumdaki birincilik madalyasını işaret eden Brandon'ı gördü-

ğümde midemde bir hafiflik, bir titreyiş hissettim. Gün boyu benimle beşlik çakıp, bana sarılıp durmuştu.

Aklıma gelen ilk şey olsa da Sue "aşk" sözcüğünü onaylamazdı, ben de Brandon'ın yaz boyunca beni nasıl teşvik ettiğini, beni nasıl daha hızlı ve güçlü olabileceğime inandırdığını düşünerek bakışlarımı madalyaya diktim. "İlham."

Yüzümün sıcakladığını hissettim ve Sue bir sonraki fotoğrafa geçerek, "Bunu bastıracağını umuyordum," dediğinde rahatladım.

Babam bunu uzun odaklı bir lensle çekmişti ve yüzümdeki her ayrıntı görülebiliyordu. Dalmadan saniyeler önce bloğun üzerinde pozisyonumu almış duruyordum ve yüzücü gözlüğüm örtse de gözlerim net bir şekilde görülebiliyordu. Bu fotoğrafta bu kadar hoşuma giden şeyin ne olduğunu tarif edecek tek bir sözcük bulmaya çalışırken uzun uzun fotoğrafa baktım. Güçlü görünüyordum. Kararlı görünüyordum. Duyguları ne zaman incinse karanlığa saklanan biri gibi değil de, düşüncelerini açıkça söyleyen bir kız gibi.

"Güven," dedim sonunda.

Sue'nun onaylayan baş hareketi gururlu ve anlamlıydı, sözcük seçimimin nokta atışı olduğunu görebiliyordum.

"Senden şunu yapmanı istiyorum. Yarın bunları okula götür ve dolap kapağının içine bantla." Sonuncusuna kusursuz manikürlü tırnağıyla hafifçe vurdu. "Bunu tam göz hizasına yerleştir. Kendine bu yılki hedefini hatırlatmak için gün boyu ara ara bak. Neydi o hedef?" diye hatırlattı.

"Burs alabilmek ve çok uzakta bile olsa istediğim üniversiteye gidebilmek için yüzmeyi önceliğim haline getireceğim."

"Çok uzak" kısmı hızlı ve derin nefes alma isteği uyandırdı. Ne zaman annemi ve Sue'yu bırakıp buradan uzaklaşacağımı düşünsem midem bulanıyordu. Ancak o güçlü, kararlı ifadeye kilitlenerek kendimi fotoğrafa bakmaya zorladım.

Yüzme bursu. Üniversite düzeyinde yarışmak. Kendimi yeniden keşfetme şansı.

Bu kız her şeyi yapabilecek güçte gibi görünüyordu.

"Ayrıca unutma," dedi Sue. "Buradaki, haziranda ortaya çıkıp okul başladığında kaybolan Yazlıkçı Sam değil. Bu *sensin.*"

"Öyle mi?" diye sordum dikkatle fotoğrafa bakarak. Daha iki hafta önce çekilmişti ama şimdiden tamamen farklı biriymiş gibi hissediyordum.

Sue dirseklerini dizlerine dayadı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Evet, öyle. Yıl boyu orada. İnan bana. Tek yapman gereken onu oradan çekip çıkarmanın bir yolunu bulmak."

yanında

Perşembe sabahı ilk zilin ardından dolabımın önünde oyalandım. Gözlerim Caroline'ı arayarak sürekli dolap sırasının sonuna doğru bakıyordum ama yoktu. Pazartesi tiyatroda birlikte oturduğumuzdan beri onu görmemiştim. Sonunda vazgeçtim ve sınıfa doğru koştum.

Son birkaç günüm, Caroline'ın zihnimde kesintisiz bir şekilde dönüp duran sözleriyle sert geçmişti. Bugün bana göstereceği şeyin ne olduğunu ve hayatımı nasıl tamamen değiştirebileceğini hayal edemiyordum. Ya benimle ilgili tahminlerinde *haklı* çıkarsa? Bu ne anlama geliyordu?

Öğle arası gelmek bilmedi. Dördüncü dersin çıkış zili çalar çalmaz ayağa kalktım ve ABD tarihi dersi sınıf arkadaşlarımı geride bırakarak kapıya fırladım. Herkes kafeteryaya ve bahçeye yöneliyordu ama ben zıt yöne ilerledim.

Tiyatroya açılan çift kanatlı kapılara vardığımda hızla etrafıma bakındım. Ardından sessizce içeri girip doğruca piyanonun yanına gittim ve Caroline'ın bana dediği gibi saklandım.

Telefonumun saatine bakıp duruyordum ve tam bunun bir şaka olup olmadığını merak etmeye başladığım sırada giderek

yaklaşan sessiz ama duyulur sesler işitmeye başladım. Yüzlerine bakabilmek için öne bir adım atmak istedim ama sırtımı dümdüz perdeye yapıştırıp kıpırdamamam için kendi kendime telkinde bulundum.

Sesler yavaş yavaş kesildi ve Caroline başını perdenin kenarından uzatıp parmağını kendine doğru kıvırdı ve "Beni izle," diye fısıldadı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda beni susturarak parmağını dudaklarına götürdü. Sahne arkasında gözden kaybolduk ve yaklaşık beş metre ötede bir kapının kapanmakta olduğunu gördüm. Tamamen kapanmasını bekledik ve ardından sessizce ilerledik.

"Aç," dedi ve ekledi, "sessizce." Ellerini beline koyduğunda tişörtündeki yazıyı okudum: PARANOYAK OLDUĞUM İÇİN HERKES BENDEN NEFRET EDİYOR.

Kapı kolunu olabildiğince yumuşak bir biçimde çevirdim ve beraberinde kendimi dik, dar bir merdivene bakarken buldum. İçimdeki ses kapıyı örtüp geldiğimiz yönden geri dönmemi söylüyordu. Caroline'a sorgulayan bir bakış attığımda merdivenleri işaret etti. "Haydi. Aşağı in."

"Aşağı mı?"

Tek kaşını kaldırdı. "Merdiven yukarı çıkmıyor, öyle değil mi?"

Hayır. Çıkmıyordu.

"İşte," dedi. "Ben önden gidiyorum." Tek kelime daha etmeme fırsat vermeden yanımdan geçti ve basamaklardan inmeye koyuldu. Bu noktada başka ne yapacağımı bilemediğimden kapıyı arkamızdan örttüm ve peşinden gittim.

Dar koridor koyu griye boyalıydı ve neden bu kadar loş olduğunu merak ederek tavandaki ışıklara baktım. Caroline'la birlikte bir başka koridora girdiğimizde en uçtaki kapının ör-

tüldüğünü gördüm. Kapının önüne gelip duruncaya kadar peşinden ayrılmadım.

Bu ürpertici olmaktan da öteydi. "Burası da ne böyle?"

Caroline sorumu duymazlıktan geldi ve kapı kolunu işaret etti. "Pekâlâ, yanından ayrılmayacağım ama buradan sonrası sana kalmış. Bütün konuşmayı senin yapman gerek."

"Konuşma mı? Kime? Ne demek bana kalmış?"

"Göreceksin."

Görmek istemiyorum. Gitmek istiyorum. Hemen şimdi.

"Bu tuhaf, Caroline. Burada kimse yok." Şaşkın görünmemeye çalışıyordum ama şaşkındım. Ayrıca okul tiyatrosunun altında bulunan tuhaf bodrum katındaki bir şeyin hayatımı nasıl değiştirebileceğini hayal edemiyordum. Zihnim aşırı bir yüklemeyle işliyor, düşüncelerim birbiri ardına akın ediyor ve bir panik atağın yaklaştığını hissediyordum.

Aklımdan ne geçiyordu ki? Onu tanımıyorum bile.

Döndüm ve geldiğim noktaya geri yöneldim.

"Sam," dedi ve öylece durdum. Caroline kolumu tutup gözlerimin içine baktı. "Lütfen, bir bak."

Yüzündeki ifadede, onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi ona güvenmemi isteyen bir bakış vardı. Ne kadar gergin olsam da o kapının diğer tarafında ne olduğunu görme merakım daha ağır basıyordu.

"Peki," dedim dişlerimi sıkarak. Kapı koluna uzandım ve kolu çevirdim.

Kapının ardındaki oda küçük ve simsiyah boyalıydı. Siyah tavan. Siyah zemin. Duvarların üçünde temizlik malzemeleriyle dolu metal raflar vardı, diğeriyse asılı paspaslar ve süpürgelerle kaplıydı.

Caroline, yeni dokunulmuşçasına duvarda yavaşça ileri geri sallanan paspas başlıklarının bulunduğu kısmı işaret etti. Baş-

lıkları kenara çektiğimde tepedeki başka bir tanesiyle birleşene dek duvardan yukarı kadar uzanan bir izi ortaya çıkardım. Menteşeler siyaha boyanmıştı, her şeyi kusursuz bir biçimde kamufle eden kilit dili de öyle.

"Vur," dedi Caroline arkamdan. Sorgulamadan, tartışmadan veya ikinci bir tahminde bulunmadan bana söyleneni yaptım.

Önce bir klik sesi duyuldu, sonra kapı bana doğru açıldı ve dar aralıkta bir çift göz gördüm. "Kimsin?" diye fısıldadı bir kız sesi.

Caroline'a baktım ama bana *Bir şey söyle!* bakışı atmakla yetindi, ben de kapıdaki kıza döndüm.

"Ben Samantha." Elimi yukarı kaldırdım. "Yani, Sam." Girizgâh yaparken, neden olmasın ki diye düşündüm. "İçeri girebilirim diye umuyordum."

Omzumun üzerinden baktığında Caroline, "Benimle," diye fısıldadı.

Kız burun kıvırdı ama yine de kapıyı açarak içeri girebileceğimiz kadar yol verdi. Sonra sadece ikimiz olduğumuzdan emin olmak için kontrol edercesine temizlik odasını taradı ve kilit dilinin yeniden kapandığını duydum.

Etrafı inceleyecek zamanım bile olmadı çünkü şimdi önümde dikilen bir oğlan vardı. Geniş omuzlu ve saman sarısı gür saçlarıyla ince uzun biriydi. Biraz tanıdık gelmişti, gözlerini kısıp bana bakarken ve "Burada ne işin var?" derken hâlâ onu nereden tanıdığımı çıkarmaya çalışıyordum.

Yardım için tekrar Caroline'a baktım ama parmağını fermuar çekermiş gibi dudaklarında gezdirince içimden ona yumruk atmak geldi.

"Ben Sam..." diye söze başladım ama çocuk sözümü kesti.

"Kim olduğunu biliyorum, Samantha." Yüzüne bir kez daha dikkatle baktım. Adımı biliyordu. Ben onunkini bilmiyordum.

"Üzgünüm." Neden özür dilediğimi bilmiyordum ama sanki yapılması gereken doğru şey buydu. Kapıya doğru geri geri yürüdüm ve el yordamıyla kapı kolunu aradım ama yoktu.

Beni içeri alan kız, oğlana kalın örgülü bir kordon uzattı ve çocuk kordonu başının üzerinden geçirdi. Göğsünde altın bir anahtar sallanıyordu.

"Bu odayı nasıl buldun?"

"Arkadaşım..." dedim, Caroline'ı işaret ederek. Çocuk ona baktı ve Caroline onaylarcasına başını salladı. Bakışları tekrar hızla bana döndü.

"Arkadaşın ne?"

Caroline bu noktada bana yardım etmek için hiçbir şey yapmayacağını açıkça belirtmişti ama bu, yolun geri kalanında sözleriyle beni içeri sokamayacağı anlamına gelmiyordu. "Buranın hayatımı değiştirebileceğini duydum ve açıkçası... sanırım hayatımda bazı ciddi değişiklikler yapmak işime yarayabilir, ben de düşündüm ki..." Sustum ve çocuğa bakarak yüzünün gevşemesini bekledim ama gevşemedi.

Sonu gelmez bir dakika boyunca yüzüme baktı. Ben de pes etmeden ona baktım. Caroline endişelenmeye başlamış olacaktı ki iki eliyle birden kolumu tuttu ve çocuğa benim tarafımda olduğunu belli edercesine bana doğru yaklaştı. Çocuk kollarını önünde kavuşturdu, gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmıyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Bugünlük kalabilirsin, ama sadece bu seferlik. Sonrasında burayı tamamen unutmak zorundasın, anladın mı? Sadece bu seferlik, Samantha."

"Anladım," dedim. Sonra ekledim: "Ayrıca Sam."

Çocuğu alnı kırıştı. "Peki. Ancak bu arkadaş falan olduğumuz anlamına gelmez."

Arkadaş mı? Arkadaşlarım bana Sam demezlerdi ki. "Neden arkadaş olduğumuz fikrine kapılayım? Seni tanımıyorum bile."

Gülümsedi ve beraberinde ağzının sol tarafında bir gamze belirdi. Komikmiş gibi, "Evet," dedi. "Elbette beni tanımıyorsun." Başını iki yana sallayıp Caroline ile beni odanın arkasında yalnız bırakarak uzaklaştı.

"O da neydi?" diye sordum. Sesim birkaç dakika öncesinden bile titrekti. "Merak etme. Harikaydın."

Çocuk artık görüşümü kapatmadığı için nerede olduğumu görebiliyordum. Oda uzun ve dardı ve temizlik odası gibi simsiyaha boyanmıştı. Ancak tavanlar iki katı yükseklikteydi ve karanlık olmasına rağmen hiç klostrofobik değildi. Odanın ön tarafında alçak, derme çatma bir sahne olduğunu gördüm. Tam ortasında tahta bir tabure vardı.

Odada bizden başka beş kişi daha saydım. Sahneye dönük, hafif açılı bir şekilde konumlanmış, her biri farklı –mavi, buruşuk kadife, kahverengi deri, kırmızı ve gri damalı– malzemeyle kaplı ve eşsiz küçük kanepeler ve dev sandalyelerin üzerinde oturuyorlardı. Odanın içinde alçak kitaplıklar ve etrafa eşit bir biçimde konumlandırılmış birbirinden farklı küçük lambalar sıralanmıştı.

Sonra duvarları gördüm.

Kendi etrafımda yavaşça 360 derece dönerek her şeyi dikkatle süzdüm. Duvarların dördü de farklı renk, şekil ve dokularda kâğıt parçalarıyla kaplanmıştı ve hepsi de değişik açılarda çıkıntılı duruyordu. Telli defterlerden koparılmış çizgili kâğıtlar. Üç delikli çizgisiz kâğıtlar. Kenarları yırtılmış kareli kâğıtlar. Zamanla sararmış sayfalar, peçeteler, yapışkan not kâğıtları, kahverengi kesekâğıtları, hatta birkaç şeker ambalajı.

Caroline beni izliyordu, daha iyi görebilmek için temkinli birkaç adım atarak yaklaştım. Sayfalardan birine uzanıp köşesini başparmağım ile işaretparmağımın arasına aldığımda, kâğıtların olduğu kadar her birinin üzerindeki elyazılarının da birbirinden

farklı olduğunu ayrımsadım. İri, dalgalı elyazısı. Dar, köşeli harfler. Titiz, kalıp gibi yazılar.

Vay canına.

Sanırım daha önce havuz dışında böyle bir hisse kapılmamıştım ama şimdi iliklerimde hissediyordum. Omuzlarım düştü. Kalbim artık delicesine çarpmıyordu. Kilometrelerce ötede zehirleyici, olumsuz bir düşünce göremiyordum.

"Burası ne böyle?" diye fısıldadım Caroline'a ama sorumu yanıtlayamadan kapıda karşılaştığım kız aniden ortaya çıkıp kolumdan tuttu. Siyah saçları kısacık kesilmişti ve uzun zamandır başına gelen en heyecan verici şey buymuş gibi yerinde zıplıyordu.

"Gel, benimle otur. Ön kanepede boş yer var." Beni ilk sıradaki berbat yeşil-pembe ekoseli kanepeye doğru götürmeye koyuldu. "Ne zamandır yazıyorsunuz?"

Bugün belki de yüzüncü kez başım hızla Caroline'a doğru çevrildi. Yüzünde tuhaf bir sırıtış vardı. "Yazmak mı?"

"Merak etme," dedi Kısa Saçlı. Kolumu daha sıkı tutarak beni kendine doğru çekti. "Buranın en yenisi benim ve ilk seferimi çok iyi hatırlıyorum. Korkma. Sadece dinlemek için buradasın."

Kanepenin bir ucuna pat diye oturdu ve sağındaki minderin üzerine vurdu. "Otur." Söyleneni yaptım. "Kesinlikle güzel bir gün seçmişsin," dedi. "İlk Sydney çıkıyor, ondan sonra AJ."

Caroline diğer yanıma yerleşti. Bir ipucu vermesi için ona baktım ve yine hiçbir şey demedi.

Sydney olduğunu düşündüğüm iri yarı bir kız sahneye çıkıp tabureyi kalçasıyla kenara iterken herkes sessizliğe gömüldü. Bir dakika. Onu tanıyordum. ABD tarihi sınıfımdaydı.

Bu haftaya kadar onu hiç görmemiştim ama okulun ilk günü sınıfa, üzeri kıpkırmızı kirazlarla kaplı askılı siyah bir elbiseyle girmişti. Elbise vintage görünüyordu. Ancak dikka-

timi çeken giysisi veya özgüveni değildi. Saçlarıydı. Uzun, gür, Cassidy'ninkine benzer kıpkızıl saçları. Zaten gün boyu keşke birlikte havuzda olsak diye onu düşünmüştüm ve karşımda o saçları görünce ona duyduğum özlem daha da artmıştı.

Sydney elinde bir Tavuk McNugget kabının üst kısmını tutuyordu. "Bunu dün gece yazdım..." Kâğıdı ters çevirdi ve elini yukarı aşağı hareket ettirerek gururlu bir baş hareketiyle bize kıvrımlı McDonald's logosunu gösterdi. "Kapağı bu kez o kadar yağlı değildi, o yüzden bütün şiiri sığdırabildim," deyince herkes, aralarındaki bir espri olduğunu sandığım şeye kahkahalarla güldü.

"Buna *Neujay* adını verdim." Kâğıdı tekrar çevirdi ve parmak ucunu "Nuggets" sözcüğünün üzerinde gezdirdikten sonra dramatik bir şekilde boğazını temizledi.

GİRİŞ
Dişlerim dalıyor yamru etine.
Yağ, tatlı tatlı, kayıyor dilimin üzerinde
Kayıyor boğazımdan aşağı.

KARARLAR
Barbekü mü, tatlı ekşi mi?
Hardal mı yoksa bal mı?
Gözlerimi yumdum
Kararı kadere bıraktım.
Eğ, daldır, kaldır.
Barbekü

İNCELEME
Altın. Floresanların altında parlayan.
Yığılı. Birbirilerinin kenarına değen.

Sabırlı. Daima sabırlı.

HAYRANLIK
Altın, pembe.
Çıtır çıtır, tuzlu.
Sen neden yapıldın böyle?

Herkes alkışlarla ve tezahüratla ayağa kalktı ve Sydney eteğini bir kenara çekerek reverans yaptı. Sonra kollarını havaya kaldırdı ve başını arkaya eğip, "Evet! Uhulayın beni!" dedi.

Diğer kanepedeki bir çocuk ona bir uhu fırlattı. Kız uhuyu havada yakaladı, kapağını açtı ve tabureyi masa olarak kullanarak yapıştırıcıyı McDonald's logosunun üzerinde gezdirdi.

Sahneden indi ve bana doğru yürüdüğünü zannederken bizim kanepenin yanından geçip duvarın önünde durdu. Tavuk McNuggets kapağından artakalanları duvara çarpmasını izledik. Ellerini birbirine sürterek arkamdaki kanepede bir yere oturdu ve göz göze geldik. Bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Sanırım şimdiye kadar hiç onu konuşurken duymamıştım.

Önüme geri döndüğümde beni içeri alan çocuk sahneye çıkıyordu. Taburenin üzerine ilişti ve omzuna asılı akustik gitarı eline aldı.

Onu nereden tanıyorum?

Boynundaki kordonu takip ederek gitarının ardına saklanmış o altın anahtarı gözümün önüne getirdim.

"Bunu geçtiğimiz hafta sonu odamda yazdım. Pekâlâ, söylüyorum." Dramatik bir etki yaratmak için durdu. "Berbat oldu."

Ayağa kalktı, ellerini önüne uzattı, askısının tutacağı şekilde gitarı bıraktı. "Haydi, ne duruyorsunuz" dercesine kendisini işaret etti ve etrafımdaki herkes defterlerinden kâğıtlar koparıp top haline getirmeye ve ona fırlatmaya başladı. Çocuk

kahkahalarla gülüyor ve sessizce devam etmelerini söylercesine elleriyle işaret ediyordu.

Caroline'a baktım. Benimle bir türlü göz teması kurmuyordu, ben de dirseğimle hafifçe kısa saçlı kızı dürttüm. "Bunu neden yapıyorlar?" diye sorduğumda kız kulağıma doğru yaklaştı. "Kurallardan biri. Kimsenin şiirini eleştiremezsin, özellikle de kendininkini."

Çocuk tabureye oturdu ve gitarını yeniden eline aldı, bunu yaptığı an kâğıtların havada uçuşması kesildi. Tellere vurmaya başladı ve melodi odayı doldurdu. Henüz birkaç nota çalmıştı ama böyle peş peşe çalındığında kulağa çok hoş geliyordu. Sonra söylemeye başladı.

Hoşça kal, Miskin Işık.
Bir çatlak olsan, aradan bakmak için can atarlardı.
Soğuk bir kış günü üzerimdeki kaban olsan,
Giyildiğin yolların izini kaybederdin.
Evet, doğru.
Hiç bilmiyorum.
Seni nasıl seveceğimi.

Hiçbirimize bakmıyordu. Sadece gitarına bakıyor, parmaklarını tellerinde gezdiriyordu. İki dize daha söyledi ve nakarata geldiğinde ses tonu yükseldi. Bir dize daha söyledikten sonra tempo yavaşladı, şarkının sonuna yaklaştığı anlaşılıyordu.

Tenimde dans eden güneş gibi,
Yine aklımda olacaksın.
O yüzden diyeceğim tek şey,
Hoşça kal, Miskin Işık.

Son nota sessizliğin içinde asılı kaldı. Herkes birkaç saniye sessiz kaldı ama şimdi ayağa kalkmış alkışlıyor, tezahürat ediyor ve kafasına daha fazla kâğıttan toplar atarlarken onları geri fırlatıyordu. Ardından üzerine uhu yağdırmaya başladılar.

Arkasındaki duvara çarpıp seken uhulardan birini tutmayı başardı ve ardından müzisyenlere has bir tavırla gitarı tek bir seri hareketle sırtına kaydırdı. İlgi karşısında utanmışçasına başını iki yana salladı ve kot pantolonunun arka cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. Katlı haldeki kâğıdı açtı, taburenin üzerinde düzleştirdi ve uhuyu arkasına boylu boyunca sürdükten sonra sahneden indi.

Odanın diğer ucuna yürüdü ve hâlâ kâğıdı elinde tutarak bir kez eğilip selam verdi. Sonra duvarın yukarısına uzanıp sözlerini üzerine çarptı.

Diğerlerinin de benim kadar afallayıp afallamadıklarını anlamaya çalışıyordum ama hiç öyle bir halleri yoktu. Benden başka hiç kimse bunun muhteşem olduğunu düşünmüyor muydu? Belli ki hepsi eğleniyordu ama hiçbiri benim kadar şaşkın görünmüyordu ve kollarındaki tüylerin benimki gibi diken diken olmadığından da emindim. Hepsi görece sakin görünüyordu.

Caroline hariç.

Ağzı kulaklarına varmış sırıtıyordu. Yeniden oturduğumuzda kolunu benimkine geçirdi ve çenesini omzuma koydu. "Biliyordum," dedi. "Hakkında yanılmamışım."

Etrafımda dağınık haldeki kâğıt parçalarına bakarak odayı tararken Caroline ile kısa saçlı kızı birbirilerine bakarken görür gibi oldum. "Burası ne böyle?" diye sordum tekrar, sesimdeki şaşkınlığı duyarak.

Kısa Saçlı sorumu yanıtladı. "Buraya, Şairin Köşesi, diyoruz."

karşı konulmaz dürtü

Ertesi gün onları bunca zamandır oldukları yerlerde gördüm. ABD tarihi dersine girdiğimde, Sydney beni hemen fark etti ve tanıyan gözlerle birbirimize baktık. Günün ilerleyen saatlerinde öğle yemeğine giderken Kısa Saçlı'nın yanından geçtim ve bir arkadaşının ona Abigail diye seslendiğini işittim. Kızlardan birini öğrenci otoparkında, bir diğeriniyse kütüphanede gördüm. Ne zaman içlerinden biriyle göz teması kursam, hafif bir tebessümle karşılaşıyordum; sanki hâlâ aramızda bizi ayıran görünmez bir bariyer vardı ama artık ortak bir şeye sahiptik: Bir sır. Günün sonunda biri hariç hepsini görmüştüm.

Başımı kaldırıp sonunda AJ'in doğruca benden tarafa geldiğini gördüğümde arabama doğru yürüyordum ve ağzımın kenarlarının gergin bir sırıtışla genişlediğini hissettim. Ondan da diğerlerinden aldığım tepkiyi bekliyordum. Belli belirsiz bir el selamı. Bir çene hareketi. Ancak bunun yerine gözlerini önündeki zeminden ayırmaksızın öylece yanımdan geçip gitti. Güvenli bir mesafede durup arkama döndüm ve gözden kaybolunca ya dek onu izledim.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken betona vuran topuk sesleri ve telefonunun ekran tuşlarında gezinen başparmaklarıyla birdenbire Alexis ortaya çıktı.

"İşte buradasın!" Telefonunu kot pantolonunun arka cebine soktu. "Seni yakalarım diye umuyordum. Az önce harika bir haber aldım!" Beni yanına çekti. "Spa'da bir iptal olmuş. Annem bir kişilik daha randevu alabildi."

Kuşkuyla yüzüne baktım.

"Anlamadın mı?" Sözcükler ağzından ciyaklarcasına çıktı ve ona katılmamı beklercesine zıplayıp gülücükler saçarak beni izlerken kolumu sarsarak olduğu yerde küçük bir dans yaptı. "Gelebilirsin."

"Ya Hailey?"

Dudaklarını büktü ve yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa bakındı. "Hayır..." Ağzından bir müzik notasıymış gibi tek bir sözcük çıktı. "Hailey değil. Sen." Köprücükkemiğime dokundu. Artık Alexis'in sosyal çevresinin tam olarak hangi basamağında olduğumu biliyordum: Sondan ikinci. Hailey ise son basamaktaydı ve Alexis'in doğum gününe onun değil benim davetli olduğumu öğrenir öğrenmez o da bunu öğrenmiş olacaktı.

"Ne kadar üzüldüğümü bilemezsin, Samantha. Sana sormadığım için korkunç hissettim. Annelerimiz kreşteyken arkadaş olmasalar da, sen ve ben anaokulunda *en iyi* arkadaştık!" Sözcük seçimi dikkatimden kaçmadı. Artık en iyi arkadaşı değildim, anaokulundaki en iyi arkadaşıydım. "Geleceğine sevindim. Ha, bu arada, planını geceyi de orada geçirecek şekilde yap."

"Hailey de gece kalacak mı?" diye sordum. Spa'da beşimiz için de yer olmayabilirdi fakat Alexis'in devasa odasında herhangi bir alan sıkıntısı yoktu.

"Bu garip olurdu, sence de öyle değil mi?" Bence hiç yoktan iyiydi ama bunu söylemedim. "Hatta bunu söyleme, olur mu? Hailey'nin duygularını incitmek istemem."

Yok. Tabii ki istemezsin.

Tuttuğu kolumu çektim. "Yüzme pratiğine gitmem gerek," dedim.

Yüzü düştü ama hemen toparlanarak sahte bir gülücük takındı ve sesinin oktavını artırdı. "Evet, tabii. Yarın dokuzda. Seni alırız."

Aksi yönde ilerledi. Bir yanım Hailey konusunda hâlâ suçluluk duyuyordu ama diğer yanım lüks bir Spa'da şımartılarak arkadaşlarımla bir gün geçireceğim için heyecanlıydı. Eğlenceli olacaktı. Ayrıca bir kereliğine grubun beşinci fazlalığı olmamak güzeldi.

Dalış bloğunun üzerinde gözlerimi üç numaralı kulvara dikmiş bakarken başparmağımı üç kez pürüzlü yüzeye sürttüm ve düdüğün çalmasını bekledim.

Düdük çaldığında bedenim tam da olması gerektiği gibi karşılık verdi. Dizlerim büküldü, kollarım uzandı ve yanaklarım batmadan saniyeler önce parmaklarım suyun yüzeyine daldı. Ardından sessizlik.

Suyun altında kendimi sertçe öne doğru itip şarkıma kilitlenmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Hızla suyun yüzeyine çıkıp kollarımı kaldırdığımda kulaçlarımın dikkatsiz ve dengesiz olduğunu hissettim ve dönüp kendimi duvardan öne doğru ittiğimde diğerlerinden en az dört kulaç gerideydim. Havuzdan çıktım ve çizginin arkasına geçtim.

Jackson Roth omzunun üzerinden bana baktı. "Bugün koçun aksiliği üzerinde, değil mi?"

"Sanırım."

Okul başlayınca yüzücü grubumuz küçülmüştü. Güz dönemi müfredat dışı aktiviteler başladıkça, ödevler arttıkça sayılar azalmayı sürdürecekti ve kulüpte takım antrenmanlarını araya sıkıştırmak gitgide zorlaşacaktı. Buraya geceleri gelip yetişkinlerle birlikte yıldızların altında yüzmeyi tercih ederdim. Onlar kendi hallerinde takılıyorlardı.

Nefes alırken ve enerjime odaklanmaya çalışırken etrafımdaki herkesi görmezden gelerek parmak uçlarımla şakaklarıma sertçe bastırdım. Sıra bana geldiğinde yeniden bloğa çıktım, başparmağımı üç kez yüzeyin üzerinde kaydırdım ve bir şarkının –herhangi bir şarkının– gelmesini bekleyerek suya daldım.

Sonunda bir tane geldi ama beklediğim şarkı bu değildi. Geçen gün AJ'in çaldığı o notalar kafamın içinde yankılanmaya başladı ve suyun yüzeyine çıktığım an havuzun içinde gidip gelmemi sağlayacak şarkının hangisi olduğunu artık biliyordum. Tempoyu artırdım ve bedenim devamını getirdi; ta ki kendimi duvardan ileri doğru itene, kollarımı başımın üzerinden atana ve göğsümü sudan her kaldırışımda o adrenalin akınını hissedene kadar.

Melodi zihnimde netti ama şimdi de sözleri hatırlamak istiyor ve hatırlayamıyordum. *Miskin ışık...* sanırım sözleri güneşin batışıyla ilgiliydi. Bir dizesinde güneşin teninde dans etmesiyle ilgili, bir diğerindeyse çitteki çatlakla ilgili bir kısım vardı.

Neydi o dize?

Üzerimdeki klordan arınmak için duşa girerken hâlâ parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. Soyunma odasında tek başımaydım, o yüzden eşofmanlarımı giyerken ve saçımı dağınık bir topuz halinde toplarken mırıldanmaya başladım. Eve dönüş yolunda arabada giderken müzik açmadım çünkü onun şarkısını herhangi bir çalma listesindeki şarkıya tercih ederdim. Ayrıca tüm sözlerini hatırlamak zorundaydım. Bu beni çıldırtıyordu.

Akşam yemeğinde düşüncelerimin içinde kaybolmak zor olmamıştı. Paige bugün bir öğretmenine karşı geldiği için müdürün odasına yollanmıştı, o yüzden bütün ilgi onun üzerindeydi. Annemle babam "sorulara açıklık getirmek" ve "karşı gelmek" arasındaki fark üzerine konuşurlarken ben daha iyi bir yere dalmıştım.

Hayalimde o odayı; yırtık defter sayfaları, koparılmış peçeteler, kahverengi kesekâğıdı parçaları ve fast-food ambalajlarıyla kaplı duvarları; tüm o kaosun ve düzensizliğin bana nasıl tuhaf bir huzur verdiğini canlandırdım. AJ'in, o sözleri tam olarak hangi noktaya çarptığını gözümün önüne getirebiliyordum. Ancak elimdeki tek şey buydu. Normalde yapacağım gibi şarkıyı yükleyemiyor, tekrar tekrar dinleyemiyor ve internetten sözlerini araştırıp deşifre edemiyordum.

O odaya geri gitmek zorundayım.

Bunun takıntıya dönüştüğünü fark etsem de beni rahatsız etmiyordu. Bir bilmeceyi çözmek gibi masumdu. Zihnimin kesinlikle bundan daha tehlikeli saplantılar üretmişliği vardı.

"İyi misin, Sam?" diye sordu annem.

Sesiyle birden gerçek hayata döndüm ve gözlerimi tabağımdan kaldırdığımda annem, babam ve Paige, hepsi bana bakıyorlardı. Babamın yüzünde kocaman bir gülücük vardı.

"Ne?"

"Şarkı söylüyordun," dedi.

"Ve mırıldanıyordun," diye ekledi annem.

Mırıldanıyor muydum?

"Dilime dolanan bir şarkı," dedim. "Bütün gün aklımdan çıkmadı."

"Gerçekten güzelmiş," dedi Paige.

Kimsenin göremeyeceği şekilde masanın altından üç kez elimi kot pantolonuma sürttüm. "Evet, güzeldi."

Bir uyku ilacı alacakken zihnimde tamamen farklı sözcükler oluşmaya başladı. İçimde onları yazmak için karşı konulmaz bir istek uyandı.

Defterler aklıma gelmeyeli yıllar olmuştu ama hâlâ kitaplığımın en üst rafında duruyorlardı ve Kafacı Sue onları bana verdiğinde dediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyordum. Hislerime en yakın olan deftere her gün bir şeyler yazacaktım: Sarı defter mutlu düşünceler içindi. Kırmızı defter öfkeli olduğum ve öfkemi dışa vurmam gerektiği zamanlar içindi. Mavi olansa iyi hissettiğim, huzurlu hissettiğim zamanlar içindi. Ne mutlu ne de öfkeli. Nötr. Ortada bir yerlerde.

Önce mavi defteri açtım ve çok daha küçük yaştaki bana ait olan elyazısını gördüm. Belli ki bir süreliğine Sue'nun tavsiyesine uymuştum ama defterin yaklaşık çeyreğine geldiğimde yazılar sona erdi.

Kırmızı defter daha ağır bir elle yazılmış düşüncelerle doluydu. Elyazım farklıydı ama yaşım biraz daha ileri olduğu için mi, yoksa daha öfkeli olduğum için mi öyleydi, emin değildim. Birkaç satır okudum ama çok geçmeden durdum. Bu moral bozucuydu.

Ancak sarı defterin tamamen boş olduğunu görmek kadar moral bozucu değildi.

Kırmızı ve sarı defterleri yere atarak mavi olanla yorganın altına girdim. Elimde bir kalem, ilk boş sayfayı açtım ama hiçbir şey olduğu yoktu.

Ne hakkında yazacağımı bilmiyordum.

OKB'm hakkında yazabilirdim ya da üç rakamı hakkında. Durduk yere gelen, tüm ilgimi üzerine çeken ve bir türlü kesilmediğinde beni korkutan kontrol edilemez düşünce girdaplarımı ya da Alexis'in yarınki doğum günü konusunda ne kadar gergin

olduğumu ve en iyi arkadaşlarla bir gün geçirmekten korkmanın ne kadar tuhaf olduğunu yazabilirdim.

Şairlerin ihtiyacı olan şey sözcüklerdi. Doğru sözcükler bende olsa bile sanki onları bir türlü dışa vuramıyordum. Sanki sözcükler sadece ben havuzdayken bir araya geliyorlardı.

Havuz.

Kalemi kâğıda götürdüm ve beni sağlıklı ve mutlu hissettiren... *normal* hissettiren tek şey hakkında yazmaya başladım. Suyu yarıp yüzeye çıkmak. *Foş* sesini ve sessizliği duymak. Beton duvardan iki ayağımla birden kendimi öne doğru itmek, güçlü ve yenilmez hissetmek. Suyun yanaklarımın üzerinden kayıp geçmesinden keyif almak.

İki saat sonra hâlâ devam ediyor, hâlâ hızla yazıyor, sayfaları birbiri ardına çeviriyordum. Bir sonraki sayfanın sonuna geldiğimde saate baktım ve iki şeyi fark ettim: Saat gece yarısını geçmişti ve uyku ilaçlarımı almayı unutmuştum.

Normalde bu beni endişelendirirdi ama bu gece endişelendirmedi. Uyumak için fazla coşkuluydum.

Yazmaya, mavi defterimi doldurmaya kaldığım yerden devam ettim; ta ki nihayet saat üç civarında uyuyakalıncaya kadar.

dinliyorum

Arabayla Spa girişine yanaşırken hepimiz şarkıya eşlik ediyorduk ama sonra Alexis'in annesi radyoyu kapatınca etrafa bakıp her şeyi süzerek hepimiz sessizliğe gömüldük.

Uzun araba yolu yemyeşil ağaçlarla, uçuk pembe gül çalılarıyla diziliydi ve araba dik bir tepeden yukarı doğru çıkıp bir üzüm bağının yanından geçerken camı açtım ve taze biçilmiş otlar ile mis gibi lavantaların kokusunu içime çektim.

"Vay canına," dedi Olivia arka koltuktan.

"Haydi canım," diye ekledi Kaitlyn.

"Size söylemiştim," dedi Alexis.

Bayan Mazeur'e döndüm. "Bu inanılmaz. Teşekkürler."

"Buraya bayılacaksın," dedi bana.

Hailey de olsa bayılırdı.

Aracı, ortasında dev bir havuz bulunan daire biçimdeki bir araç yoluna çektik. Yerçekimsel bir güç olmalıydı çünkü ona doğru yürümeye başladım ve ardından gözlerimi havuzun kenarından çağlayan suya dikerek iri damlaların sakinleştirici bir tınlamayla aşağıdaki su birikintisine düşmesini dinledim.

Gözlerimi yumdum ve ağzımın kenarlarının olmasını istediği gibi yukarı doğru kıvrılmasına izin verdim.

"Kızlar, buraya gelin!" Bayan Mazeur arabanın arkasında duruyordu, etrafına toplandık. "Bir sürprizim var." Bagajı açtı, içine uzandı ve üzerinde beyaz iplikle Alexis'in adının işlendiği açık yeşil havlu kumaştan bir çanta çıkardı. "Biri senin için, doğum günü kızı."

Yeniden bagajın içine uzandığı sırada Alexis çantanın fermuarını açtı ve içindekileri inceleyerek bir vücut losyonu, tırnak bakım kremi ve yüz fırçası çıkardı.

"Bir tanesi sana," dedi aynı kişiselleştirilmiş çantanın kırmızısını Olivia'ya uzatarak. Bu en sevdiği renkti. "Seninki tabii ki mor, Kaitlyn," dedi.

Benimki mavi olacaktır.

Bagajı kapadı ve kollarını omuzlarımın etrafına sardı. "Üzgünüm, Samantha. Dün bir tane daha sipariş etmeyi denedim ama çok geçti."

"Sorun değil." Altdudağımın titremeye başladığını hissettim ve sertçe ısırdım.

"Ancak sana özel bir sürprizim var. Hediyelik dükkânından ne istersen onu seçmeni istiyorum, tamam mı? Yani, *ne istersen.*"

Omzumu sıktı ve dramatik bir hareketle girişi işaret ederek geri çekildi. "Pekâlâ, herkes beni izlesin."

Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Spa'nın içi salatalık ve nane gibi temiz kokuyordu ve köşede bir havuz daha görünce rahatladım. Havuzun yanında durdum ve üç kez ensemi kaşıdım, sonra resepsiyondaki bir kadın bizi yanına çağırdı ve hepimize yumuşacık birer beyaz bornoz verip bir dolap tahsis etti.

Hemen üstümü değiştirdim, anneme her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için mesaj attım ve bekleme salonundaki

diğerlerine katıldım. Salatalık sularımızdan yudumlayıp buranın ne kadar muhteşem olduğu konusunda fısıldaşırken adımı duydum.

Alexis bana el salladı. "İyi eğlenceler."

Estetisyen beni huzur dolu, Zen tarzı müzik çalan bir odaya götürdü ve sandalyemi geriye yatırdı. Sizin için buraya özel yaşlanma karşıtı yüz bakımı rezervasyonu yaptırdım," dedi yumuşak bir sesle. "Tek yapmanız gereken gevşemek ve gözlerinizi yummak. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana söylemeniz yeterli.

Ona on altı yaşında olduğumu ve yaşlanma karşıtı bir yüz bakımına ihtiyacım olmadığını nasıl söyleyeceğimden emin değildim; bunun üzerine, güneşin zararlı etkilerinden bahsederken bile sessizliğimi korudum. Sonunda hataya takılmayı kesip düşüncelerimin önceki gece yazdığım şiirlerden birine kaymasına izin verdim. Doksan dakikam dolana kadar şiirleri zihnimde tekrarlayıp durdum.

Hepimiz soyunma odasında giyinirken, Alexis'in annesi öğle yemeğine geciktiğimizi ve acele etmemiz gerektiğini haber verdi. Birkaç dakika içinde arabaya binmiş ve uzun araç yolundan geriye, şehre doğru yol almaya koyulmuştuk.

Beşimiz tek sıra halinde dar bir tuğla yolda yürüyerek restorana uzanan kısa merdivenden yukarı çıktık. "Buranın gerçekten meşhur bir yer olduğunu biliyordum ama bu..." Bayan Mazeur, ağzına kadar dolu kafeyi gözleriyle tararken şaşkın görünüyordu.

Biz masamızı ayarlamasını beklerken Olivia çantasının içine uzandı ve yeni losyonunu çıkarıp hepimizin deneyebilmesi için elden ele dolaştırdı. Alexis, evlerine geri döndüğümüzde garaj yolunda onu bekliyor olacağını düşündüğü yeni üstü açılır arabasından bahsetmekten kendini alamıyordu.

Birkaç dakika sonra garson kız bize onu takip etmemizi söyledi. Etrafına sıkıştırılmış üç sandalyeli minik bir masanın önünde durdu.

"Beş kişiyiz," dedi Alexis'in annesi.

"Rezervasyon iki masa için yapılmış, hanımefendi."

"Dün telefonda görüştüğüm kişi masaların yan yana olacağını söylemişti." Garson menü yığınını diğer koluna aktardı ve gözleri gergin bir şekilde salonun içinde gezindi. "Sorun değil," dedi Bayan Mazeur. "Bu masaya bir sandalye daha ekleyebilirseniz ben diğerinde tek otururum."

"Üzgünüm, hanımefendi ama bunu yapamam. Yangın yönetmeliği."

Kimse bir şey demedi ama huzursuz birkaç saniyenin ardından Bayan Mazeur'ün, kolunu benimkine geçirdiğin hissettim. "Bana eşlik etmek ister misin?"

"Tabii." Dudağımın içini üç kez ısırdım. Alexis ne diyeceğini bilmiyormuş gibiydi.

Gruba, "İki tatlı sipariş ederiz. Her iki masaya da," dedi ve garson önümüze geçip bizi diğer masaya götürürken peşinden gittik.

Bir. Nefes al.

İki. Nefes al.

Üç. Nefes al.

Kahkahalarla gülüp sohbet eden ve salonun diğer tarafından acıyan bakışlarla bana el sallayan arkadaşlarıma bakmamaya çalışırken sonraki yirmi dakika boyunca Alexis'in annesiyle havadan sudan konuştuk. Salatam geldiğinde isteksizce didikledim. Sonunda lavaboya gitmek için izin istedim ve çok da harika geçmeyen Spa günüm hakkında anneme mesaj atarken gözyaşlarımı tutmaya çalışarak gözden uzakta bir saksı bitkisinin ardına

saklandım. Sözlerimdeki paniği sezmiş olmalıydı çünkü bunun o kadar da kötü olmadığını söyleyen birkaç mesajın ardından;

Eve gel,

diye mesaj attı.

Ardından peş peşe birkaç mesaj daha gönderdi:

Sen buraya geldiğinde dışarıda olacağız.
Seni seviyorum.
Kontrol sende.
Derin derin nefesler al.

Kontrol bende.

Derin derin birkaç nefes aldıktan sonra salatama geri döndüm.

Araba evimin garaj yoluna yanaştığında kendimi daha hızlı dışarı atamazdım.

Gelmemi başından beri istemedi.

Alexis bana daha iyi hissettiğimi umduğunu söyledi. Araçla uzaklaşırlarken Kaitlyn ve Olivia da camdan bağırarak onun sözlerini yinelediler.

"Bu akşam seni özleyeceğiz," dedi Kaitlyn.

Hayır, özlemeyeceksiniz.

"Seni seviyoruz," diye ekledi Olivia.

Hayır, sevmiyorsunuz.

Sokak kapısını arkamdan örter örtmez gözyaşlarım dökülmeye başladı ve düşünceler gitgide hızlanıp birbirinin önüne geçmeye, dikkatimi çekmeye çalışarak peş peşe akın ediyorlardı.

Gitmemem gerekirdi.

Güneş batıyordu, antre karanlık ve sessizdi. Kayarak yere çöktüm ve kollarımı dizlerimin etrafına sarıp gözyaşlarımın dökülmesine, düşüncelerimin istedikleri kadar hızla akın etmesine izin verdim. Teslim olmak tuhaf bir biçimde iyi hissettirmişti.

Kapıdaki tıklama sesiyle yerimden sıçradım.

"Bir dakika," diye bağırdım yüzüme bakmak için koridordaki tuvalete koşarak. Spa'da özenle sürdüğüm maskara kirpiklerim *dışında* her yerdeydi, yüzümse kıpkırmızı ve şişti. Olabildiğince hızla temizlendim ve delikten baktım.

Caroline?

Kapıyı açarken, "Burada ne arıyorsun?" diye sordum ve sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Caroline'ın yüzü düştü ve iki adım geri çekildi. "Beni davet etmiştin ya," dedi şaşkınlıkla. "Film izlemek için. Hatırladın mı?"

Ah, olamaz.

"Bugün cumartesi gecesi, değil mi?" Sesindeki iniş çıkış kulağa biraz zorlama geliyordu. Flanel gömleğinin kolunu sıyırdı ve eski kol saatine baktı. "Ne zaman geleceğimi söylememiştin, ben de risk aldım." Gözlerini kısarak dikkatle yüzüme baktı. "Hey, sorun ne? İyi misin?"

Şimdi düşününce, *iyiydim.* Düşünceler gitmişti ve anladığım kadarıyla fısıldayıp yeniden hücuma geçmek üzere sessizce tetikte beklemiyorlardı.

"Evet." İçeri girmesi için kapıyı kendime doğru çekerek açtım ve kafamdaki tek düşünceyi dile getirdim. "Burada olmana gerçekten sevindim."

Planımızı tamamen unuttuğumu anladığı her halinden belliydi ama üstüme varmadı, ben de bir şey demedim. Ortamdaki gerginliği dağıtmak için biraz su isteyip istemediğini sordum ama susamadığını söyledi. Dondurma isteyip istemediğini sordum ama aç olmadığını söyledi. Film izlemeye başlamak için

sanki biraz fazla erkendi, ben de odama çıkıp müzik dinlemek isteyip istemediğini sordum. Bir şey demedi ama merdivene doğru yürürken arkamdan geldi.

Odam darmadağınıktı. Oradan oraya koşturup giysi yığınlarını toplayarak kirli sepetine tıktım.

"OKB'si olanların odaları düzenli olur sanırdım," dedi.

"Yaygın bir yanılgı," dedim yere saçılmış bütün kitapları rasgele bir yığın halinde ayağımla ittirerek.

"Benim için ortalığı toparlamana gerek yok, biliyorsun. Sen asıl benim odamı gör. Tam bir felaket. Her yer her yerde." Onu duymazlıktan gelerek dağınıklığı toplamayı sürdürdüm.

Caroline odamda dolaşarak duvardaki resimlere baktı. Sekizinci sınıftayken yaptığım bir kolajın önünde durdu. Üzerinde canlı pembe, eğlenceli harflerle ÇILGIN 8'ler yazıyordu ve altında on yıldan uzun bir süreyi kapsayan resimler vardı.

"Vay canına. Arkadaşlarını uzun zamandır tanıyorsun," dedi Caroline, telefonu yuvasına yerleştirdiğim sırada. *In the Deep* listemi çalmaya başladım. Sinirlerim hâlâ tam yatışmamıştı.

Yanına gidip ona katıldım. Posteri işaret etti. "Bugün neler olduğunu bana anlatmak ister misin?" dedi kırmızı gözlerimin ve şişmiş suratımın arkadaşlarımla bir ilgisi olduğunu anlamışçasına.

"Bir şey olduğunu nereden çıkardın?"

"İnsanları okuma konusunda özel bir yeteneğim var," dedi sıradan bir şekilde. "Haydi, gözlerime bak ve aklından bir sayı tut. *Üç* olmasın." Komik bir ifadeyle gözlerimi gözlerine diktim ve aklımdan dokuz rakamını geçirdim. Caroline da bana baktı. Sonra yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. "Sadece seninle kafa buluyordum. Arkadaşının annesi arabasını evinizin önüne çektiğinde yalnızca iki ev ötedeydim.

Kendimi aptal gibi hissettim. Caroline kahkahayla güldü ve yatağıma ulaşana kadar geri geri birkaç adım attı. Kendini

sırtüstü yorganımın üzerine bıraktı ve ağırlığını ellerinin üzerine vererek bağdaş kurdu. Tişörtündeki yazıyı okudum: "BEDAVA OMUZ SİLKME."

"Ee, ne oldu bugün?"

Hikâyeyi gerçekten duymak istiyor gibiydi. Ben de kesinlikle anlatmak istiyordum. Annem burada olsa alt kattaki kanepeye oturup doğrudan kutusundan dondurmalarımızı kaşıklarken her şeyi tüm ayrıntısıyla anlatırdım. Yatağın diğer tarafına çöktüm ve Caroline'ın oturuşunu taklit ettim.

"Bugün Alexis'in doğum günüydü."

"Alexis? Küçük Barbie mi? Hani her gün topuklu giyen?" Onaylarcasına başımı salladım. Başkalarının onu nasıl gördüğünü duymak garipti.

Ardından, en başta davet edilmediğim Spa gününün ayrıntılarını ona aktardım. Araba yolculuğundan, havuzdaki su sesinden ve esintiyle gelen çiçek kokusundan bahsettim ama kişiselleştirilmiş çantalarla ilgili kısma geldiğimde göğsüm sıkıştı. Kot pantolonumun paçasındaki bir söküğü çekiştirdim.

"Aptalca, değil mi? Üzülmemem gerekir. Son dakika oldu..." Caroline'ın tepkisini ölçerken sözlerim havada asılı kaldı ve bunun hiç de aptalca olmadığını düşündüğünü görebiliyordum.

"Annesi belli ki kötü hissetmiş," diye devam ettim. "Hediyelik dükkânından ne istersem alabileceğimi söyledi."

"Umarım acayip pahalı bir şey seçmişsindir."

Başımı iki yana salladım. "Randevu seanslarımız bittikten sonra geç kalıyorduk, öğle yemeği için bizi acele ettirdi."

Caroline dudağını ısırdı.

"Ama, hey, işin iyi tarafı, cildime bak." Biraz yaklaştım. "On yaş gençleşmiş görünmüyor muyum?"

O da eğildi. "Bana altı yaşında görünüp görünmediğini mi soruyorsun?" Kahkahayla güldüm, Caroline da bana katıldı. "Umarım öğle yemeği daha iyi geçmiştir."

"Daha kötüydü."

Kahkahası kesildi. "Nasıl olabilir?"

"Annesi rezervasyonu dört kişiden beşe çıkarmak için restoranı aradığında ayrı masalarda oturmamız gerektiğini söylemişler. Masaları birleştireceklerini falan sanmış olmalı."

"Hayır."

"Evet. Şu minik kafe masaları olan bir Fransız restoranıydı..."

"Bir dakika, yani diğer herkes başka bir masada birlikte otururken sen arkadaşının annesiyle mi oturdun?" Bunu yüksek sesle söylemek zorunda kalmadığıma sevinmiştim. İçimden bir ses bunun yine de komik olmayacağını söylüyordu.

Kollarımı önümde kavuşturdum. Eve erken gelmek için başım ağrıyormuş gibi yaptım ama şimdi yaşananları anlatınca gerçekten ağrıyacakmış gibi hissediyordum. "Aşırı tepki veriyorum, değil mi?"

Yanıtını beklerken dikkatle gözlerine baktım. Gözleri kısık, gözkapaklarıysa düşüktü ama artık onları belirginleştirmek için farı nasıl uygulayacağıma karar vermeye çalışmıyordum. Oldukları gibi güzeldiler. Saçları da o kadar tel tel görünmüyordu ve lekelerini kapamak için can atmıyordum. Sadece burada olduğu için mutluydum.

"Aşırı tepki vermiyorsun," dedi.

"Emin misin? Çünkü öyleyse söyleyebilirsin. Hele ki söz konusu arkadaşlarımsa, bir şeyler üzerine fazla düşünmeye eğilimliyim... Bazı şeyleri çok kişisel algılıyorum. Demek istediğim, sorun her zaman onlarda değil. Bazen de bende. Sadece ne zaman onlarda, ne zaman bende olduğunu bilemiyorum, anlıyor musun?"

Bunun kulağa mantıklı gelip gelmediğinden emin değildim ama Caroline bana, ne demek istediğimi çok iyi anlıyormuş gibi bakıyordu. Sanki şu an aklından geçenleri okuyabiliyordum. Arkadaşlarımın bilerek ya da bilmeyerek duygularımı incitmelerinden hoşlanmıyordu. Sorun ister onlardan ister benden kaynaklansın, sürekli sorguladığım insanlarla takılmayı neden seçtiğime anlam veremiyor gibiydi. Ayrıca en yakın arkadaşlarım artık, duvarımda asılı duran posterdeki o çocukluk hallerimizdeki gibi yakın olmadığından benim için üzülüyordu.

O gün Şairin Köşesi'nde gördüğüm insanları gözümün önüne getirdim. "Arkadaşlarının senin hakkında ne düşündüklerini hiç merak etmiyorsun, değil mi?"

Caroline cevap vermedi ama gerek de yoktu. Yüzündeki ifadeden haklı olduğumu görebiliyordum.

"Şanslısın," dedim.

Dün geceyi bir el feneriyle yatağıma sinmiş bir şekilde sabahın erken saatlerine kadar berbat şiirler yazarak geçirdiğimi ve bitkin ama aynı zamanda içimde büyük bir coşkuyla uyandığımı düşünerek bakışlarımı ayaklarıma diktim. Yazdığım o şiirleri bütün gün aklımdan çıkaramamıştım. Tekrar yazmak için eve dönmeyi iple çekiyordum.

Başımı kaldırıp baktığımda Caroline'ı bana bakarken buldum.

"Ne?" diye sordum.

Dudaklarına temkinli bir tebessüm yayıldı. "Dinliyorum."

Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yokmuş gibi yüzüne baktım ama olduğundan emindim. "Neyi?" Kendi sesimdeki endişeyi duyabiliyordum.

"Şiiri."

Şiir yazdığımı nereden biliyor?

"Bana mavi defterden bir şeyler oku."

Başım hızla yukarı çevrildi ve ağzım bir karış açıldı.

Renkleri nereden biliyor?

Komodinimi işaret etti, gözlerim parmak ucundan abajurun altında yığılı haldeki üç deftere –kırmızı, sarı ve mavi– uzanan görünmez çizgiyi takip ederek döndüm.

"Yazıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Sorusunu doğrudan yanıtlamadım ama yanıtlamama gerek yoktu. Yüzümdeki panik ifadesinden haklılığını doğrulamış olmalıydı. Şiirimi ona okuyamazdım. Kimseye okuyamazdım. Kafacı Sue o defterlere yazdığım hiçbir şeyi paylaşmak zorunda olmadığımı söylemişti. Aksini düşünsem yazmazdım.

"Çok mu karanlık?" diye devam etti. "Öyleyse sorun değil. Benimkiler de epey karanlık olabiliyor."

"Hayır, karanlık değil; sadece... aptalca."

"Benimkiler de epey aptalca olabiliyor."

"Yapamam."

"Bana en sevdiğini oku. Hiç düşünme. Sadece oku."

Bir kahkaha attım. "Bana *düşünmememi* söylüyorsun. Yaptığım tek şey düşünmek. Hiç durmaksızın. O kadar çok düşünüyorum ki, ilaç kullanıyorum ve her çarşamba psikiyatriste gidiyorum. *Düşünmeden* edemem, Caroline."

"Sam."

"Ne?"

"Haydi."

Harika olan bir tanesi aklımdaydı. Kısaydı. Onu kusmadan okuyabilirdim. Üstelik hoşuma da gidiyor gibiydi. Ayrıca mavi defterime gerek bile yoktu çünkü sözleri gün boyunca; gülünç yüz bakımı sırasında, Spa'dan çıktıktan sonra arabada ve öğle yemeğinde bir türlü aklımdan çıkmamıştı. Mantralarıma eklenmişlerdi. Yıkıcı düşüncelerimin zihnimi ele geçirmesine engel oluyorlardı.

Oturduğum yerde tekrar doğruldum. Ellerim titriyordu, o yüzden ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırırken derin bir nefes aldım, gözlerimi yumdum ve "Adı, 'Damla'," dedim.

Platformda duruyorum.
Güneş tenime dalıyor.
Bu su beni bir örtü gibi saracak.
Ve yeniden güvende olacağım.

Kahkaha atmadı ama odanın içinde çıt çıkmıyordu. Gözlerimi açtım, ona baktım ve bir tepki vermesini bekledim.

Bundan nefret etmişti.

"Seni aşağıya geri almalıyız," dedi Caroline sonunda. Sesindeki içtenliği duyabiliyor, yüzünde görebiliyordum.

Beğenmişti.

Gerçek olamayacak kadar iyi olup olmadığını merak ederek ona baktım. Nereden çıkmıştı? Bana karşı neden bu kadar iyiydi?

"Bu asla olmayacak," dedim ona düz bir şekilde. "O 'anahtar sorumlusu' çocuk benden nefret ediyor. Yüzüme bile bakmıyor."

Onu o taburenin üzerindeyken hayal ettim ve şarkısı zihnimde çalmaya başladı. Sözlerini ve o duvardaki yerlerini düşündüm. Aşağıya geri inebilirsem, yazdığı sözleri bulabilirdim. Bir dahaki sefere ezberlerdim.

"Klasik AJ işte," dedi geçiştirircesine başını sallayarak. "Ayrıca senden nefret etmiyor. Ancak onu incittin ve bunu nasıl idare edeceğini bilmiyor."

"Ne?" Düşüncelerim aniden durdu. "Onu *incitmek* mi? Sen neden bahsediyorsun?"

Dosdoğru yüzüme baktı ama tek kelime etmedi.

"Caroline. Nasıl incitmiş olabilirim? Onu *tanımıyorum* bile."

"Evet, tanıyorsun."

Geçen gün Şairin Köşesi'ne girecekken yolumu keserek nasıl önümde durduğunu hatırladım. Tanıdık gelmişti ama daha önce hiç AJ adında biriyle tanışmamıştım ve gayet hoştu da; özellikle o gamzesi ve hayran olunası gitar çalışıyla. Önceden tanışmış olsak onu hatırlardım.

"Bana söyleyecek misin?"

Caroline başını iki yana salladı. "Sen kendin bulacaksın."

İnanmaz bir şekilde ona baktım. "Kendim bulmak istemiyorum, Caroline. Bana söylemeni istiyorum." Sözlerim kulağa cadalozca gelmiş olabilirdi. Öyle olmasını istememiştim ama bana söylemeyeceğine inanamıyordum.

Kol saatine baktı. "Gitmem gerek." Yataktan indi ve kapıya doğru yöneldi.

"Hani film izleyecektik?"

"Belki başka zaman," dedi kapı koluna uzanırken.

Zihnim tek bir tanesi üzerinde karar veremezcesine bir düşünceden öbürüne atlıyordu.

Onu incitmişim. Caroline gidiyor. Ancak şiirimi beğendi. Onunla konuşmaktan keyif alıyorum. Gitmesini istemiyorum.

"Tamam," dedim. "Bana söylemek zorunda değilsin. Lütfen... kal."

Ne yaptığımı bilmemek beni öldürüyordu ama Caroline'la, hakkında konuşmak istediğim daha bir sürü şey vardı. Ona bütün o şiirler hakkında sorular sormak istiyordum. O odayı, orada nasıl var olduğunu ve nasıl işlediğini öğrenmek istiyordum. Bana *kendi* şiirlerinden birkaçını okumasını istiyordum. Arkadaşı olmak istiyordum.

Arkasını döndü ve bana baktı. Hızla komodinime uzandım, yığının üzerinden mavi defteri alıp havaya kaldırdım. "Şairin Köşesi'ne geri dönmek istiyorum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bana yardım eder misin?"

onu iyileştirmişsiz

Annem Paige'in kızarmış ekmeğini yağlarken, kahvesinden yudumlarken ve cep telefonunda bir mesajı yanıtlarken, "Dün olanlarla ilgili konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Yok. İyiyim." Portakal suyumu kafaya diktim. "Dün gece arkadaşım Caroline'la konuştum."

Annem yine telefonunda bir şeyler yazıyordu. "Caroline kim?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Okulda tanıştığım biri. İyi bir kız. Ben Spa'dan eve döndükten sonra buraya geldi."

Şimdi dikkatini çekmiştim.

"Gerçekten mi?" Gözleri kocaman açıldı.

Bu her zaman olan bir şeymiş gibi umursamaz davranmaya çalıştım ama sonra Caroline'ın odamın zemininde oturup şiirlerim konusunda bana yardım ettiğini gözümün önüne getirince kendimi biraz kötü hissettim. "Evet, seninle tanıştıracaktım ama siz eve gelmeden gitmesi gerekti."

"Sue'ya ondan bahsettin mi?"

"Evet." Tek elime kızarmış ekmeği aldım ve diğer elimle hafifçe Paige'in koluna vurdum. "Ben havuza gidiyorum."

★ ★ ★

Ertesi gün Olivia'yla birlikte Trigonometri dersine yürürken AJ'in dümdüz bize doğru yaklaştığını gördüm. Az kalsın fark etmeyecektim –siyah beresi gözüme çarpmasa muhtemelen fark etmeyecektim– çünkü yere bakarak kalabalığa ayak uydurmuş yürüyordu. Hemen yanımdan geçip gitti.

Cumartesi gecesinden beri Caroline'ın söyledikleri bir türlü aklımdan çıkmıyordu: "Senden nefret etmiyor ama onu incittin." Ne yaptığımı bulamıyordum ve bu sabaha karşı saat iki buçuk gibi ilk fırsatta öğrenmeye karar verdim.

"Trigonometri kitabımı dolabımda bırakmışım," dedim Olivia'ya. "Sınıfta görüşürüz."

Elini salladı ve 180 derecelik bir dönüş yaparak ters yönde ilerleyen berelinin peşinden yürümeye koyuldum. AJ köşeden döndü ve bir dolabın önünde durdu. Mesafemi koruyarak sırt çantasını bir dizinin üzerine dayayıp kitaplarını çıkarmasını izledim.

Beni gördüğünde çenesini benden tarafa eğdi. "Hey." Ne bir gülümseme ne bir el sallama. Sadece bir çene hareketi.

"Selam." Ana koridoru işaret ettim. "Seni koridorda gördüm ama... herhalde sen beni görmedin."

Başını iki yana salladı.

"Selam vermek istedim." Tırnaklarımı enseme batırdım. *Bir, iki, üç. Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.* "Ayrıca geçen hafta size katılmama izin verdiğin için... teşekkür etmek istedim."

AJ etrafımıza bakındı ve bir adım yaklaştı. Benden rahat bir baş uzundu ve çenesini göğsüne doğru çekip gözlerini üzerime diktiğinde, yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen kendimi suçlu hissettim. Kaşları suçlarcasına yukarı kalktı. "Kimseye söylemedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Böyle bir şey yapmam."

Hâlâ yakındı. Doğruyu söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışırcasına dikkatle yüzüme bakmayı sürdürdü. Omuzlarımı dikleştirdim, omurgamı düzleştirdim. "Sana yapmayacağımı söylemiştim ve yapmadım."

"İyi," dedi. Uzun bir duraksama daha oldu. "Yapma."

"Yapmam."

Kişisel alanımdan geri çekildiğinde ona bakabildim. Gerçek anlamda bakabildim. Koyu sarı saçları beresinin altından çıkıyordu, gözleriyse üzerindeki tişörtle neredeyse aynı renkti; ilginç, kahverengiye kaçan bir yeşil. Erkek arkadaşlarımın çoğu gibi onun da derli toplu bir görünüşü yoktu. Daha dağınıktı ama bu seksi anlamda bir dağınıklıktı. Yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım ama okuyamıyordum ve bu beni rahatsız ediyordu çünkü şu an bana bakışında ona üzülmeme yol açan bir şey vardı. Sevimli görünüyordu, hatta utangaç; geçen hafta sahnede performansını izlediğim kendine güvenen çocukla alakası yoktu.

Sorular kafamın içinde dönüp duruyordu ve hepsini sorup kurtulmak istiyordum. Seni nereden tanıyorum? Seni nasıl incittim? Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoksa sana üzgün olduğumu nasıl söylerim? Ancak bunlar yerine yenilerini, daha güvenilir olanları bulmaya çalışarak kafamdaki sözcükleri bastırdım.

"Şarkını gerçekten çok sevdim. Aklımdan bir türlü çıkmıyor."

Geriye doğru bir adım daha attı. "Teşekkürler," dedi.

"Sözlerin tamamını hatırlamaya çalışıyorum ama..."

Beni tekrar davet et. Lütfen.

Duyma mesafesinde kimse olmadığından emin olmak için tekrar etrafa bakındım. "O gün aşağıdayken, sanırım bana ilham oldu. Şiirlerim çok iyi sayılmaz." Bir şey söylemesini bekleyerek bir anlığına durdum ama bir şey demedi, ben de gevezelik etmeye devam ettim.

"Geçen hafta sonu neredeyse hiç uyumadım." Bunun neden onun sorunu olacağını anlamaya çalışırcasına şimdi kuşkuyla bana bakıyordu. "Bir süredir..." Reçeteli uyku ilaçlarımı son beş gündür almadığımı itiraf etmek üzere olduğumu fark ederek birdenbire durdum. Almayı sürekli unutuyordum ya da belki unutmuyordum. Belki ertesi gün ne kadar bitkin olacağımı bilsem de yazmaya devam etmeyi seçiyordum. "Bir süredir uyumuyorum. Yazmaya başladığım an sanki devam etmem *gerekiyor.*" Boğazımdan gergin bir kahkaha koptu.

Ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. Çok değil ama o gamzeyi ortaya çıkarmaya ve beni gafil avlamaya yetecek kadar.

"Yazıyor musun?"

Başımla onayladım.

"Sen?" AJ bana inanmazcasına kollarını kavuşturdu ama en azından şimdi yüzündeki ifadeyi okuyabiliyordum. Şaşkındı. Hatta ilgisini çekmiş bile olabilirdi. "Şiir yazıyorsun ve bir ders için mecbur olmadığın halde yazıyorsun?"

Omzumu silktim. Sanırım alınmamı bekliyordu ama alınmamıştım. Anlıyordum. Tüm bu şiir meselesi beni de şaşırtıyordu.

"Tabii ki deli saçması," dedim, kendimi ne kadar çok eleştirirsem, bunun beni aşağı gelip o sözleri sahnede söylememe ve böylelikle kâğıt ve ardından uhu yağmuruna tutabilmelerine olanak sağlayacak bir davet gibi, bir tür tepkiye yol açacağını umarak.

AJ kollarını önünde kavuşturdu ve sırt çantasını bir omzundan ötekine geçirdi. "Şiirlerinin düşündüğünden daha iyi olduklarına eminim."

Bu doğru değildi ama sözleri nazikti ve samimi görünüyordu. Karşılık vermek için ağzımı açtım ama sonra sağ omzunun üzerinden baktığımda Kaitlyn'in, ikimizin konuşmasını bölmemek

için ağırdan alarak ölçülü adımlarla bize doğru yaklaştığını gördüm.

Beni geri çağır. Daha fazla şiir, daha fazla şarkını duymak istiyorum.

"Derse yetişmem gerek," dedi. "Sonra görüşürüz, olur mu?"

Kaitlyn'e beklediği boşluğu bırakarak öylece yürüyüp gitti. Kaitlyn adımlarını hızlandırdı ve yeterince yaklaştığında iki eliyle birden kolumu tuttu. "Kahretsin, o Andrew Olsen mıydı?" diye sordu.

"Kim?"

Onu işaret etmek için kolumu bıraktı ve birlikte AJ'in bir sınıf kapısını açmasını ve gözden kaybolmasını izledik. "*Oydu* işte! Tanrım, o çocuğa fazla acımasızlık ettik, değil mi?" Çocuğun adını zihnimde tararken Kaitlyn başını iki yana salladı. *Andrew Olsen. Andrew Olsen.*

"Kim?" diye sordum tekrar ve Kaitlyn elinin tersiyle koluma vurdu.

"Andrew Olsen. Hatırladın mı? Dördüncü sınıf. Bayan Collins'in sınıfındaki?" Kaitlyn yüzümdeki ifadeden, bağlantıyı kuramadığımı anlamış olacaktı ki yüzünde koca bir sırıtış belirdi." Kalçalarını salladı ve Chia Pet[2] reklam müziğinin melodisiyle, "A-A-A-Andrew..." diye mırıldandıktan sonra gülme krizine girdi.

"Andrew'u nasıl hatırlayamazsın? Çocuk öyle fena kekelerdi ki kendi adını bile söyleyemezdi. O şarkı söyleye söyleye peşinden kovalardık... Bunu hatırlaman lazım!"

Ah, Tanrım. Hatırlıyordum. Hepsi yavaş yavaş hafızamda canlanıyordu ve Kaitlyn o korkunç şarkıyı yeniden söylediğinde eteklerimiz ve atkuyruklarımızla ikimizin oyun parkında onu kovalarken yüzünde yaşlarla bizden kaçmaya çalışarak kulak-

---

2 Markanın ilk hecesinin üst üste tekrarlandığı bir reklam müziği. (ç.n.)

larını kapadığı halleri gözümün önüne geldi. Asla bizden çok uzağa kaçamazdı.

"Andrew?" Ağzımdan çıkan tek şey bu oldu. Kusmak istiyordum. Andrew. Caroline'ın kastettiği şey buydu.

"Hatırladın mı? Hatta bir keresinde onu müzeye gittiğimiz şu okul gezisinde bile ağlatmıştık. Annesi onu almak için şehre kadar gelmişti."

Hatırlamak istemiyordum ama hatırlıyordum. Her şeyi hatırlıyordum. Her şeyin nasıl başladığını. Nihayetinde nasıl sona erdiğini.

Onunla ilk başta Kaitlyn uğraşmaya başlamıştı. Sonunda ben de katılmıştım. Her teneffüste, öğle yemeğinde, okuldan sonra servis beklerken ona sataşırdık. Onu arar, onu bulmak için dört gözle beklerdik. Bizim geldiğimizi görünce yüzünün nasıl bir hal aldığını bile gözümde canlandırabiliyor, bunun beni ne kadar suçlu hissettirdiğini hatırlıyordum ama onunla uğraşmayı kesecek kadar suçluluk hissettirmemişti çünkü bu aynı zamanda beni garip bir biçimde güçlü de hissettiriyordu. Kaitlyn'in yüzünde hep onaylayan bir ifade olurdu.

Ertesi yıl okul başladığında onun başka bir okula geçtiğini öğrendik ve Kaitlyn'le ikimiz, en sevdiğimiz oyuncağımız sonsuza dek elimizden alınmış gibi hayal kırıklığına uğramıştık. Kaitlyn ve beni bir daha asla görmemeyi umduğundan emindim ama burası bölgenin tek devlet lisesi olduğu için sanırım başka seçeneği yoktu.

Caroline yanılıyordu. Benden nefret ediyor.

Kaitlyn sustu ama yüzümdeki dehşet ifadesini fark etmemiş olmalıydı çünkü tüm bu olanlar komikmiş gibi hâlâ keyifle gülüyordu.

"Ee, sen onunla neden konuşuyordun?" Yanıtı beklerken kalçasını yana çıkarıp kolyesiyle oynadı.

Kafamı toparlamam birkaç saniyemi aldı. Sonunda toparladığımda, sesim titriyor, sözcükler kopuk fısıltılar halinde çıkıyordu. "Ortak bir dersimiz var." Şairin Köşesi de dersten sayılıyor muydu? Muhtemelen hayır.

"Geçen yıl beden eğitimi dersimdeydi," dedi, "ama pek konuşacak ortam olmadı, dolayısıyla onu hiç duyamadım. Kekeliyor mu?"

Sahneye çıkışını, o tabureye oturuşunu, gitarını omzuna asışını ve özgüvenle arkadaşlarını kendine bir şeyler atmaya davet edip göğsünü işaret ederek şarkısının ne kadar kötü olduğunu söyleyişini gözümün önüne getirdim. Şarkısını söylemişti ve sözcükler ağzından hiç sorunsuz, güzel ve net bir şekilde çıkmıştı. Onda sorunlu hiçbir şey yoktu.

"Hayır, kekelemiyor."

Gideli çok olmuştu ama Kaitlyn ondan tarafı işaret etti. "Gördün mü, onu iyileştirmişiz," dedi gururla. Yanaklarım kızardı ve kahkaha atarak beni dirseğiyle dürterken ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Ne derler bilirsin, 'Bizi öldürmeyen şey güçlendirir.'"

Ne konuşabiliyor, ne nefes alabiliyor ne de hareket edebiliyordum. Kaitlyn'in bunu dediğine inanamıyordum, onu savunmam gerektiğini biliyordum ama şaşkınlıktan donakalmıştım. Her zamanki gibi hiçbir şey diyememiştim.

"Ayrıca," diye sürdürdü, "üzerinden yıllar geçti. Küçüktük. Bahse girerim bizi hatırlamıyordur bile." Boğazımda kocaman, rahatsız edici bir yumru hissettim. Bunu ona nasıl yapabilmiştim? Ya da herhangi birine?

"Hatırlıyor," dedim alçak sesle oradan uzaklaşırken.

Son zilden sonra Caroline dolabının önündeydi. Herkesin gitmesini bekleyerek oyalandım. Kalabalık dağıldığında yanına koştum.

"AJ'e ne yaptığımı biliyorum." Bunu derken midem bulanıyordu. "Beni aşağıda istememesine şaşmamalı. Caroline, ne yapacağım?"

"Özür dileyerek başlayabilirsin," dedi.

Beni asla affetmez. Nasıl affetsin?

"Korkunç biri olduğumu düşünüyor olmalı."

Belki haklıdır. Belki öyleyimdir.

"Yardımımı istiyor musun?"

Onaylarcasına başımı salladım. Caroline birden döndü ve peşinden gelmem için işaret etti. "Gel," dedi. "Ne yapacağını biliyorum."

Beni tiyatronun ilk sırasına götürdü ve sonraki üç saati tek bir şiir üzerinde çalışarak geçirdik. Ben yazdım. Caroline dinledi. Takıldığımda bana sözcükleriyle yardım etti, ta ki onun anlamasını istediğim şeyi özetleyen harika şiiri buluncaya kadar. Bitirdiğimde bir sürü sözcükte "Özür dilerim" demeyen ama pişmanlıktan, ikinci şanslardan ve insanı olmak istemediği birine dönüştürecek kadar derinlere inen bir ait olmama korkusundan bahseden bir şiirimiz olmuştu. Bu şiir dönüştüğün kişiyi görmek ve farklı birine, daha iyi birine dönüşmek isteğiyle –hasretiyle– ilgiliydi.

O kişi bendim; beni kabul etmesini isteyen ben. Hepsinden, onlara bunu, içten içte aslında olduğumu düşündükleri kişi olmadığımı göstermek için bir şans vermelerini isteyen ben. Belki de tam olarak olduğumu düşündükleri kişiydim ama artık o olmak istemiyordum.

o dar koridor

Öğle arasının on beşinci dakikasında yemeğimin sarılı olduğu boş ambalajları yemek çantama geri tıktım, çöpümü topladım ve pantolonumdaki otları üzerimden silktim. "Kütüphaneye gidip İngilizce dersi için şu kitabı almam gerek," dedim. "Gelmek isteyen?" İlgilenmeyeceklerini biliyordum.

"Oraya girmem yasak," dedi Olivia gururla.

Kaitlyn kahkahayla güldü. "Okul kütüphanesi tarafından yasaklanmayı nasıl becerdin?"

Olivia gözlerini devirdi. "Bay Rasmussen biyografi bölümünde Travis ile beni yiyişirken bastı. Bilirsiniz, tam o köşede," dedi havaya eliyle hayali bir kavis çizerek. "Tamamen gözden uzak olan. Orada başka ne yapılır ki?" Kıkırdadı.

"Biyografilere bakmak?" diye önerdi Hailey.

"Yok. Sıkıcı." Olivia, ilgiden memnun bir şekilde gözleri aramızda gezinerek biraz daha doğruldu. "İnanın bana, kovulmaya değdi. Travis salağın teki olabilir ama çocuk *öpüşebiliyor.*"

Hepimiz kahkahayla güldük.

"Bu hafta sonu ne yapıyor acaba?" diye ekledi Olivia telefonuna uzanırken.

"Konuşacak hiçbir şeyiniz olmadığı için ayrıldığınızı sanıyordum," dedi Alexis.

"Yok." Burnunu buruşturdu. "Onunla konuşmayı planlamıyorum," dedi başını yana eğip numarasını aramaya devam ederken.

Kaitlyn sandvicinden bir parça ekmek kopardı ve Olivia'nın başına fırlattı.

Hızlıca, "Görüşürüz," diye mırıldandım ve tiyatroya uzanan yola yöneldim. Nereye gideceğimi adım gibi biliyordum –o merdivenleri ve dar koridoru zihnimde şimdiye kadar yüz kere canlandırmıştım– ve çok geçmeden temizlik odasına girmiş, paspasları ve süpürgeleri kenara çekip gizli katmanı ve siyah sürgüyü ortaya çıkarmıştım. Sesleri uzaktalarmış gibi boğuk çıkıyordu, kapıya hafifçe üç kez vurdum. Ses birden kesildi.

Anahtarın kilit yuvasına kaydırıldığını ve kilit dilinin klik sesini duydum. AJ kapıyı beni görebilecek kadar araladı. "Yok artık."

Yorumunu duymazlıktan gelerek parmak uçlarımda yükseldim ve gözlerim Caroline'ı arayarak omzunun üzerinden baktım. Bugünkü planın bir parçasıydı. Aşağı gelecektim, o da yazdığımız şiiri okuyabileyim diye AJ'i beni içeri alması için ikna etmeye çalışacaktı.

"Ben..." Caroline'a bakmaya geldiğimi söyleyecekken AJ kapıyı açıp öne doğru bir adım attı ve bana temizlik odasına geri girmekten başka seçenek bırakmadı. Aklıma birden o aptal Chia Pet müziği geldi.

Derdim ne benim?

Kapıyı kapadı ve boynundaki anahtarla arkasından kilitledi. "Ne o, bir işler çevirme peşinde misin? Arkadaşların bunu

yapman için seni gaza mı getirdiler?" Temizlik odasıyla koridoru birbirine bağlayan kapıya gitti ve gözleri suç ortaklarımı arayarak dışarı bakındı.

Şaşırmasını bekliyordum ama bu kadar öfkeleneceğini sanmıyordum. Ellerim titremeye başladı ve dizlerim boşalacakmış gibi hissettim ama kendimi dik durmaya ve Caroline'ın bana yapmamı söylediği gibi gözlerinin içine bakmaya zorladım.

"Sana, hepinize, okumayı çok istediğim bir şey var." Şiiri kot pantolonumun cebinden çıkardım ve kanıtı görebilmesi için katlı haldeki kâğıdı açtım.

Gülerek yanıma yaklaştı. "O işler öyle yürümüyor, Samantha."

"Nasıl yürüyor?"

Ellerini beline yerleştirdi. "Şöyle yürüyor: Üyeler okur. Üyeler dinler. Üye olmayanlar ne okur ne dinlerler çünkü içeri girmeleri yasaktır. Bak, bir istisna yaptım ama sana söylemiştim, o bir defalık bir şeydi."

"Peki sadece..."

Sözümü kesti. "Gitmen gerek."

"Neden?"

"Çünkü," dedi, "buraya ait değilsin."

Yüreğime bir yumru oturdu. Şiirimi katlı yerlerinden katlayıp cebime geri koydum. "Neden olmasın?"

Bakışları, sözcükleri ararcasına odanın içinde gezindi ama duvarlarda hiçbir şey bulamayacaktı. Burada temizlik malzemelerinden başka bir şey yoktu.

Sonunda gözlerini gözlerime dikti ve tek kelime etmedi ama tamamen anlamıştım. Buraya ilk geldiğimde bana demişti. Arkadaş değildik.

Cebime uzanıp katlı kâğıdı geri çıkardım. Avucuna bastırdım ve parmaklarını kâğıdın etrafına sardım. "Başta hatırlamamıştım. Yıllar önceydi... Bilmiyorum, belki hafızam silmiştir ya da

öyle bir şey. Ne kadar pişman olduğumu söylemeye kelimeler yetmez. Ancak gerçekten üzgünüm ve çok utanıyorum." Ağzımdan garip bir ses kaçtı ve elimle ağzımı kapadım. "Ancak bunu hak ettim, değil mi?"

Beni durduracağını umarak gitmek üzere arkamı döndüm. Durdurmadı.

Tam koridora çıkacağım sırada omzumun üzerinden arkama baktım. AJ, Şairin Köşesi'ne geri dönmüştü bile. Kilit sesini duyduğum an kapıya geri yöneldim ve kulağımı dayadım.

Diğer taraftaki seslerini duyabiliyordum. Sydney'nin sahneye çıkıp herkesi güldürdüğünü ve AJ'in herkesin tüylerini diken diken ederek şarkı söylediğini düşününce gözlerimin dolduğunu hissettim. Caroline'ı merak ettim. Doğru sözcükleri bulduğumuz takdirde beni içeri almanın kolay olacağını söylemişti. Yanılmıştı. Ben başaramayınca belki de şimdi oraya çıkmış beni savunuyordu. Odayı gözümün önünde canlandırdım. Kaplı duvarlarını. Bir daha asla göremeyeceğim o rengârenk kağıtları ve inanılmaz sözcükleri.

Merdivenden yukarı çıktım, sahneden geçtim ve Kafacı Sue'nun bana öğrettiği gibi ağır ağır nefes alarak dışarı adım attım. Ağacımıza vardığımda kontrol tekrar bendeydi.

"Kütüphaneden aldığın kitap nerede?" diye sordu Hailey gruba katılarak yanlarına oturduğum sırada.

"Başkası almış," dedim.

Otları yoldum –*bir, iki, üç*– ve Sue'nun yeni arkadaşlar edinmem konusundaki tavsiyesini düşünerek Alexis, Kaitlyn, Olivia ve Hailey'ye baktım ve yıllarca bunu yapamayacağımı söyledikten sonra denediğimi ve başarısız olduğumu fark ettim.

devam edemiyorum

"Son gelişmelerden bahset," dedi Sue. "Bu hafta arkadaşlarınla aran nasıldı?"

Oyun hamurunu parmaklarımın arasında esneterek kopmadan ne kadar uzayacağını test ettim. "Bazı açılardan daha iyi. Ancak farklı."

"Yani sana farklı mı davranıyorlar?"

Keşke öyle olsaydı. Daha kolay olurdu. "Hayır. Daha ziyade... tam tersi."

AJ'e şiirimi vereli bir ay olmuştu. O günden bu yana bende bir şeyler değişmişti. Öğle aralarında daha sessizdim. Geçen cumartesi akşamı bir partiyi es geçmiş ve onun yerine ailemle beraber sinemaya gitmiştim. Okuldan sonra Paige'le takılıyor, onu jimnastik antrenmanına götürüyor, ödevlerine yardım ediyordum. Sekizler'in yanında olmakta zorlanıyordum. Kaitlyn'e bakamıyordum bile. Ne zaman baksam, AJ'i bizim "iyileştirdiğimizi" söylediğinde yüzündeki o kendini beğenmiş ifade aklıma geliyor ve midem bulanıyordu.

Ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı koltuğun üzerine çekerek bir top gibi kıvrıldım. "Bugün içimden onları konuşmak

gelmiyor. Konuyu değiştirebilir miyiz?" diye sordum çenemi dizlerimin üzerine yaslayarak.

"Elbette. Ne hakkında konuşmak istersin?"

Saate baktım. Hafta boyunca bu koltuğa oturup Sue'yla konuşmayı, onun tavsiyelerini almayı ve oyun hamurumla oynamayı düşünmekten kendimi alamamıştım. Şimdiyse buradaydım ve ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Her gün yüzüyorum. O konuda kendimi iyi hissediyorum. Giderek güçlendiğimi söyleyebilirim, ayrıca kafamı da dağıtıyor, yani her şeyden uzaklaştırıyor. Çok yazıyorum. Duygusal bir boşalma, anlarsın ya? Bu beni..." Sue'nun hoşuna gidecek doğru sözcüğü aradım, "sağlıklı hissettiriyor."

"Hım. Bu sözcüğü sevdim. Sağlıklı." Bunu, bir süre havada asılı kalmasını bekleyerek yavaşça söyledi. Gecenin geç saatleri sabahın ilk ışıklarına uzanıncaya kadar bir el feneriyle yorganın altında kıvrılmış halimi gözümün önüne getirince küçük bir suçluluk duydum. Bu muhtemelen ona uyku ilaçlarımı almadığımı söylemek için çok doğru bir zaman değildi.

"Caroline'la nasıl gidiyor?" diye sordu. Adını duyduğum an omuzlarımın biraz çöktüğünü hissettim.

"İyi. Birlikte bolca zaman geçiriyoruz. Okuldan sonra tiyatro salonunda buluşuyoruz ve şiirlerime yardımcı oluyor." Tanrım, bu dediğim Sekizler'in kulağına gitse susturabilene aşk olsun ama Sue onlardan biri değildi. Dirseklerini koltuğun kollarına dayayıp konuşmam için öne eğilmesi de bunu gösteriyordu.

"Onunla beraber yazmak hoşuma gidiyor. Söylemek istediğim şeyi nasıl ifade edeceğimi bulamadığımda sanki en uygun sözcükler onda oluyor. Üstelik konuşuyoruz da, bilirsin. Bir şeyler hakkında gerçekten *konuşmaktan* söz ediyorum. Sandalyemde kıpırdandım, oyun hamurumu sıkı bir top halinde sıkıştırdım.

"Eskiden Sekizler'le de öyle konuşurduk ama uzun zamandır konuşmuyoruz. Yeniden böyle bir arkadaşım olması... tuhaf."

"Ancak *iyi* anlamda tuhaf."

"Evet. Kesinlikle iyi anlamda tuhaf."

Sue arkasına yaslanıp önceki seanslarda aldığı notları karıştırarak göz gezdirirken elimdeki oyun hamuruyla oyalandım.

"Brandon'dan bir süredir bahsetmemişiz. Onu hâlâ düşünüyor musun?"

Brandon mı? Vay canına. Şimdi düşününce, son bir aydır pek aklıma gelmemişti. "Hayır. Sayılmaz."

Bunu not aldı. "Peki ya Kurt'ü?"

"Kurt mü? Iyy. Hayır." Onu bugün öğle arasında görmüştüm ama *bunu* Sue'nun ima ettiği şekilde düşünmek aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Düşündüğün başka oğlanlar var mı?"

"Yani başka oğlanları *takıntı haline getiriyor muyum* diye soruyorsun?"

"Pek sayılmaz. Tabii sen öyle hissetmiyorsan."

Ona sırıttım. "İyi kıvırdın."

Sue kendini beğenmiş bir ifadeyle başını yana eğdi.

Özür şiirimi verdiğimden ve beni Şairin Köşesi'nden kovduğundan beri AJ'le konuşmamıştım ama o günü çok düşünüyordum. *Onu* çok düşünüyordum. Onunla karşılaşma ihtimalimi artırmak için üçüncü derse gidiş rotamı değiştirmiştim. Uykuya dalmadan önce neredeyse her gece onun hakkında yazıyordum. Dün gece geç saatlere kadar onun çaldığını hayal ettiğim bir akustik gitar şarkı listesi hazırlamış ve adını da *Bu Şarkı Sana* koymuştum.

Nerede yaşadığını öğrenmiştim ama içimdeki, evine gitme dürtüsünü bastırıyordum. Aşağıda olmadığında öğle yemeğini nerede yediğini biliyordum –onu başka bir çocuk ve Şairin Kö-

şesi'ndeki kızlardan biriyle tuvaletlerin oradaki yuvarlak masada otururken görmüştüm– ama ne gözlerimi yüzüne diktim ne de yürürken kasten yere bir şey düşürdüm.

Gamzesini ve gitarını o seksi ve seri tavrıyla sırtına atışını getirdim gözümün önüne. Ancak sonra, Şairin Köşesi'ne ait olmadığımı söylerken yüzündeki ifadesini düşündüm ve dank etti. Ona takıntılı olup olmadığımdan emin değildim ama beni affetmesine takıntılı olduğuma kuşku yoktu. Ayrıca onu merak ediyordum. Caroline bunu biliyordu. Sue da muhtemelen ona söylememi isteyecekti."

"Hayır, hiçbir oğlana takıntılı değilim," dedim.

Sue, beni buna inanmayacak kadar iyi tanıdığını belli edercesine kaşlarını kaldırdı. Alınmamıştım. Benimle tanıştığı günden beri kafam erkeklerle meşguldü.

"Ancak AJ'i düşünmekten kendimi alamıyorum. Çocukken Kaitlyn'le birlikte sataştığımız çocuk." Alnımı dizlerime dayayarak yüzümü gizledim.

"Ondan özür diledin, değil mi?" diye sordu. Ona bakmadan başımla onayladım.

Ancak yaptıklarımı geri alamam.

Derin bir nefes verdim. "Hata yapmaya ne zaman son vereceğim, Sue?"

Kahkahası karşısında hazırlıksız yakalandım ve iri, şaşkın gözlerle ona baktım. "Bunu neden yapmak isteyesin ki?" diye sordu.

Yüzüne bakakaldım.

"Hatalar. Deneme yanılma. Aynı şey. Yürümeyi, koşmayı, sıcak bir şeye dokunduğunda elinin yandığını hatalarla öğreniriz. Hayatın boyunca hata yapmışsındır ve yapmaya da devam edeceksin."

"Harika."

"İşin sırrı, hatalarının farkına varmak ve onlardan ders alıp yoluna devam etmekte."

"Devam edemiyorum."

"Ancak kendini de paralayamazsın."

Odada uzun bir sessizlik oldu. Sonunda dikkatimi çekmek için boğazını temizledi. "Neden kaşınıyorsun?" diye sordu. Kaşındığımın farkında bile değildim ve parmaklarımı çektiğimde ensem acıyordu. Başparmağımı oyun hamuruma batırdım.

"Beni affetmesine *ihtiyacım* var," dedim.

Tek düşündüğüm şey bu. Beni delirtiyor.

"Buna ihtiyacın olamaz, Sam," dedi yavaşça başını iki yana sallayarak. "Bu senin kontrollerinden biri. Sen üzerine düşeni yaptın, gerisi ona kalmış. Seni ya affedecek ya da etmeyecek."

Etmeyecek.

Kaitlyn'le birlikte AJ'e yaptıklarımızı öğrendiğimde veya bir ay önce bunu Sue'ya söylediğimde ağlamamak için kendime engel olmuştum ama gözyaşlarımı artık tutamıyordum, ben de bıraktım. Kendimi bırakmamla birlikte şimdiden göğsümün hafiflediğini hissetmiştim.

"Hey," dedi Sue dirseklerini dizlerine yaslayarak. "Bana bak. Sen bir hata yapmış iyi bir insansın." Bunun üzerine daha da şiddetle ağladım. "Bundan bir ders aldın mı?"

Yüzümü elimin arkasına saklayarak hızla başımı salladım.

"O halde bu hata görevini tamamlamış. Kendini bağışla ve hayatına devam et, Sam." Sue bana bir peçete uzattığında onunla göz göze geldim. "Haydi söyle," dedi sessizce.

Gözlerimi ve burnumu silerek orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum ama bugünkü seansımızın süresini ne kadar aşarsam aşayım bunu söyleyene kadar, gerçekten hissederek söyleyene kadar, koltuktan kalkıp gitmeme asla izin vermeyeceğini biliyordum.

Sonunda her sözcükte sesim çatlayarak, "Kendimi bağışlıyorum," dedim.

üç basamak yukarı

Tarih dersinde yerime geçerken duvardaki saate baktım. Zilin çalmasına daha birkaç dakika vardı, ben de sarı defterimi çıkardım. Dün Sue'yla konuştuğumuz seansımdan beri hatalar ve bağışlamak hakkında düşünüp duruyordum ve şiirime bu konuyla ilgili birkaç dize daha eklemek için sabırsızlanıyordum.

"Merhaba, Sam." Defterimi hızla kapayıp başımı kaldırdım. Sydney başımda dikiliyordu.

"Selam. Sydney, değil mi?" diye sordum adını bilmiyormuşum gibi. Ancak elbette biliyordum. Geçtiğimiz ay boyunca her gün dördüncü derste onu görüyordum ve her defasında Tavuk McNugget şiiri aklıma geliyor, kendi kendime gülümsüyordum.

Bir elini sıramın üzerine dayadı ve diğer eliyle gümüş *S* harfli kolyeme uzandı. "Ah, buna bayıldım," dedi kolye ucunu parmakları arasında kaldırarak. Çeşitli açılardan inceleyerek birkaç kez elinde döndürdü. Benimkini bıraktı ve kendi kolyesine uzandı. "Baksana. Harfler konusunda inanılmaz zevkliyiz," dedi canlı pembe *S* harfini kaldırarak.

"Çok güzelmiş," dedim hâlâ niçin benimle konuştuğunu anlamaya çalışarak.

"Şey," diye fısıldadı. "AJ bize senin şiirini okudu."

"Ne? Ne zaman?" Şiiri ona vereli çok olmuştu. Okumuş olsa şimdiye kadar haberim olurdu diye düşünmüştüm. Üzerinde daha fazla düşünmemek için elimden gelen tek şey buydu.

"Bir süredir konuşuyorduk," dedi. "Geri gelmeni istiyoruz."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Kulağıma eğildi. "Bazılarımız ertesi hafta geri gelmeni istedik. Bazılarımızı ikna etmesi biraz daha uzun sürdü."

"AJ mi?" diye sordum.

"Bu düşüncesinde yalnız değildi. Hepimiz kim olduğunu biliyoruz, Samantha. Ona neler yaptığını hatırlıyoruz," dedi. Yerin dibine girmek isteyerek kamburumu çıkardım ve başımı göğsüme doğru eğdim. "Ancak bana sorarsan o şiirde söylediklerinde samimi olduğunu düşünüyorum. Öyle miydin?"

Çaba gerektirdiyse de oturduğum yerde doğruldum ve gözlerinin içine baktım. "Her kelimesinde."

"Güzel. Bugün öğle arasında buluşuyoruz. Dersten sonra benimle aşağı gel." Sarı defterime hafifçe vurdu. "Bunu da yanında getir," dedi. Sonra arkaya doğru devam etti ve benden birkaç sıra arkadaki yerine geçti.

Vay canına.

Zihnimdeki düşünceler birbiri ardına akın ediyor ve tek bir düşünceye odaklanamıyordum. Hâlâ utanıyordum ama utanç yerini yavaş yavaş sevince bırakıyordu. O odayı yeniden görebilecektim. Ancak sonra Sydney'nin, defterime hafifçe vuruşunu düşününce paniklemeye başladım.

Bir şiir okumam gerekecek.

Ders başlamıştı ama dikkatimi tam anlamıyla veremiyordum. Düşünebildiğim tek şey şimdiye kadar yazdığım şiirlerdi.

Sarı defterimi kaldırıp mavi olanı çıkardım ve tırnaklarımı üçer kez tekrar tekrar enseme batırırken okunmaya değer adayları bulmaya çalışarak sayfalar arasında gezinmeye başladım.

Berbat. Ezik. Komik. Eğlenceli olması gerekiyor ama değil. Uyaklı olması gerek ama değil. Hımm, bu biraz dokunaklı ama... haiku mu?

Alnım terlemeye başladı, sandalyemde kıpırdanıp duruyordum ve kaşımaktan ensem şimdiden acıyordu. Belki Caroline'a fikrini soracak zamanım olurdu. Bu şiirlerin her birini duymuştu. Birçoğunu yazmama o yardım etmişti.

Bir dakika. Bu düşünülebilir.

Dersin gidişatını kontrol etmek için tahtaya baktım ve bir iki not alır gibi yaptım ama ortalık sakinleştiğinde şiiri okudum. Sonra dönüp Sydney'ye baktım. İri gözlerle ve cesaret verici bir gülümsemeyle beni izliyordu ve aklıma Caroline'ın o ilk günkü sözleri geldi: "Sana hayatını tamamen değiştirecek bir şey göstereceğim."

Sydney konuşkandı ve bu iyi bir şeydi çünkü konuşmak bir yana, nefes bile alamıyordum. Kapılardan geçip merdivenlerden inerken ve dar köşelerden dönerken, gelecek haftaki planları hakkında konuşmasını dinledim ve araya "kulağa eğlenceli geliyor"lar serpiştirilmiş birkaç "hı-hı" mırıldandım ama aslında söylediği hiçbir şeyi duymuyordum. Okuyacak bir şiir bulduğumda kendime nasıl da güvenmiştim ama belli ki o duyguyu sınıfta bırakmıştım.

Şimdi hepsi dank ediyordu. O kapıdan içeri girdiğim an, hepsi sahneye çıkıp ağzımdan anlamlı sözler çıkmasını bekleyecekti. Bunu yapamazdım. Ömrüm boyunca tanıdığım insanların yanında çimlerin üzerinde otururken bile konuşamıyordum. Aşağıdaki hava daha yoğun olmalıydı, belki de bodrumun

havalandırması olması gerektiği gibi çalışmıyordu çünkü ben. Nefes. Alamıyordum.

Sydney içeri açılan kapıya sertçe vurup bekledi. Tırnaklarım her zamanki yerini buldu ve sertçe bastırdı.

Bu bir hata.

Kilit dili tıkırdadı ve kapı gıcırtıyla açıldı, AJ elinde anahtarla karşımdaydı. "Merhaba," dedi.

Sydney kapıyı çekip açtı. İçeri girdiğimizde kollarını iki yana açtı. "Nereye oturmak istersin?"

Gözlerimle odayı taradım. Uzun siyah örgülü saçlı Afro-Amerikan kız dizlerini kanepelerden birinin üzerine dayamış, eğlenceli bir hikâye anlatırcasına kollarını coşkuyla sallayarak konuşuyordu. Kıpkıvırcık sarı saçlı bir kız ve entel gözlüklü kısa boylu bir çocuk da kahkahayla gülerek onu izliyorlardı.

Odanın diğer ucunda kısa saçlı kızı, Abigail'i gördüm. Bugün farklı görünüyordu; gözlerine dramatik kedi gözü tarzında kalın bir kalem çekilmişti ve dudakları koyu kırmızıya boyalıydı. Üzerinde iyi taşıyordu. Güvenle taşıyordu. Kolunu kanepenin sırtına dayamış, o siyah kısa saçlı ve küçük gümüş hızmalı kızla sohbet ediyordu.

Caroline'ı göremiyordum.

"Bana bir dakika izin verir misin?" dedim Sydney'e, AJ'i işaret ederek. Mesajı aldı.

AJ kapının sürgüsünü çekti ve sonra dönüp bana baktı. Sinirli görünmüyordu. Mutsuz görünmüyordu. Yüzünde *hiçbir* ifade yoktu.

"Dinle," dedim. "Bu seni rahatsız ediyorsa gidebilirim. Ben..." Doğru sözcük neydi? Kendimle çelişiyorum mu? Bencilim mi? "Burada olmalı mıyım bilmiyorum? Yani burada olmamı istemiyorsan."

Önce hiçbir şey demedi. Ancak sonra diğerlerini işaret etti. "Söyleyeceklerini duymak istiyorlar."

Söyleyecek bir şeyim yok.

"Sanırım ben de söyleyeceklerini merak ediyorum," diye ekledi AJ.

Bu sanki artık gruba katılmam için bir davetten ziyade geçmem gereken bir sınavdı. Kendim için rezil şiirler yazıyordum. Söyleyecek bir şeyim yoktu.

"Buna hazır olup olmadığımdan emin değilim." Sözcükler, kendime engel olamadan ağzımdan çıkıverdi. Nefes alış verişim yine kesikleşti ve tüm bedenimi ateş bastı. Ellerim terledi, parmaklarım karıncalandı, düşüncelerim birbiri ardına hücum etmeye başladı.

Herkes bana gülecek.

"Sen iyi misin?" diye sordu AJ ve hiç düşünmeden başımı iki yana salladım.

"O nerede, Car..." Adını söyleyemeden boğazım kurudu. Elimi boynuma sardım ve AJ kolumu tutarak beni arka sıradaki kanepelerden birine götürdü. "Otur. Sana biraz su getireyim," dedi. Dirseklerimi dizlerime dayadım ve gözlerimi siyah boyalı zemine diktim.

Sadece bir düşünce.

Arkamda bir el hissettim ve AJ'i görmeyi bekleyerek başımı yana çevirdim ama bu Caroline'dı. "Hey, bir şey yok," dedi. Düşünce girdabı başladığı gibi hızla yavaşlamaya başladı.

"Caroline," diye fısıldadım.

"Buradayım," dedi. "Bir şey yok.

Önlerinde kendimi kaybedemezdim. Kendini kaybeden biri olmak istemiyordum.

"Herkes bize mi bakıyor?" diye sordum.

"Hayır. Kimsenin baktığı yok. Sen sadece nefes al."

Onu dinledim. Dediğini yaptım.

Birkaç saniye sonra AJ, elinde bir bardak suyla geri geldi. "Al," dedi. Ona bakmadan bardağı aldım ve gözlerim kapalı bir şekilde içtim. Caroline'la ikisinin yanı başımda sessizce iletişim kurduklarını hayal ettim.

Kontrol bende. Bunu yapabilirim.

Kendi yıkıcı düşüncelerim yerine artık sadece Sue'nun sesini duyuyordum. Kafamdaki ses bana bunun iyi bir şey olduğunu, Yazlıkçı Sam'in yapabileceği bir şey olduğunu ve benimle gurur duyduğunu söylüyordu.

Başka bir olumsuz düşüncenin daha girmesine izin vermeden eğildim, sırt çantamın fermuarını açtım ve mavi defterimi çıkardım.

"Ben hazırım," dedim sessizce ve kendime güveniyormuş gibi bir tavır takınarak ayağa kalktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu AJ.

"Okuyorum."

"Sam..."

Sözünü kestim. "Hayır. Sorun değil."

Sonunda buradaydım ve onlar buradayken yaptıkları şey buydu. Buraya ait olduğumu ispatlayacaksam o sahneye çıkmam ve onlara Çılgın Sekizler'den biri olmadığımı, sadece *ben* olduğumu, göstermem gerekiyordu.

"Bugünlük izle, Sam." AJ, oturan ve başlamayı bekleyen grubun geri kalanını işaret etti. "Lütfen." Ancak o sırada yanından geçip sahneye doğru yürümeye başlamıştım bile.

Sahneye çıkmak herhangi bir fiziksel çaba gerektirmiyordu –taş çatlasa yerden altmış santim yükseklikteydi– ama yüksek dozda zorlama bir heves istiyordu. Hemen taburenin üzerine iliştim ve dik bir şekilde oturdum. Konuşmalar anında kesildi.

Herkesin bacaklarımın titrediğini gördüğünden emindim.

"Selam," dedim gruba, küçük mavi defterimi havada sallayarak. "Son günlerde bir sürü şiir yazıyorum ama bu konuda çok yeniyim." Sözcüklerimi dikkatle seçiyordum. Yazdıklarımın berbat olduğunu söylesem bile ilk ziyaretimde beni kâğıt topu yağmuruna tutacaklarını sanmıyordum. Yine de riske girmeye niyetim yoktu. "O yüzden, nazik olun, olur mu?"

Sydney bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı. Diğerleri sessizce beni izliyor, birbirlerine bakarak yerlerinde kıpırdanıyorlardı. Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettim. Gözlerim odanın arkasındaki Caroline ve AJ'i buldu. İkisinin de yüz ifadelerini okuyamıyordum.

Devam et.

Defterimin, dersteyken köşesini kıvırdığım sayfasını açtım. "Adı 'Dalış'," dedim.

Derin bir nefes aldım.

"Üç basamak yukarı," diye başladım. Ancak sonra şiirin geri kalanına bir kez daha göz gezdirince durdum. ABD Tarihi dersinde olduğundan daha farklı görünüyordu. Hepsi buradaydı. Üç takıntım. Kaşınma alışkanlığım. Park ritüelim. Uyuyamayışım.

Bu şiirin havuzla alakası yoktu. Delilikle ilgiliydi. *Benim* deliliğimle. Hepsi burada, mürekkeple kâğıda dökülmüştü. Birdenbire kendimi bir şairden ziyade, şu an kaçık olduğumu değil de yapmacık olduğumu düşünebilecek bu tamamen yabancı insanlara teşhir etmesine iki dakika uzaklıkta bir striptizci gibi hissettim.

Kahretsin. İşte yine başlıyor.

Olumsuz düşünceler tüm olumlu düşünceleri bastırdı ve tanıdık girdap başladı. Ancak düşünceler bu defa sahnede olmak, yazdıklarımı sesli bir şekilde okumak ve herkes bana gülecek mi diye merak etmekle ilgili değildi. Bu seferki düşünceler çok daha kötüydü.

Hasta olduğumu anlayacaklar.

Bu sahneye çıkabileceğime ve AJ ile Sydney'nin yaptıkları gibi kolaylıkla gardımı düşürebileceğime inanmak istemiştim ama artık bundan o kadar da emin değildim. Hepsi beni izliyordu ve onlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ederek hepsinin yüzüne baktım. Çoğunun adını bile bilmiyordum.

"Üç basamak yukarı..." diye tekrarladım bu kez daha alçak bir sesle. Bedenim baştan aşağı titriyordu ve avuçlarım ter içindeydi. Mide kramplarım sıkı bir yumru halini aldı ve kusmak üzereymişim gibi hissettim.

Sahneden fırlamaya hazırlanarak ayağa kalktım ama sonra odanın arkasındaki bir şey gözüme çarptı. Caroline ayakta duruyordu. Parmaklarını gözlerine götürdü ve ağız hareketleriyle, "Bana bak," dedi.

Bu bir an iyi geldi. Gözlerimi onunkilere kilitledim ve yeniden konuşmak üzere ağzımı açtım ama sonra duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissettim ve Caroline'ın yüzü bulanıklaşmaya başladı.

Ah, olamaz.

Sözlü sunum yapmam gerektiğinde annemin hep yapmamı söylediği gibi, dizlerimi kilitlememek ve bayılmamak için bacaklarımı bükmeye zorladım.

AJ haklı. Buraya ait değilim.

Defterimi tamamen yok edebilmeyi umarak rulo haline getirirken ortaya, "Üzgünüm," diye mırıldandım. Sonra sahneden inerek doğruca kapıya yöneldim.

Kapı. Parmağımı sürgünün üzerindeki kat izinde gezdirdim. Anahtar olmadan dışarı çıkamazdım.

"Bekle." AJ önüme geçti ve kilidi açmaya davrandı. "Sorun yok," dedi. Beni daha iyi hissettirmeye çalışırcasına bunu

içtenlikle söylüyor gibiydi. Ancak aptal değildim. Sesindeki o küçük rahatlamayı duyabiliyordum.

Bir grup yabancının önünde sesli okumak bir yana, nasıl şiir yazacağımı bile bilmiyordum. Üstelik diğerleri gibi de değildim. Burada olmama *gerek* yoktu. Kendi arkadaşlarım *vardı.* Böyle düşündüğüm için suçluluk duyuyordum ama bu doğruydu. Sekizler'le olan ilişkim yüzeysel olabilirdi ama en azından benden düzenli olarak onlara içimi dökmemi beklemiyorlardı.

İşte o an dank etti: Bu baştan sona dev bir şakaydı. Yıllar önce AJ'e yaptıklarımın intikamı. AJ sonunda bu lanet olası kapıyı açtığında hepsinin arkamdan bir güzel güleceğine bahse girerdim.

Kilit sesinin duyulmasıyla kapı aralanarak açıldığında yüzümü ateş bastığını ve gözlerimin dolmaya başladığını hissettim. Yanından geçerken AJ'e, "Dediğini ispatladın," diye fısıldadım. "Merak etme, geri gelmeyeceğim." Olabildiğince hızla temizlik odasına girdim; paspasların, süpürgelerin ve kimyasalların arasından geçip koridora çıktım.

Caroline hemen arkamdan gelecekti ama şu an onu görmek istemiyordum. Bir an bana tezgâh kurmuş olabileceğini düşündüm, sonra beni kendisine bakmaya zorladığını hatırladım. Beni kasten incitmesine imkân yoktu.

Basamakları hızla tırmanıp kendimi dışarı attım ve kestirmeden öğrenci otoparkına geçtim. Tek düşünebildiğim sürücü koltuğuna oturmak, *In the Deep* şarkı listemi çalmaya başlamak ve kendimi dünyadan soyutlamaktı. Ancak arabanın yanına gelip sırt çantama uzandığımda orada değildi.

Sırt çantam. Diğer her şeyimle birlikte hâlâ Şair'in Köşesi'nde yerde duruyordu. Anahtarlarım. Telefonum. Müziğim. Kırmızı ve sarı defterlerim. Sırlarım. Mavi defterimi göğsüme bastırarak arabanın kapısına yaslanıp yere çöktüm.

şair özentisi

Ekim ayının ilk günleri geçmek bilmezken asfalt giderek ısınıyordu ve otoparkta, Kaliforniya güneşine lanet okuyup zil seslerini saymaktan başka yapacak bir işim yoktu.

Birinci zil: Öğle arası bitti. İkinci zil: Beşinci ders başladı. Üçüncü zil: Beşinci ders bitti. Dördüncü zil: Altıncı ders başladı. Bu işaretimdi. Altımdaki otopark tozunu silktim ve kimseyi görmemeyi umarak kampüse geri yürüdüm.

Bahçe kapısından geçtim ve dolabıma uzanan beton yola çıkabilmek için çimlerde ilerledim. Caroline, dolabın ızgaralarından birine, sırt çantamı nerede bulacağımı söyleyen bir not sıkıştırmış olabilirdi. Notu alır almaz doğruca revire gider, hasta olduğumu söyler ve arabayla eve dönebilmek için annemi arayıp arayamayacağımı sorardım.

Koridorlar boştu ve kimseye rastlamadan dolabıma ulaştım. Şifreyi girdim ve kilidi açtım. Hiçbir not yoktu.

Sakinleşmek için dolap kapağımın içine bakıp gözlerimi Kafacı Sue'nun oraya yapıştırmamı söylediği üç fotoğrafa diktim ve fotoğraflarda gördüğüm o daha güçlü insanla yeniden bağ kurmaya çalıştım. Parmağımı dirençli, kararlı, kendine güve-

nen bir ifadeyle dalış bloğunun üzerinde durduğum fotoğrafın üzerinde gezdirdim. Güven. O gün söylediğim şey buydu.

O kız kaçmazdı.

Hemen hatamın farkına vardım ve büyük bir kesinlikle dank etti: Geri dönmek zorundaydım. Hepsi bir şaka da olsa, amaçları beni utandırmak da olsa oraya gitmek ve bunu yapabileceğimi onlara olmasa bile en azından kendime ispatlamak için oraya geri dönmek zorundaydım. Eğer bir dalış bloğunun üzerinde durabiliyor ve madalya kazanabiliyorsam, bir sahnenin üzerinde de durabilir ve şiir okuyabilirdim.

Ait olduğum yer o oda.

"Hey." Arkamda bir ses duydum ve döndüm. AJ, yürüyüş yolları arasında çimlerin üzerindeki metal yuvarlak masalardan birinde oturuyordu. Ayağının dibinde iki tane sırt çantası vardı. Ayağa kalkarken benimkine uzandı. Çimlerin üzerinden yürüdü ve çantayı bana uzattı. "Al, Sam."

Sam.

"Revire falan bırakman gerekirdi," dedim çantayı ondan alırken. "Dersi ektiğin için başın derde girecek."

"Senin girmeyecek mi?" diye sordu parmaklarını saçlarının arasından geçirirken.

"Günün geri kalanında eve giderim diye düşündüm." Şimdi o burada dururken o kısacık özgüven anı da gitmişti. O sahneyi ve o tabureyi, AJ'in beni o odadan çıkarmak için kilidi açışını ve yüzümün nasıl kızardığını düşündüm.

Tek kelime etmeden beni izliyordu. Ona gerçeği söylemek için cesaretimi toplarken gözlerimi betondaki bir çatlağa diktim.

"Panikledim," dedim. "Şiirime güleceğinizi düşündüm."

"Gülmezdik."

"Sonra, belki tüm bunların bir şaka olabileceğini düşündüm. Çocukken sana yaptıklarımızın intikamını almaya çalıştığını düşündüm." Kendimi gözlerinin içine bakmaya zorladım.

"Bunu asla yapmam."

Kafacı Sue'nun, hatalarla ilgili söyledikleri ve bunların bir amaca hizmet ettiklerini hatırlatan sesi kulaklarımda yankılandı.

"Batırdım, değil mi?"

"Hayır. Batırdık." Yüz ifadesi şimdi farklıydı. Yüzünde daha yumuşak, neredeyse özür dileyen bir ifade vardı. "Bak, Sam, başlangıcı yanlış yaptık. Tamamen atladığımız bir... kabul töreni var."

Dalga mı geçiyordu, emin olamadım. "Kabul töreni" sözlerini duyunca aklıma hemen göz bağları, mumlar ve su işkencesi ihtimali geldi.

"Harika." İki elimi birden başıma götürdüm ve yine betondaki o çatlağı buldum.

"Merak etme," dedi. Sesindeki kahkahayı duyabiliyordum ve bu beni bir şekilde rahatlatmıştı. Kahkaha atıyorsa, belki aynı zamanda gülümsüyordu da. Sahnedeki performansı sırasında onu bir kez gülümserken görmüştüm ama daha önce *bana* gülümserken hiç görmemiştim. Başımı kaldırıp baktım. Sahiden de gülümsüyordu.

"Altıncı dersi ekip eve gitmek yerine, seni altıncı dersi ekip benimle gelmeye ikna edebilir miyim?"

"Nereye?"

"Aşağıya?"

"Neden? Diğerleri orada mı?"

"Hayır. Aslında bir bakıma amaç da bu. Odanın sadece sana kalması gerek. Ne demek istediğimi göstereceğim." Çenesiyle tiyatrodan tarafı işaret etti ve yola yönelerek iki adım geri gitti.

O ilk gidişimin ardından tek yapmak istediğim öğleden sonranın geri kalanı boyunca Şair'in Köşesi'nde takılıp duvarları okumaktı. Yalnız kalmak ve her bir şiiri hiç kesintisiz okumak istemiştim.

Onun peşinden gitmek istiyorum.

AJ'e doğru tereddütlü bir adım attım.

Ona güvenmek istiyorum.

Arkasını döndü, sırt çantasını almak için kısa süreliğine masada durup yürümeye koyuldu ve çimlerin üzerinden doğruca tiyatroya ilerlemeyi sürdürdük. Peşinden sahneye çıktım, merdivenleri indim, paspasların ve süpürgelerin arasından geçtim ve Şairin Köşesi'ne girdim. İçeri ışık girmesi için kapıyı aralık tuttu ve en yakındaki lambayı işaret etti. "Işığı açar mısın?" diye sordu.

Kapıyı arkamızdan sürgüledi ve ikimiz birlikte lambaları açarak odanın içini turladık. Benden daha hızlıydı ama yine de öne yakın bir noktada buluştuk.

"Otursana." Alçak, derme çatma sahnenin kenarına oturdu, ben de üç saatten az bir süre önce tam olarak bu noktada kendimi nasıl rezil ettiğimi unutmaya çalışarak yanına oturdum.

"Şimdi, şu şekilde." Boğazını temizledi. "Mevcut üyeler olarak bunu tartıştık ve seni, Samantha –*Sam*– McAllister, Şairin Köşesi üyesi olarak görmek istiyoruz."

"Neden?"

Kaşları çatıldı. "Ne neden?"

"Neden katılmamı istiyorsunuz? Beni tanımıyorsunuz bile."

"Aslında o kadar kolay değil. Önce şiir okuman gerek. Sonra oylayacağız."

"Yani şiirim kötüyse kalamayacağım?"

"Hayır. Hepimiz kötü şeyler yazıyoruz. Değerlendireceğimiz şey şiirin değil."

"Neyi *değerlendireceksiniz?*"

"Bilmem. Sanırım... içtenliğini."

Avuçlarını bacaklarına vurdu, çabucak ayağa kalktı ve ardından beni kaldırmak için elini uzattı. Uzattığı elini tuttum. Bırakacağını sandım ama bırakmadı. Beni sahnenin ortasına doğru, taburenin tam yanına çekti.

"Burada durmaya alışabilmek için önce her şeyi bu açıdan görmelisin." Kollarımı tuttu ve yüzümü boş sandalye ve kanepe sıralarına doğru çevirerek beni döndürdü.

"Ne sıklıkla?"

"O konuda bir kural yok." Sesini sağ omzumun arkasından duydum. "Buraya istediğin kadar sık veya seyrek gelebilirsin. Geri kalanımızla eşit olmak için bir kez şiir okumak zorundasın ama sonrası sana kalmış."

Şiir okuma düşüncesi bir kez daha midemi bulandırdığı için konuyu değiştirdim. "Bunca mobilya nereden geldi?" Tüm bunları buraya nasıl taşıdıklarını hayal edemiyordum. Hele ki o dik ve dar basamakları düşününce bu imkânsız görünüyordu.

Başımı geri çevirdiğimde AJ, tek bacağı demirde, öteki yerde, taburenin üzerine ilişmişti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Buradan bakınca kolları kaslı görünüyordu. Şu ana dek onu uzun ve sıska tipiyle hep sevimli biri olarak görmüştüm. Sıska değildi.

"Dekor odası," dedi.

"Nasıl yani?"

"Merdivenlerden indiğinde sağa dönersen buraya geliyorsun. Oysa sola dönersen, kendini dekor odasında bulursun."

Tek kaşımı kaldırdım. "Dekor odası mı?"

"Sahnenin hemen altındaki oda," diye açıkladı. "Performanslar için mobilyaları indirip çıkarmak amacıyla kullandıkları kocaman bir yük asansörü var. Oyun bittiğinde ve sahne

setine artık gerek duymadıklarında o eşyalar, yeniden ihtiyaç duyuluncaya veya taşınıncaya kadar dekor odasında kalıyorlar."

"Taşınmak mı?"

Kollarını çözdü ve buraya ilk geldiğimde üzerinde oturduğu turuncu kanepeyi işaret etti. "Bu en yenisi. Cameron'la merdiveninin ucundaki dar köşeden geçirmek için bacaklarını çıkarmak zorunda kaldık. On dakika boyunca kapı kasasına sıkışık kaldıktan sonra anca kıpırdatabildik." Hızla ayağa kalktı, eğilerek selam verdi ve tekrar oturdu. "Ancak çıkarmayı başardık."

Ona sırıttım. "O kanepeyi o kapıdan mı geçirdiniz."

"Güçbela."

Odaya göz gezdirirken neden her şeyin uyumsuz ve birbirinden tamamen farklı dönemlerden gelmiş gibi göründüğü şimdi anlaşılıyordu. Antika bir kitaplık ile modern bir lamba. 70'lere ait retro bir sandalye ve pırıl pırıl metal bir sehpa. "Buradaki her şey dekor odasından mı geldi?"

"Evet."

"Bu eşyaların yokluğunu fark etmiyorlar mı?"

"Eh. Şairin Köşesi kurulduğundan beri, son on yıldır her gün azar azar bir şeyler yok oluyor. Ara sıra, özellikle büyük eşyaların yokluğunu fark ettiklerinden eminim."

"Parlak turuncu kanepeyi, mesela."

"Kesinlikle."

"Yokluğunu fark etseler bile," dedim gülmemek için kendimi tutarak, "nereye bakacakları konusunda hiçbir fikirleri yoktur."

"Gizli oda." Ağzının tek köşesi yukarı kıvrıldı. "Muhtemelen biraz suçluluk duymam gerek, değil mi?"

"Belki birazcık," dedim elimi kaldırıp başparmağımla işaretparmağımı neredeyse birbirine değdirerek.

"Sonuçta çalınmış değiller."

"Tabii ki. Sadece yer değiştirmişler."

"O kanepe gerçekten rahat." Yanımdan geçti ve pat diye yere atladı. Kendini turuncu kanepeye attı ve ellerini kırlentlerin üzerinde ileri geri gezdirdi. "Aynı zamanda ilham verici. Bilirsin işte, hakkında yazacak bir şey arıyorsan, bu kanepeden harika konu çıkar."

Kahkahayla güldüm. "Neden bir mobilyayla ilgili bir şeyler yazmak isteyeyim ki?" Zihinsel bir bozukluğum ve dört sığ arkadaşım vardı. Şiir kariyerim için besleneceğim kaynaklar, turuncu çirkin bir kanepeye ihtiyaç duyamayacak kadar çoktu.

Sırıtınca ağzının sol tarafındaki gamzesi gözüme takıldı. "Hiçbir fikrim yok." Sonra başını geri itti ve tavana baktı. "Bu güzel. Yolla gelsin." Tek eliyle kendine doğru işaret etti. "Bana soracağın başka neler var, Sam?"

Sam. Yine. Bu iki oluyordu.

Sahneyi ayaklarımın altında hissederek etrafında yürüdüm. Burada olmaktan ne kadar korktuğumu anımsayarak parmak uçlarımı taburenin üzerinde gezdirdim. Sanki üzerine tekrar oturmam için bana meydan okuyordu, ben de oturdum ve etrafa baktım. Oda şimdi daha boş olunca farklı görünüyordu. Daha güvenli. En azından şimdi kendimi bir striptizci gibi değil, bir şair özentisi gibi hissediyordum.

AJ hâlâ kanepeye yaslanmış beni izliyordu.

"Bana kurallardan biraz daha bahsetsene. Kimsenin şiirini eleştiremezsin, özellikle de kendininkini, değil mi?"

"Doğru," dedi. "En son o kuralı ihlal ettiğimde sonuçlarını bizzat gördüm."

AJ'in, askısından sarkan gitarıyla arkadaşlarını kendisine kâğıt fırlatmaya davet ederek burada durduğu zamanı hatırladım. "Evet, gördüm." O günü düşününce merak ettiğim başka bir şeyi daha hatırladım.

"Neden hep şiirinizi okumaya nerede yazdığınızı söyleyerek başlıyorsunuz? Neden bu kadar önemli?"

"Yazarken gitmekten hoşlandığın bir yer var mı? Sana ilham veren belirli bir yer?"

Yorganımın içine kıvrılıp elim acıyana kadar yazarak uyku saatimi fazlasıyla aştığım odamı gözümde canlandırdım. İdare ederdi ama ilham verdiğini söyleyemezdim. Sonra havuz aklıma geldi.

"Evet."

AJ yüzüme baktı. "O yerlerin önemli olduğunu düşünüyoruz. Paylaşmaya değer olduklarını, anlarsın ya? Çünkü onları paylaştığında artık şiirin bir parçası olurlar."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Hımm. Bu hoşuma gitti."

"Evet, benim de. Bu da aklıma başka bir şeyi getirdi." Sahneye geri çıktı ve tam önümde durdu. "Şairin Köşesi'nde okuduğun ilk şiir burada yazılmak zorunda."

"Ne?"

"Evet."

Kahretsin. Tarih dersinde Sydney bana sahneye çıkmak zorunda olduğumu söylememişti. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? "Neden bugün okumaya başlamama izin verdiniz?"

Bir kahkaha attı. "Okumayı kafaya koymuştun. Sana nasıl engel olacağımızı bilemedik sanırım."

Yüzümü sakladım. "Ta ki ben kendime engel olana kadar."

"Buna üzüldüğümü söylerken hepimiz adına konuştuğumu varsayıyorum."

"Gerçekten mi?"

Burada olmamı istiyorlardı.

"Elbette. Bitirdiğinde kâğıt yağmuruna tutulacaktın ve, özellikle ben, o kısmı görmeyi iple çekiyordum."

Ona bakarak gözlerimi devirdim. "Bu kesinlikle ilginç bir kabul töreni olurdu."

"Belki," dedi, "ama böylesi daha iyi." Cebinden telefonunu çıkardı. "Pazartesi ve perşembeleri öğle arasında buluşuyoruz. Bazen sebepsiz yere ek toplantı çağrısı da yapıyoruz. Bu sorun olur mu?"

"Hayır." Aslında, olabilirdi.

"Bize katılman için seni davet edeceksek numarana ihtiyacım olacak." Telefonunu havaya kaldırdı. Grubun resmen üyesi değildim ama görünüşe göre numaramı istiyordu, ben de söyledim. Numarayı kaydetti, sonra telefonunu cebine geri koydu. "Başka soru var mı?" diye sordu.

Sahneden indim ve binlerce sözcükten oluşan yüzlerce kâğıdın yanından geçerek etrafında yürümeye başladım. Bunca insan. Her biri en korkutucu biçimde kendilerini açıkça ortaya koymuşlardı. Buna benzer bir şeyi nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Sanırım hepinizde bende olmayan bir yetenek var," dedim ona bakmadan.

"Neymiş o?"

Duvarlara ve sözcüklere bakarak öne doğru birkaç adım attım. "Duygularınızı nasıl ifade edeceğinizi ve bunları diğer insanlarla nasıl paylaşacağınızı biliyor gibisiniz. Korkarım benim yeteneğim bunun tam zıttı; her şeyi içimde tutma konusunda yetenekliyim." Tıpkı Sue'ya, asla itiraf etmeyi düşünmediğim bir şeyi söylerken olduğu gibi çenem titremeye başladı ama şimdi göğsümün biraz daha hafiflediğini hissediyordum. AJ, başka bir sorum olup olmadığını sorarken kastettiği şey bu olmasa gerekti ama buna vereceği yanıtın ne olduğunu duymam gerekiyordu. "Bunu yapmayı nasıl öğrenirim?"

Kanepeden kalktı. "Sanırım bu oda gibi, bizim gibi güvenilir bir yerden, güvenilir insanlardan başlarsın." Bana doğru yürürken bir yandan konuşuyordu. "Birbirimize güveniriz ve yargılamayız. Burada aklından geçenleri açıkça söylemekte özgürsün."

Fazla gürültülü bir kahkaha attım. "Ben mi? Tabii ama ben aklımdan geçenleri açıkça söylemem. Hem de hiç. Arkadaşım Kaitlyn birçok konuda fikri olmasıyla ve düşündüğünü olduğu gibi söylemekle övünür. Aklından geçenleri olduğu gibi söyler. Bu bazen etrafındakileri incitir."

"O farklı," dedi.

Kendimi öylece ona bakarken buldum. "Peki sen aklından geçenleri her zaman olduğu gibi söyler misin?"

Omuzlarını silkti. "Söylemeye çalışırım. İnsanlarla ilişkimde nerede durduğumu bilmek isterim ve aynı nezaketi onlara da borçlu olduğumu düşünürüm. Demek istediğim, bunu yaparken asla kabalık etmemişimdir veya incitici olmamışımdır ama sahte davranmak için de bir sebep görmüyorum. Çok uğraştırıcı."

Öyleydi. Bilmez miydim?

AJ boynundaki kordonu çıkardı ve başımdan geçirdi. Parmakları omzuma değdi ve anahtar bluzumun düğmesine çarpıp sekerken hafif bir ses çıkardı.

"Buna izin var mı?" Anahtarı ellerimin arasında kaldırdım ve parmağımı sivri uçları ve çentikleri üzerinde gezdirdim.

"Elbette. Anahtar gruba ait. Ben sadece kapıdan sorumlu olan kişiyim."

Burada tek başıma olma düşüncesi biraz tedirgin etti. Ya elektrikler kesilirse? Ya havalandırma arızalanırsa? Birileri bana ulaşabilir miydi? "Anahtar başkasında da var mı?"

"Bay Bartlett'te var. Ayda birkaç kez çöpü boşaltmaya, bitişikteki bölümü süpürmeye falan gelir."

"Temizlik görevlisi mi? Buradan haberi var mı?"

"Yirmi yıldır burada çalışıyor. Bay B herkesi ve her şeyi bilir. Ancak sırrımızı kimseye söylemez."

Parmağımı yeniden anahtarın üzerinde gezdirdim. AJ'in gitmesini hiç istemiyordum ama aynı zamanda bütün bu şiirlerle baş başa kalmayı iple çekiyordum. Nihayet yazdığı sözleri bulmak için can atıyordum.

"Ben şimdi gidiyorum, tamam mı?" dedi. Geri çekilmesini bekledim ama bana yaklaşarak şaşırttı. Ne kadar uzun olduğunu bir kez daha ayrımsadım, gözlerini görebilmek için çenemi yukarı kaldırmam gerekti. Geçtiğimiz ay boyunca onu çok düşünmüştüm ama şimdi sonunda onu gerçekten inceleme şansım oluyordu.

Brandon veya son çıktıklarım kadar yakışıklı falan değildi. Ancak hiçbiri bana şu an hissettiğim şekilde hissettirmemişti.

AJ'le ilgili ne varsa beni kendine çekiyordu. Kendine güvenen, kontrolü elinde tutan duruşu. Bugün bu odada, bana buraya ait *olduğumu* hissettiren rahatlığı. O şarkıyı çalışını hatırlarken sanki ruhunun bedeninden ayrılışı.

"Burada istediğin kadar kal. Duvarları oku; yüzden fazla insanın kaleminden dökülme on yıllık sözcüklerle kaplıdır. Herkesle tanış. Sonra kendin bir şeyler yaz."

"Tamam," diye fısıldadım. Yüz ifadesi yumuşak ve nazikti, odadan ve benim buranın bir parçası olmamdan bahsederken gözleri parlıyordu.

"İşin bittiğinde tüm ışıkları kapayıp kapıyı kilitlersin. Seni dolabının oradaki masada bekliyor olacağım."

"Tamam," diye tekrarladım.

Yanımdan uzaklaşacağı sırada durdu. "Ha, bu arada, istersen sesli okuma pratiği de yapabilirsin. Oda boşken sahne o kadar korkunç sayılmaz."

Sıkışarak yanımdan geçerken ona yer açmak için sırtımı duvara bastırdım.

"AJ?" Arkasını döndü. Bunu söylemek istemesem de söylemem gerekiyormuş gibi hissediyordum çünkü buradayken huzursuz olmak istemiyordum ve kesinlikle *onun* da huzursuz olmasını istemiyordum. Ayrıca hepsi içtenliğimi yargılayacaklarsa, beni bağışlamasının ne kadar önemli olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Arkadaş olmamızı istemezsen bunu anlarım. Uzun zaman önceydi ama çocukken söylediklerim ve yaptıklarım..." Kaitlyn'le birlikte telefonla işletmek için ev telefonunu üst üste arayıp sonunda annesinin telefonu aldığı ve buna bir son vermemiz için yalvararak bağırdığı o gün aklıma gelince sustum. Ya da serviste arka koltuğuna oturduğumuz ve sırt çantalarımızı temizleyip bütün sakız kâğıtlarımızı, müsveddelerimizi ve iplik parçalarını gömleğinden içeri attığımız o zaman. Başımı iki yana salladım ve altdudağımı sertçe ısırdım. "Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Hemen konuşmadı. "Bana bunu neden söylüyorsun?" diye sordu sonunda.

"Ben... galiba..." Doğru sözcükleri bulmaya çalışırken kekeledim. "İlk seferinde samimi olmadığımı düşünme ihtimaline karşı bildiğinden emin olmak istedim."

Bana bir kez daha gülümsedi. Bugün üçüncü oluyordu. Bu diğerlerinden bile daha içten görünüyordu. "İlk seferinde samimi olmadığını düşünseydim, burada olmazdın."

Buna ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu, bunun üzerine başparmaklarım ön ceplerime asılı bir halde topuklarım üzerinde ileri geri sallanarak öylece durdum.

"Ancak madem burada aklımızdan geçenleri açıkça söylüyoruz," dedi, "dürüst olacağım. Bugün buraya gelmene izin

vermek benim için kolay olmadı. Özrünü kabul ettim çünkü samimi olduğunu düşündüm ve kin tutan biri değilimdir ama 'arkadaşlık' konusunu fazla zorlamayalım, olur mu?"

Kapıya doğru yürürken parmağını havaya kaldırdı ve başının üzerinde daireler çizdi. "Duvarları oku, Sam."

her şeyi dök

Altıncı dersin geri kalanını ve yedinci dersin tamamını Şairin Köşesi duvarlarını okuyarak geçirdim. Buradaki şiirler saçmaydı, yürek parçalayıcıydı, komikti, hüzünlüydü ve birçoğu kesinlikle inanılmazdı. Yeterince umursamayan ve fazlasıyla umursayan, güvenen ve sırt çeviren, okuldan nefret eden, arkadaşlarını seven, dünyadaki güzelliği gören insanlarla ilgiliydi. Aralarına depresyon, bağımlılık, kendine zarar verme ve farklı biçimlerde kendini tedavi etmeyle ilgili daha ağır olanlar da serpiştirilmişti. Ancak birçoğu sevgiyle ilgiliydi. Bazılarını iki kez okudum.

Şiirlerin hiçbiri, yazarının kimliğini belli eder biçimde işaretlenmemişti; fast-food ambalajları dışında; bu belli ki Sydney'nin alameti farikasıydı. Ne kadar uğraşsam da, hangilerinin Caroline tarafından kaleme alındığını anlayamamıştım fakat AJ kendini oldukça kolay belli ediyordu; o ilk şarkıyı bulur bulmaz yatık, ince elyazılarının devamını bulmakta zorlanmamıştım.

Son zil çalana kadar yüzlerce şiir okumuştum. Her ne kadar bu yerin her karışını okuyup bitirdiğimi söylemek için sabırsızlansam da, bir saatten fazla süredir burada tek başımaydım. AJ

ise masada oturup geri dönmemi bekliyordu ve hâlâ yazmam gereken bir şiir vardı.

Sırt çantam hâlâ öndeki kanepenin yanında duruyordu, oturdum ve defterlerimin sayfalarını karıştırdım. Kırmızıyı es geçtim çünkü öfkeli değildim, maviyi de es geçtim çünkü havuzu da düşünmüyordum. İçimde filizlenen sarı bir şiirdi. Başımı geriye doğru kırlentlere yasladım ve kalemimi kâğıda götürmeden bir kez daha bakışlarımın duvarlarda gezinmesine izin verdim. Kalemimi üç kere vurdum. Sonra her şeyi döktüm.



tükenmiş düşünceler

Üçüncü kulvarın sonundaki dalış bloğunun kenarına tünemiştim. Bonemi düzelttim, ellerimin topuklarıyla gözlüklerimi gözlerime bastırdım ve pozisyonumu aldım. Banda üç kez sürttükten sonra daldım.

Buraya gelirken yol boyunca Şairin Köşesi'nde geçirdiğim öğleden sonrayı düşündüm. Sahnede tek başıma oturuşumu. Şiirleri okuyuşumu. Kendi şiirimi yazışımı. Bir de, her ne kadar arkadaşım olmasa da, en azından görünüşe göre artık benden nefret etmeyen AJ'i düşündüm.

Oysa şimdi her şey çok sessizdi. Sadece havuz değil, zihnim de. Bir şarkının ritmine ayak uydurarak yüzme isteği bile hissetmiyordum. Zihnen bitkindim. Sözcüklerim tükenmişti. Düşüncelerim tükenmişti. Bu kadar boş olmak güzel bir histi. Çok huzurluydu.

Normal olmak böyle bir şey mi?

Sonraki kırk dakika boyunca Koç Kevin'in talimatlarına uydum ama keşke bana daha hızlı yüzmem için bağırmadan, beni zorlamadan burada tek başıma olsaydım. Antrenman bit-

tiğinde ve takımın geri kalanı duşlara yöneldiğinde, ben suda kalıp yavaş serbest stilde ileri geri yüzmeye devam ettim.

On beş dakika sonra kulüp boşalmaya başladı. Takım arkadaşlarımın geri kalanı kapüşonluları ve yüzücü parkaları içinde dış kapıya yönelirlerken havuzdan çıktım ve havluma uzandım. Duş alırken bundan sonra ne olacağını düşünmeye başladım. Şairin Köşesi'ne katılma konusunda ciddiysem o sahneye çıkıp önümüzdeki pazartesi şiirimi okumam gerekecekti. Kalmama izin verirlerse tekrar okumam gerekecekti. Sonra tekrar. Haftada iki kez öğle yemeğini atlamak için bahane uydurmam gerekecekti.

Sekizler'e ne diyeceğim?

Eşofmanımı giyerken kalbim delicesine çarpıyordu, otoparka yürürken parmaklarımın karıncalanmaya başladığını hissettim. Dış kapıdan çıkmak üzereyken Caroline'ı arabamın yanındaki çimlerin üzerinde bağdaş kurmuş otururken gördüm.

"Hey. Burada ne arıyorsun?" Oturduğu yerde hafifçe doğruldu ve tişörtündeki yazıyı okudum: "ŞİMDİ SAVSAKLAMA ZAMANI!"

"Uğramamın bir sakıncası yoktur umarım. Burada olacağını düşündüm, sonrasında da seni göremeyince... bilirsin işte, bugün öğle arasında olanlardan sonra."

"Bugün öğle arasında ne olmuş ki?" diye takıldım. "Dramatik bir şekilde elimle yüzümü kapayarak yanındaki çimlerin üzerine çöktüm.

"Üzgünüm," dedi kahkahayla gülerek.

"Onlara OKB'mden ve anksiyete ataklarımdan bahsettin mi? AJ o yüzden mi özür dileyip beni aşağı geri götürdü?"

"Hayır," dedi gerçekçi bir şekilde. "Tek kelime etmedim."

"Yemin eder misin?"

Kalbinin üzerine eliyle bir *X* çizdi.

Tarih dersinde Sydney'nin beni aşağı davet ederken söylediklerini o zaman hatırladım. Caroline'ı Şairin Köşesi'nde ilk gördüğümde ona teşekkür etmek istemiştim ama hiç fırsat olmamıştı. "Yazmama yardım ettiğin şiir sayesinde beni gruba geri kabul ettiklerini biliyorsun," dedim dirseğimin üzerinde doğrularak.

"Onu yazan *sendin.*"

"Tek başıma değil."

Bir şey demedi ama bunun doğru olduğunun farkındaydı. Özür dilemek için doğru sözcükleri bulmama yardım etmemiş olsa, AJ beni asla bağışlamazdı.

"Teşekkür ederim."

Sırıttı. "Her zaman."

"Pazartesi o sahneye tekrar çıkmam gerekecek."

"Biliyorum. İyi olacaksın." Bundan çok emin görünüyordu. Keşke ben de kendime bu kadar güvenebilseydim.

"Diyelim ki üstesinden geldim; o zaman okumak için daha fazla şey bulmam gerekecek. Bu da sorun yaratabilir çünkü, bildiğin gibi, yazdıklarımın çoğu..." Parmağımla sağ şakağımın yanında bir daire çizdim ama "deli" sözcüğünü söylemeye dilim varmadı.

"Bunu anlayışla karşılayabilirler, biliyorsun değil mi? Yani..." O da tek kelime etmeden hareketimi taklit etti.

Bundan şüphem yoktu. Ancak rahatsızlığımı ailem dışında birine söylemem beş yılımı almıştı ve her ne kadar sırrımı Caroline'a açsam da bunu Şairin Köşesi üyelerinin geri kalanıyla paylaşmaya hazır değildim. Ayrıca bu konudaki görüşlerini ve bana acımalarını da istemiyordum. "Bu sadece ikimizin arasında kalsın istiyorum. En azından şimdilik. Olur mu?"

"Tamamdır." Dudaklarını birbirine bastırdı ve hayali bir anahtarı çevirerek sırlarımı içine kilitledi.

harika bir soru

"Neredeydin?" diye sordu Kaitlyn, grupta kendime oturacak bir yer bulurken.

"Ne demek istiyorsun?" Öğle yemeğimi çıkarmaya koyuldum. "Zil yeni çaldı."

"Bugün değil. Dün." Başımı kaldırıp baktığımda pipetin ambalajını bana attı ve kâğıt alnıma çarpıp sekti. "Öğle yemeğinde burada değildin, ayrıca Olivia'nın dediğine göre beşinci derse de girmemişsin."

"Sadece meraklandım," dedi Olivia yemeğini didikleyerek. "Her şey yolunda mı?"

"Pek iyi hissetmiyordum, ben de dördüncü dersten sonra eve gittim." Gazozumdan bir yudum aldım. Yan görüşümden hepsinin Alexis'e baktıklarını görebiliyordum. "Ne?" diye sordum, her defasında panik atağı beraberinde sürükleyen o tanıdık adrenalin hücumunu hissederek. Alexis'in, nerede olduğuma ilişkin söyleyeceklerine kendimi hazırladım.

Ya beni dolabımın önündeki AJ'le konuşurken gördü ya da Sydney'le birlikte gizlice tiyatroya girdiğimi.

"Okuldan sonra arabanı öğrenci otoparkında gördüm." Ses tonu özür diler gibiydi ama belli belirsiz suçlayıcı bir tını da vardı. Söylenmemiş bir *Aha. Seni yakaladım.*

Onlara yalan söylemek istemiyordum ama dün nerede olduğumu da söyleyemezdim. Dün AJ'e rastladığımda planlamış olduğum olay akışı geldi aklıma, ben de oradan yürüdüm.

"Revire gittim, hemşire ateşimi ölçtü. Yüksek çıkınca araba kullanamayacağımı söyledi, o yüzden annem gelip beni almak zorunda kaldı." Yalanımı vurgulamak için dramatik bir şekilde gözlerimi devirdim ve suçlu görünmemeye çalışarak tüm dikkatimi sandvicime verdim.

Bana karşı ellerinde başka kanıt olmasa gerekti çünkü Alexis, "Ah. İyileşmene sevindim," dedi. Tekrar başımı kaldırıp baktığımda salatasına sosunu ekliyordu. Hailey, bir şey demeden onları terk ettiğim için haklı bir sebebim olduğunu öğrenince rahatlamışçasına şapşal bir ifadeyle bana sırıttı.

Bugünlük işe yaramıştı ama pazartesi öğle arasında nasıl kaçacaktım, emin değildim. Şairin Köşesi'ne katılmak için davet edilirsem ne yapacaktım? *Her* pazartesi ve perşembe hasta numarası mı?

Olivia bize babasının plak şirketindeki şu yeni gruptan, hepimizin bir sonraki konsere gitmemizi ve salonu doldurmaya yardım etmemiz için bir sürü arkadaşımızı da getirmemizi ne kadar çok istediğinden bahsetmeye başladı. Herkes telefonlarında konser tarihlerine bakmakla meşgulken, ben de öğle arasında sıvışmanın yollarını düşünerek kendi âlemimde kaybolma fırsatını değerlendirdim.

Yıllık için çok erkendi. Başka bir kulübe de üye değildim. Haftada iki gün öğleden sonraları bir projede veya büyük bir bilim laboratuvarı hazırlığı vs. için bir hocaya yardım ettiğimi söylesem hayatta inanmazlardı. Sonra aniden aklıma geldi. Her

zamanki gibi su yine imdadıma koştu. Bu harikaydı. Normalde bahardaki takım antrenmanları başlayıncaya kadar okul havuzunda yüzmezdim ama aralık başına kadar açık ve ısıtmalıydı. Daha erken başlamamam için bir sebep yoktu.

Konuşmada sessizlik olduğu bir ara konuya daldım. "Önümde birkaç büyük yarış var, o yüzden haftada birkaç gün öğle arasında yüzmeye başlamaya karar verdim." Bunu, okul havuzunu işaret ederek öylesine bir bilgiymiş gibi ortaya attım. Ödev yükü altında eziliyorum ve kulübe gitmem zorlaşıyor. Nerede olduğumu merak etmeyin diye söyleyeyim dedim."

"Hey," dedi Olivia heyecanla. "Yarışlarından birine gelmek istiyorum. Seni hiç yarışırken görmedim." Gruba baktı. "Siz, çocuklar?" Hepsi de başlarını iki yana salladılar.

Hayır. Beni yüzerken izlemelerine izin veremezdim. Havuzdayken elimden geldiğince Yazlıkçı Sam'e dönüşüyordum.

"Aslında... lütfen gelmeyin. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama bu bir bakıma *bana* özel bir şey."

Kaitlyn hakarete uğramış gibi ofladı. "Sürekli kalabalık insan grupları önünde yarışıyorsun. Bir yarışına gelmemiz seni neden rahatsız etsin ki?"

Hazırda buna verecek iyi bir yanıtım yoktu, ben de gerçeği söyledim. "Bilmiyorum. Tamamen yabancı insanların beni izlemesi başka, sizin izlemeniz başka. Bu beni inanılmaz gerer." Dargın bakışlarının etkisini başka yöne çevirmek için kahkahayla güldüm ama ağzımdan çıkan ses hiç de kahkahaya benzemiyordu.

"Biz senin en yakın arkadaşlarınızız," dedi Alexis. Ses tonundan, darıldı mı yoksa sadece bir gerçeğin altını mı çiziyordu, emin olamadım. "*Biz* varken neden gerilesin?"

Muhteşem bir soruydu. Sürekli kendime sorduğum bir soru.

Ben yanıtlamadan Hailey araya girdi. "Sorun değil," dedi. "Anlıyoruz."

"Anlıyor muyuz?" diye sordu Kaitlyn. Ses tonundan ne hissettiğini anlamak zor değildi.

"Bu Samantha'ya özel bir şey." Hailey'ye baktım ve sessizce ona teşekkür ettim.

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Alexis. "Her neyse. Öğle arasında tek başına yüzerken iyi eğlenceler."

Yemeğe geri döndük ve bu konuşmayı yapıp kurtulduğum için üzerimden bir yük kalktı. Grup önünde şiirimi okumak için kendimi zihnen hazırlayarak önümüzdeki pazartesiyi düşünmeye başlamıştım bile.

"Ee, yarın akşamdan haberiniz var mı?" diye sordu Alexis. "Dev parti olacak."

"Nerede?" diye sordu Hailey.

"Kurt Fraiser'ın evinde." Başım hızla yukarı kalktı.

Kaitlyn sertçe ona baktı. "Dalga geçiyor *olmalısın.* O pisliğin evine *gitmem.*"

"Ben?" diye ekledim.

Kaitlyn uzanıp dayanışma içinde elimi tuttu. Geri çektim.

"Ah, lütfen. O konuda hâlâ kızgın olamazsın, değil mi?" diye sordu. "Sana söyledim. *O beni* öptü."

"Kaitlyn, bu konuyu yeniden açmayacağız." Bunu kesin bir dille söyleyişimden, sesimdeki ağırlığı fark etmiş olmalıydı çünkü derin bir iç çekip konuyu kapadı.

Geçen yıl kış balosuna gittiğimizde Kurt ve ben iki aydır birlikteydik. İçecek bir şey alacağını söyledi ve yirmi dakika sonra bakmaya gittiğimde onu vestiyerde Kaitlyn'le takılırken buldum.

İkisi fazla uzun sürmedi. Birkaç hafta sonra bir partide Olivia'yla yakınlaştılar. Görünüşe bakılırsa, beşimizle de şansını deniyordu ve henüz yeni başlıyordu. Hiçbirimizin onunla bir daha konuşmayacağımız konusunda hemfikir olduğumuzu

sanıyordum. Alexis nasıl olurdu da onun evine gitmeyi *ima edebilirdi?*

Alexis önce Kaitlyn'e, sonra bana baktı. "Bakın, çocuk pisliğin teki ama bira fıçısı ile boş evi olan bir pislik ve yarın akşam herkes oraya gidiyor." Bakışlarını Hailey ve Olivia'ya çevirdi. "Ben gidiyorum. Siz çocuklar?"

"Ben varım," diye cıvıldadı Olivia. Kaitlyn ona pis bir bakış atınca ekledi: "Ne? Güzel bir evi var. Bahse girerim, ailesinin içki dolabı en iyi kalitedir."

Hailey benim onayımı istiyor gibiydi çünkü bana bakıyordu. Omuzlarımı silktim ve başımı öteye çevirdim. "Tabii, olur," dedi sonunda.

"Peki, tamam. Geliyorum," dedi Kaitlyn. Sonra bana baktı. "Samantha?"

"Ben gelmiyorum." Böylesine kesin konuşmak iyi gelmişti. Belki Caroline'ı bize çağırırdım.

hepsi bu

Tiyatronun yan girişi açıktı. Hızla orta sıradan aşağı indim, sahneye çıkan merdivenleri tırmandım ve piyanonun yanına geçerek sessizce perdenin diğer tarafındaki seslere kulak kesildim. Adım seslerini duyunca içeri daldım.

Çoktan geçmişlerdi ama Caroline grubun arkasındaydı ve beni gördüğünde yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. Kolumu tutup beni grubun içine doğru çekerken ve parmağını dudaklarına bastırırken ben de ona gülümsedim.

Sydney hemen önümüzde, kıpkırmızı saçlı kızın yanında yürüyordu. İkisi de dönüp el salladılar ama merdivenlerden aşağı inip gri koridor labirentinde ilerlerken ve temizlik odasına girerken kimse tek kelime etmedi.

Burası çok sessizdi. Kafacı Sue'nun bana öğrettiği gibi nefes alıp verdiğimi herkesin duyduğundan emindim: Burnundan al, ağzından ver. Caroline gerildiğimi anlamış olacaktı ki bileğimi sıkıyordu.

AJ kapıyı açıp tuttu ve hepimiz içeri doluştuk. Herkes odanın arkasında toplandı. Kilit dilinin yerine oturduğunu duydukları an sessizlik yok oldu ve enerji düzeyi tamamen değişti.

Kıvırcık sarı saçlı kız adının Chelsea olduğunu söyledi. Yanındaki, koyu saçları omzuna gelen hızmalı kız, "Burada olmana sevindim. Ben Emily," dedi.

"Selam," dedim. "Teşekkürler." Avuçlarım terliyor ve kalbim hızla atıyordu ama bu, dalış bloğundan atlamadan öncekine benzer bir histi, o yüzden bir panik atak belirtisi değil, olumlu bir adrenalin olduğundan emindim.

"Ben Jessica." Uzun siyah örgülü zayıf kız elini kaldırıp, "Hoş geldin," diye fısıldadı.

AJ dışında sadece bir erkek vardı. Kısa boylu ve gürbüzdü, üzerinde *North Valley High Güreş* tişörtü vardı, AJ'in büyük mobilyaların yerini değiştirme suçuna ortak olan Cameron bu olsa gerekti. Gözlüğünü düzeltip bana el salladı.

Abigail'i adıyla selamladım ve onu tekrar görmekten mutlu olduğumu söyleyince sımsıkı sarılarak beni şaşırttı. Bıraktığında Sydney kolunu omzuma attı ve herkese ikimizin takım *S* harfli kolye uçlarımızı gösterdi.

Caroline, her şey tam hayalindekiymiş gibi yüzü ışıldayarak orada duruyordu. AJ beni her zamanki çene hareketiyle selamladıktan sonra, "Hemen bugün okumak zorunda değilsin. Önce dinle, olur mu?" dedi.

"Sahneye atlayıp okumaya başlayacağımı nereden çıkardın?" diye sordum alaycı bir şekilde ve kahkahayla güldüler.

AJ bana gülümsedi. Sonra gruba döndü. "Başlasak iyi olur." Odanın ön tarafına yürüdü ve kendini o çok sevdiği turuncu kanepenin üzerine attı.

Herkes peşinden gitti ve uyumsuz mobilyaların farklı noktalarına yerleşti ama ben odayla bir kez daha tanışmak için kısa bir süre bekleyerek oyalandım.

Duvarlar şimdi biraz daha farklı görünüyordu. Renkler daha parlak, dokular daha zengindi. Elyazıları bile, bütün bu kâğıt

parçaları özellikle benim için buradalarmış gibi kişisel, neredeyse özel geliyordu. Bu şiirleri okumuştum. Bu yazarları biliyordum. Hepimiz bir sırrı paylaşıyorduk ve bu beni iyi anlamda küçük hissettiriyordu; daha büyük –açıklanamayacak kadar güçlü, sihirli, özel– bir şeyin parçasıymışım gibi hissettiriyordu. Bu duvarlardaki her şeyi, özellikle bu kaosu takdir ederek hepsini içime çektim.

AJ şimdi kollarını kavuşturmuş sahnede duruyordu ve oturmamı bekleyerek beni izlediğini fark ettim.

Sydney beni yanına çağırınca gidip yanına oturdum. Gerilmeye başladım ama hemen okumak zorunda olmadığımı hatırlattım kendi kendime. Önce dinlemem gerekiyordu. Dinlemem ve alkışlamam. O kadar.

Dinle. Alkışla. Nefes al.

Arkama döndüğümde Caroline'ın arkamdaki kanepede oturduğunu gördüm. Bana doğru başparmağını kaldırdı.

Chelsea taburedeki yerini aldı. Aralarından bazıları gözlerine belirgin farlar sürmüştü, bazılarında göze çarpan dövmeler ve pirsingler vardı ama Chelsea'de yoktu. O da Caroline gibi hiç makyaj yapmıyordu ve bir an hafif bir allık ve biraz dudak parlatıcısıyla neler yapabileceğimi hayal ettim. Belki lülelerini belirgin bukleler halinde şekillendirecek ürünler ve saçlarını yüzünün önünden çekmek için bir saç bandı kullanılabilirdi.

Sonra birden vazgeçtim.

"Bunu geçen hafta arabamda yazdım." Chelsea bir kâğıt parçasının katlarını açarken herkes sessizdi. "Adı, 'Seni Aştım.'"

Sadece iki yüz kırk gün
yedi saat
yirmi altı dakika
on sekiz saniye sürdü

Ancak şunu söyleyebilirim artık:
Seni aştım.

Seni düşünmüyorum artık,
yürürken kalçalarının hareket edişini
okurken dudaklarının kıpırdayışını
her defasında eldivenini nasıl çıkardığını
beni hissedebilmek için
elimi tutmadan önce.

Gecenin bir yarısı
beni sevdiğini, özlediğini söyleyen mesajlarını
unuttum tamamen,
başka kimseye komik gelmeyen aramızdaki
esprileri
arabanı kenara çektirip o an beni öpmene yol
açan şarkıları.

Hatırlayamıyorum
sesinin tınısını,
ağzının tadını,
güneş doğarken yatak odanın görüntüsünü.

Anımsayamıyorum
o gün tam olarak ne dediğini,
ne giydiğimi,
ilk gözyaşımın dökülmesinin ne kadar
sürdüğünü.

Sadece iki yüz kırk gün
yedi saat

yirmi altı dakika
on sekiz saniye sürdü
silmek seni hatırımdan.

Ancak bugün,
yarın
ya da bundan iki yüz kırk gün
yedi saat
yirmi altı dakika
on sekiz saniye sonra
beni geri istediğini söylesen
kuşkum yok hepsinin geri geleceğinden.

Hepimiz bir anlığına sustuk. Kimse kıpırdamadı. Kimse alkışlamadı.

Daha bir dakika önce burada oturmuş Chelsea'yi baştan yaratma planları yaparken şimdi içim üzüntü ve kıskançlığın tuhaf bir karışımıyla doluydu. Tüm bunları yaşamış mıydı? Onun için üzülüyordum ama kendim için de biraz üzülmeden edemedim. Ben de aynısından istiyordum. Kaybetmişti ama en azından bunu *yaşamıştı.*

"Alo? Uhu?" Odada alkış koptu ve Sydney ayağa kalkıp ona uhuyu attı. Ben de alkışlara eşlik ediyordum ama bir yandan da bu duygusal boşalma okumasının ardından ağlayıp ağlamayacağını merak ederek Chelsea'yi izliyordum. Ağlamadı. Gururla sahneden inerken omuzlarını dikleştirdi.

"Tamam!" Odanın önündeki sesi duydum ve Abigail'i, kollarını iki yanında sallayarak yerinde sıçrarken buldum. "Burada hâlâ biraz geriliyorum," diyerek beni şaşırttı. Abigail gerilecek birine benzemiyordu. Sonra bana grubun en yenisi olduğunu söylediğini anımsadım. Ellerini siyah kısa saçlarının arasında

gezdirdi ve ellerindeki kâğıda baktı. "Bunu geçen hafta fen dersinde yazdım."

Defterden kopartılmış kareli bir kâğıdı elinde tuttu, tabureye oturdu ve kendini hazırlarcasına birkaç derin nefes aldı.

"Adı, 'Gibi,'" dedi ve yeniden kollarını salladı. Okumaya başladığında kâğıdın ellerinde titrediğini görebiliyordum.

Utangaç mısın? Kendine güvensiz?
Konuşmaktan korkar mısın?
"Gibi," davran derler.
Öyle değilmiş gibi davran.

Dik dur yürürken.
Sesini yükselt konuşurken.
Derste elini kaldır.
Gibi davran.

Aklındakileri söyle. Saçını kes.
Parçası ol. Uyumlu görün.
Bunu yapabilirsin.
Gibi davran yeter.

Beni gerçekten tanısanız,
Görebilseniz içimi,
Utangaç, kendine güvensiz ve korkağı bulursunuz
Gibi davranan.

Ne ironik, değil mi?
"Gibi" davranmadığım
Tek zaman
Sahnede olduğum an.

İlk alkışlayan ben oldum. Kendimi tutamadım. Bu hiç beklenmedik bir şeydi.

Sydney bana bir uhu uzattı. "Bunu yapmak ister misin?" diye sordu. Uhuyu ondan alıp Abigail'e attım.

Sıradakinin kim olduğunu merak ederek etrafıma bakındım. Belirli bir düzen yok gibiydi, ben de cesaret gösterecekleri izlemeye hazır bir biçimde bir sonraki kişiyi beklemeye koyuldum. Abigail şiirini arka duvara yapıştırdı ve Cameron ile Jessica ona katılmak üzere yerlerinden kalkarlarken sahneye geri döndü.

Jessica sahnenin kenarına yürüdü. Üzerinde kolsuz bir atlet vardı ve arkasını döndüğünde sağ omzunun arkasındaki küçük dövmeyi gördüm. Kapıda beni karşıladığında sesi o kadar yumuşaktı ki, çok utangaç olduğunu sanmıştım ama şimdi enerjiyle dolup taşıyordu ve konuşmak üzere ağzını açtığında yüksek sesli, otoriter bir ses çıktı.

"Pekâlâ. Bir süredir bunu geliştirdiğimizin farkındayım," dedi ellerini beline koyarak. "Sonunda üzerinde çalıştığımız şeyi duyacaksınız ama bize yardım etmeniz gerek."

Ellerini bacaklarına vurdu ve ritmi başlattı –*sol-sol-sol-sağ, sol-sol-sol-sağ, sol-sol-sol-sağ*– geri kalanımız ona katılırken aynı şekilde devam etti. *Sol-sol-sol-sağ, sol-sol-sol-sağ.*

Sonra Jessica, ritim hâlâ arka planda devam ederken bana baktı ve, "Bir aydan fazladır bunun üzerine çalışıyoruz ama hâlâ mükemmellikten çok uzak. Burada ilk sergileyişimiz. O yüzden yargılamak yok."

Benim ne düşündüğümü neden umursadığından emin değildim ama biraz gururum okşanmıştı. Belki benim onların önünde performans sergilemem kadar, onlar da benim önümde performans sergilemekten gerginlik duyuyorlardı.

"Edgar Allan Poe'nun 'Kuzgun,'u" dedi ve ardından diğer ikisiyle birlikte sıra halinde geri çekildi. Cameron ritim eşliğinde öne bir adım attı ve gürültülü bir sesle konuşmaya başladı.

Sıkıntılı bir gece yarısı, düşünürken zayıf ve
bitap...

Cameron şiiri ezberinden okumayı sürdürdü. Başlıca dizelerde diğer ikisi de ona katıldılar. Vurgulayarak, Yalnızca bu, başka bir şey değil, diye bitirirken Jessica onun bıraktığı yerden devraldı.

Ah, dün gibi hatırımda, kasvetli bir Aralık'tı...

Sözcükler ağzından yüksek sesle, net ve ritme uygun bir biçimde çıkıyordu ve son dizeyi okurken her zerremin ürperdiğini hissettim: Ebediyete karışan o zayi adı.

Tam o sırada Abigail girdi.

İpekten mor perdelerin kederli, kararsız sesi
Ürküttü beni, kapladı içimi...

Ritme uydurarak başını sallıyor, dizeleri okumaktan ziyade şarkı gibi söylüyordu ve geri kalanımız da uyum içinde ayaklarımızı yere vurup ara sıra ritmik bir biçimde yüreklendirici tezahüratlarla bağırıyorduk.

Üçü son dizeyi birlikte okudular:

Hepsi bu, başka bir şey değil.

Tamamen durdular. Geri kalanımızın bunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı ve biraz daha yavaşladık ama sonra hep birlikte ayağa kalkıp alkış yağmuruna tuttuk. Üçü el ele tutuştular ve eğilerek selam verdiler. Abigail birkaç kez daha kendi başına reverans yaptı.

Ortam yeniden sessizleştiğinde Jessica, "Şiirin daha devamı var," dedi. "Tamı tamına on beş dörtlük daha ama üzerinde çalışmaya devam edeceğiz."

Abigail taburenin üzerinden bir kâğıt parçası aldı ve AJ uhuyu ona fırlattı. Abigail uhuyu kâğıda sürüp "Kuzgun"un ilk üç dörtlüğü duvarda daha önce küçük bir boşluk olan noktayı doldurdu.

"Bir tane için daha zamanımız var," dedi AJ öndeki yerinden ve özellikle bana seslenmese de sıradakinin ben olduğumu biliyordum.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Bir şey omzuma dokununca arkamı döndüm. Caroline, oturduğum kanepenin arkasına yaslanıyordu. "Haydi," dedi başıyla sahneyi işaret ederek.

Başımı iki yana salladım ve ağız hareketlerimle, *Yapamam,* dedim ama Caroline kaşlarını kaldırdı ve "Sam. Düşünme. Sadece çık," diye fısıldadı.

Ne yaptığımın farkında olmadan, "Çıkacağım," diyen kendi sesimi duydum. Bunu yüksek sesle söylememiştim ama Sydney'nin duyabileceği yükseklikteydi ve bu yeterli olmuştu.

"Sam!" diye bağırdı ve aniden herkes bize baktı. Sarı defterimi çıkarmak için çantamın içine uzandığım sırada midem bulanıyordu. Ağırdan aldım.

Ayağa kalktığımda tüm gözler üzerimdeydi ve ilk içgüdüm bana geri oturmamı söylüyordu ama bunun yerine kendimi koridora adım atmaya zorladım. Oda öylesine sessizdi ki, sanda-

letlerimin topuklarıma vurduklarını duyabiliyordum. Sahneye çıktım ve arkamı dönerek odayı incelemek için kendime biraz zaman tanıdım. Omuzlarımın gevşediğini hissettim.

Bunu yapabilirim.

"Bunu burada, Şairin Köşesi'nde yazdım," dedim tabureye ilişerek. Herkes alkışlayıp tezahürat etti. Defter ellerimde titredi.

"Üçle ilgili bir takıntım var. Tuhaf olduğunun farkındayım." Birkaç şaşkın ifade görmeyi bekliyordum ama yüz ifadelerinde hiçbir değişiklik olmadı.

Pekâlâ. En zorunu atlattım. Üç meselesini biliyorlar. Oku.

"Bu şiirin adı..." Durdum. Onlara tek tek baktım, artık birer yabancı olmadıklarını kendime hatırlatmak için isimlerini içimden saydım.

Sydney, Caroline, AJ, Abigail, Cameron, Jessica.

Yanımdaki kızın adını hatırlamam birkaç saniyemi aldı.

Emily.

Ancak sonra sarışın kıvırcık saçlı kıza baktım ve beynim durdu. Bugün ilk okuyan oydu. Şiiri inanılmazdı. Adının ilk harfi *C*'ydi. Elini kaldırıp salladığında gözlerimi dikmiş ona baktığımı fark ettim ve adrenalin artışıyla göğsümden kulak uçlarıma doğru bir sıcaklık yayıldığını hissettim.

Kahretsin.

Nefes alış verişim yeniden kesik ve düzensiz bir hal aldı ve elimi karnıma götürdüm. Galiba kusacaktım. Bakışlarımı geçen hafta burada yazmış olduğum şiire sabitledim. Hızla gözlerimi kırpıştırdım ve yeniden odaklanmaya çalıştım. Ancak odaklanamıyordum.

Bunu yapamayacağım.

Tam bir bahane uydurup sahneden inecekken sol omzumda bir el hissettim. Başımı çevirince Caroline'ın orada durduğunu

gördüm. Bir şeyler demek istedim ama ağzımın içi tebeşir çiğnemişim gibiydi.

"Gözlerini kapa," diye fısıldadı. "Kimseye bakma. Kâğıda bile bakma. Gözlerini kapa ve söyle." İtiraz etmeye yeltendim ama bir şey diyemeden sözümü kesti. "Okumana gerek yok. Bu şiiri eksiksiz biliyorsun. Sadece gözlerini kapa. Hiçbir şey düşünme. Haydi."

Gözlerimi kapadım. Derin bir nefes aldım ve başladım.

"Adı, 'Daha İyi Duvarlar Örerek,'" dedim.

Bütün bu sözcükler
    Bu duvarlardaki.
Güzel, yaratıcı, eğlenceli.
    Çünkü hepsi size ait.

Sözcükler korkutuyor beni.
    Duymak, konuşmak.
Düşünmek onları.
    Keşke korkutmasa.

Sessiz kalıyorum.
    Sözcükleri içimde tutuyorum.
Çürüdükleri ve
    Beni kontrol ettikleri o yerde.

Şimdi buradayım.
    Salıyorum onları.
Sözcüklerimi serbest bırakıyorum.
    Daha iyi duvarlar örerek.

Caroline'ın elinin omzumu bıraktığını hissetmemiştim ama gözlerimi açtığımda onu yine odanın arkasında gördüm. Diğerleriyle birlikte alkışlıyor, bağırıyordu ve hâlâ titrememe rağmen şimdi farklı hissediyordum. Duyduğum şey korkudan ziyade coşkuydu.

Chelsea. Gülümsediğini görünce adı aklıma geldi.

Birdenbire her yönden üzerime uhular yağmaya başladı ve onları savuştururken kahkahalarla gülüyordum. Sonunda bir tanesini havada yakaladım.

AJ sahneye çıktı ve yanıma yaklaştı. "Tebrikler," dedi.

Ben biraz daha yaklaştım. "Oylama yapmanız gerekiyor sanıyordum?" diye fısıldadım.

Dirseğiyle beni dürttü. "Yaptık bile," dedi sahnenin her tarafına fırlatılan uhuları işaret ederek. Sonra AJ elimdekini gösterdi. "Haydi. Bunu resmileştir."

Uhuyu şiirin arkasına sürdüm, sonra sahneden indim ve hepsinin yanından geçerek odanın arkasına doğru yürüdüm. Caroline'ın tam yanında durdum, duvarda boş bir yer buldum ve sözcüklerimi oraya çarparak yapıştırdım.

seninle eriyorum

Üç hafta sonra öğle arası ardından dolabımı açarken içim sevinçle dolup taşıyordu.

Bugün canlı pembe, neşeli görünümlü bir yapışkan not kâğıdına yazdığım basit, altı sözcüklü bir şiir okumuştum. Kâğıdın bir yanında şöyle yazıyordu: *O gördüğün şey...* Diğer tarafındaysa şu yazılıydı: *O ben değilim.*

Şairler altı sözcüklü bir şiiri yan çizme olarak görebilirler mi diye düşündüm ama kendimi bunu sorgulamamaya zorladım ve okurken dimdik durdum, hatta ter bile dökmedim. Bitirdiğimde hepsi ayağa kalkmış, her zamanki gibi bağırarak tezahürat ediyorlardı. Şiirimi duvara yapıştırırken, kâğıdı iki tarafı da görülecek şekilde kıvırdım.

Sahneye dördüncü çıkışımdı. Duvardaki dördüncü şiirimdi. Henüz pek onlardan biriymişim gibi hissetmesem de en azından katkıda bulunuyordum.

Pembe yapışkan not kâğıdı bloğunu sırt çantamdan çıkardım ve özenle aynı şiiri yazdım, sonra geri çekildim ve onun için en mükemmel yeri arayarak dolap kapağıma bakındım. Kafacı Sue'nun bastırmamı söylediği o üç fotoğraf Sekizler'le birlikte

çekindiğimiz fotoğraflardan birinin üzerini hafifçe örtene kadar birkaç şeyin yerini değiştirdim. Gürültü düzeni kâğıdı yerinde durmadığı için buruşturup sırt çantama tıktım. Dalış bloklarının üzerinde durduğum fotoğrafımı küçük aynanın hemen yanına taşıdım ve "O gördüğün şey..." sözcüklerini ikisi arasında köprü yaptım.

Aynı günün akşamüstü, pastırma yazı güneşi üzerime vururken kampüsten ayrıldım. Ekim sonuydu ama hava sıcaklığı neredeyse otuz iki dereceydi. Arabamın kapısını açtıktan sonra başımı geriye atıp yüzümü gökyüzüne çevirdim ve gözlerimi kapayıp güneş ışınlarının yanaklarımı ısıttığını hissettim. Sakinleştirici bir etkisi vardı. Ancak su daha da iyi hissettirecekti. Havuza gitmek için sabırsızlanıyordum.

Sırt çantamı ön yolcu koltuğuna attım, kontaktaki anahtarı çevirdim ama otoparktan çıkmadan önce ruh halime uygun bir şeyler bulmaya çalışarak çalma listelerimde gezindim. *Zıplat*'ta karar kıldım.

Öğrenci otoparkı neredeyse bomboş olduğundan kapılardan geçip caddeye çıkmak uzun sürmedi. Yeşil ışığın yanmasını beklerken çalan şarkıya mırıldanarak eşlik ediyordum, ışık yandığında şehir merkezinden yüzme kulübüne uzanan ana yola doğru sola döndüm. Tam bir blok ilerlemişken başka bir kırmızı ışığa daha denk geldim. Sesi biraz daha açtım. Beklerken yolcu penceresinden dışarı baktım. Birden nefesim kesildi.

AJ, kolu bir kızın etrafına sarılı halde otobüs durağında oturuyordu. Daha net görebilmek için gözlerimi kıstım. Kızın başı eğikti, o yüzden yüzünü göremiyordum ama vücut yapısından ve omuzlarına dökülen siyah saçlarından onu tanımıştım. Bu Emily olmalıydı. Aralarında en az onu tanıyordum. Hep Chelsea'yle arkada oturuyordu, onu hiç sahnede şiir okurken

duymamıştım ama aralarına katıldığım gün beni sıcak bir şekilde selamladığı sık sık aklıma geliyordu.

Parmak uçlarını gözlerinin altında kaydırınca ağladığını fark ettim. Bakışlarımı AJ'e çevirdim. O da bana bakıyordu.

Başımı hızla çevirdim ama yeniden baktığımda arabayı kenara çekmem için işaret ediyordu. Yaklaşırken müziği kıstım ve camı açtım. AJ içeri eğildi.

"Selam, senden bir iyilik isteyebilir miyim? Em'in eve gitmesi gerek." Dönüp ona baktı ve ben de dikiz aynasından bakışlarını takip ettim. "Annesi çok hasta, babası hemen eve gelmesi için mesaj atmış, yani... kötü bir şey olmalı."

Kilometre sayacına baktım.

Arabaya başka yolcu almamam gerek.

Dikiz aynasına bir kez daha baktım ve Emily'nin bir taraftan telefonunda bir şeyler yazarken bir taraftan gözyaşlarını sildiğini gördüm. "Tabii ki. Elbette."

AJ yanında Emily'yle birlikte döndüğünde o da arabaya bindi.

Bir dakika. O da mı geliyor?

"Merhaba. İyi misin?" diye sordum ve cılız bir sesle, "Evet. Teşekkürler," dedi.

AJ arka koltukta kolunu Emily'nin omzuna attı ve Emily de parmaklarını onunkilere geçirdi. Birbirine kenetlenmiş ellerine baktım.

Elbette bir kız arkadaşı var. Bunu nasıl gözden kaçırabildim?

Yüreğimde küçük bir sızı hissettim ama başka bir şeye takılmamak için bu düşünceyi bir kenara itip kendimi Emily'yi ve neler yaşadığını düşünmeye zorladım. İşe yaradı.

AJ yolu tarif etti. *Buradan sağ, bir kilometre kadar düz, dur, burası, soldaki beyaz ev.* Kilometre sayacına baktım, sıfırda duruyordu.

Garaj yolunu bilerek geçtim. İki evi geçtikten sonra bir avlunun içinden dönüp iki ev geri gittim. Üç. Harika.

Emily'nin evi küçük ama sevimliydi; beyaz kazık çitleri, bahçenin tam ortasındaki büyük meşe ağacı ve en kalın dalından sarkan lastik salıncağıyla bir kır evi havası vardı. Kendisi beyaz, kenarları açık maviye boyalı bir evdi, panjurları da açık maviye boyanmıştı. O kadar neşeli görünüyordu ki açık mavi kapının diğer tarafında birilerinin hasta veya üzgün olabileceği ihtimali tuhaf geliyordu.

Emily arabadan inerken, "Teşekkürler, Sam," diye mırıldandı. AJ garaj yoluna çıkıp ona sarıldı, Emily de yüzünü onun göğsüne gömdü. AJ ona duyamadığım bir şey söyledi, Emily de parmak uçlarında yükselip yanağına bir öpücük kondurdu.

AJ yanımdaki koltuğa geçti ve birlikte Emily'nin kapıyı açıp içeri girmesini izledik. "Teşekkürler," dedi. "Bu yaptığın büyük bir iyilikti."

"Tabii ki."

Bir dakika. Emily'yle kalmayacak mıydı? Kilometre sayacı meselesini yeniden mi yapmam gerekecek?

"O iyi mi?" diye sordum garaj yolundan geri geri çıkarken.

"Bilmiyorum." Uzun bir süre pencereden dışarı bakarak sessiz kaldı. "Annesi dördüncü evre göğüs kanseri," diye ekledi sonunda.

Şimdi gerçekten ne diyeceğimi bilmiyordum. Emily'nin annesi hakkında daha fazla şey öğrenmek istesem de sormak içimden gelmiyordu, AJ'in de daha fazla bilgi paylaşmak gibi bir planı yok gibiydi, o yüzden ben de semtin içinde geldiğim yönden anayola doğru ilerlerken ikimiz de sonraki birkaç blok boyunca sessizliğimizi koruduk. AJ –sanırım evini tarif ederek– sağa dönmemi söyledi, sonra camdan dışarı bakmaya kaldığı yerden devam etti.

Bir kız arkadaşı olmasına üzülmüştüm ama onu bu halde görmek, hakkındaki şüphelerimi güçlendiriyordu: O iyi bir çocuktu.

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye sordum.

"Birlikte değiliz." Bana bakmadı. "Sadece arkadaşız. Uzun zamandır yakın arkadaşız."

Arkadaşlar.

Bu bana, o gün Şairin Köşesi'nde onunla arkadaşlık konusunu zorlamamamla ilgili beni uyaran sözlerini anımsattı.

Birden sertçe başını iki yana salladı ve oturduğu yerde doğruldu. "Özür dilerim. Onun için endişeleniyorum. Kendime geleceğim." Koltuğunda dönerek yüzünü bana çevirdi. "Konuyu değiştiriyorum. Bu öğleden sonra okuduğun şiiri beğendim."

"Teşekkürler." Yapışkanlı notun dolabımdaki yeni yerini gözümün önüne getirdim ve kendi kendime gülümsedim. "Hani bazen kişiliğinin her zaman herkese göstermediğin bambaşka bir yanı vardır ya?" Kilometre sayacına baktım. Yedide duruyordu. "Son zamanlarda bunu çok düşünüyorum."

Koltuğunda arkasına yaslandı ve gözucuyla ona baktım. Gözlerinde meraklı bir ifadeyle beni izliyordu. "İlginç. Genellikle insanlar birkaç kez şiir okuduktan sonra bana daha anlamlı gelmeye başlar ama sen ne zaman okusan bende..." Doğru sözcüğü bulmaya çalışarak durdu. "Daha fazla merak uyandırıyorsun."

"Güzel. O halde aynı durumdayız," dedim.

"Öyle miyiz?" diye sordu.

"Sen de bir süredir bende merak uyandırıyorsun." Bu cesaret nereden gelmişti emin değildim ama çok doğal geliyordu. Ona baktım. "Üzgünüm. Hep senin yüzünden."

"Benim yüzümden mi?" Kahkaha attı. "Nasıl yani?"

"Düşüncelerini açıkça söyleme konusu." Işıklardan sola söndüm ve hızı biraz artırarak trafiğe girdim. "Bir süredir pratik yapıyorum."

"Nasıl gidiyor?"

"Pek harika sayılmaz. Bugün fazla ileri gitmiş olabilirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Kaitlyn, saçlarımın bu halde gülünç göründüğünü söylediği için benimle konuşmuyor." Bu sabah yaptığım örgülü, kıvırmalı modeli gösterdim. Yeni bir şey denemek istemiştim. "Normalde yapacağım gibi tuvalete gidip saçımı değiştirmek yerine ona allığının çok yoğun olduğunu ve bir pandomimciye benzediğini söyledim."

"Eğer bir pandomimciye benziyorsa seninle konuşmaması isabet olmuş," dedi.

Bunun üzerine kahkahaya boğuldum.

"Öyle dememeliydim," dedim yüzümü buruşturarak. "Muhtemelen açıksözlülükten çok gıcıklık yapmış oldum, değil mi?"

"Belki. Merak etme, öğrenirsin." Bardak tutacağından telefonumu aldı. "Bu tuhaf sessizliği gidermesi için müzik açmamı ister misin?" diye sordu sırıtarak.

Normalde başkasının müzik listemi kurcalaması fikrine sinir olurdum –iç çamaşırı çekmecemin karıştırılması gibi özel geliyordu– o yüzden her zaman yaptığım bir şeymiş gibi kendimi, "Tabii ki," deyip şifremi ona söylerken bulunca şaşırdım. Gözucuyla baktığımda, parmağını ekranın üzerinde gezdirdiğini görebiliyordum. İçimde, telefonu elinden alma dürtüsü bile yoktu.

"Hımm," dedi.

"Ne?"

"*Kendinden Bihaber. Örtülü Söz. Yeniden Keşif.* Bunlar çalma listesi adları mı, yoksa üniversite sınavlarına çalışmak için yaratıcı bir teknik mi?"

Daha önce kimseye çalma listelerimi göstermemiştim ve kimseye onları nasıl adlandırdığımdan bahsetmemiştim ama sahici bir merakla yüzüme bakıyordu.

"Tuhaf olduğunu düşüneceksin."

"Bir şans ver."

Yüzündeki ifadeden konunun peşini bırakmayacağını görebiliyordum.

"Pekâlâ. Beşinci sınıftayken annemle birlikte halk kütüphanesindeki bir dilbilimcinin konuşmasını dinlemeye gitmiştik. Gitmemek için diretmiştim, oraya gittiğimdeyse tamamen büyülenmiştim.

"Sözcüklerden –nereden türediklerinden; yenilerinin nasıl evrildiğinden; siyasetçilerin, reklam müdürlerinin ve hatta gazetecilerin, insanların görüşlerini nasıl kurnazca yönlendirdiklerinden– bahsetmişti. O zamandan beri sözcüklere karşı bir zaafım var. Özellikle de şarkı sözlerine. Şarkıları sadece dinlemiyorum, onları inceliyorum da. Hobi gibi bir şey."

Kafacı Sue buna hobi değil; takıntı, ritüel vs. diyordu.

AJ bunu beğenmişe benziyordu. İlgisini çekmiş gibiydi. Ben de anlatmayı sürdürdüm.

"Üç rakamıyla ilgili durumumdan bahsetmiştim ya? İşte yeni bir çalma listesi hazırladığımda listenin genel havasını yansıtan bir şarkı seçiyorum. Sonra o şarkının sözlerinden üç sözcük buluyorum ve bunlar listenin adı oluyor."

"*Seninle Eriyorum* listesi gibi. Bir sürü hareketli seksenler parçasından oluşuyor ve *Melt with You* şarkısıyla başlıyor. Ayrıca 'melt'[3] sözcüğüne bayılıyorum... çok görsel, değil mi? Ayrıca şarkıların da banal[4] olduğunu düşünürsek, tam uyuyor. *Mellllt.*"

---

3 (İng.) Erimek. (ç.n.)

4 İngilizcede "cheesy" anlamında kullanılan bir ifade. "Peynir gibi" anlamına da geldiğinden sözcük oyununa başvurulmuş. (ç.n.)

Sözcüğü uzatarak yavaşça söyledim ve ağzımın iki köşesinin yukarı doğru kıvrılarak keyifle gülümsediğimi hissettim. "Gördün mü. Ne zaman söylesem mutlu ediyor."

Arabaya kenara çekip manyak kızın arabasından inmek istemeyi düşünüyor mudur diye merak ederek omzumun üzerinden ona baktım. Bunun yerine, onu, başparmağını yeniden ekranın üzerinde aşağı yukarı kaydırırken buldum. "Pekâlâ, *Grab the Yoke*'un ne olduğunu bilemem gerek." Bana baktı. "Yoke. Kullanım alanı sınırlı, harika bir sözcük."

Hımm. Hazır olduğumdan daha fazlasını itiraf etmeden bu çalma listesini nasıl açıklayacağımdan emin değildim. Yine de bir şans verdim. "Dördüncü parça, Shins grubundan "Young Pilgrims'."

"Müthiş parça." Başının ritme uygun bir biçimde sallandığını fark ettim ve şarkı sözlerini aklından geçirerek "yoke" sözcüğünü aradığını görebiliyordum.

Sözlerin o kısmını söyleyerek onu zahmetten kurtardım. *"I know I've got this side of me that wants to grab the yoke from the pilot and just fly the whole mess into the sea."*[5] Kırmızı ışıkta durdum. "Bu kısmını seviyorum. Genellikle metal kolu kapıp denize uçmak istediğim söylenemese de bazen içimden geçirdiğim oluyor."

Harika. Şimdi güvenliğimden endişe edercesine dikkatle bana bakıyordu. "Bu biraz iç karartıcı bir liste. Dolu dolu ağlama ihtiyacı duyduğumda dinliyorum. Ancak merak etme. Kendimi öldürecek falan değilim."

"*Song for You* nedir?" diye sordu ve onu sahnede gitar çalıp şarkı söylerken hayal edebilmek için seçtiğim akustik gitar par-

---

5 (İng.) "Metal kolu pilotun elinden kapıp bütün pisliği denize uçurmak isteyen bir yanım olduğunu biliyorum." (ç.n.)

çalarıyla dolu çalma listemi düşününce yanaklarımın kızardığını hissettim. Geceleri bazen kulaklığımı takıp gözlerimi yumuyor ve o parçaları bana çalıp söylediğini hayal ediyordum.

"Hiç. Öylesine bir çalma listesi," dedim listeyi açıp içindekilere bakmamasını umarak.

Hemen karşılık vermedi. Hâlâ bir müzik açmamıştı ve şimdi onun sokağına dönmemi söylüyordu.

"Yani sözcüklere duyduğun hayranlık yeni bir şey değil, öyle mi?"

"Değil. Sadece şiir kısmı öyle."

Evine yaklaştığımızı hissediyordum ama henüz arabamdan inmesine hazır değildim. Evinin garaj yoluna vardıktan sonra bile onu konuşturacak bir soru bulmaya çalıştım.

"Gitar çalmaya ne zaman başladın?" diye sordum.

"Yedinci sınıf," dedi.

Konuştur onu. Konuştur onu.

"Gitarı seçmeye iten neydi?"

"Sen." Parmağını hâlâ telefonumda gezdiriyordu ve bunu söyledikten sonra gözlerini ekrandan ayırmadı.

"Ben mi? Nasıl 'ben'?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Gözucuyla ona baktım. "Sanırım."

"Şuradaki," dedi uzun, dik bir garaj yolunu işaret ederek. Kilometre sayacına baktım. Üçü göstermesine az kalmıştı. Sola döndüm, gaza bastım ve garaj kapısının önünde durdum. El frenini çektiğimde kilometre sayacı pek hareket etmedi ama çok az kalmıştı.

Üç. Evet!

Motoru durdurdum ve onu daha iyi görebilmek için koltuğumda yana döndüm. "Ee, senin gitar çalmanla benim ne

alakam var?" diye sordum. Meraktan çatlıyordum ama şimdi yüzüne dikkatle bakınca bundan o kadar da emin değildim.

"Yani, tek başına *sen* değil. Çocukluğumuzdaki senin gibi bir grup insan."

A-ha. Mideme bir yumru oturdu.

Telefonumu bardak tutacağına bıraktı. "Beşinci sınıfta yeni bir okula geçiş yaptım ama tahmin edebileceğin gibi orada da büyük bir hedeftim." Hiç komik olmamasına rağmen hafif bir kahkaha attı. "Annem beni nihayet bir konuşma terapistine götürdü. Her hafta gidiyordum ama pek ilerleme kaydettiğim söylenemezdi. En sonunda konuşmayı tamamen kesmek daha kolay geldi."

Kesik bir nefes aldım ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ancak sonra, yedinci sınıfta, o muhteşem müzik hocası çıktı karşıma. Bana bir gitar verdi. Çalmayı öğretmek için yıl boyunca her gün okuldan sonra benimle çalıştı. Bu bana daha önce sahip olmadığım bir şey verdi, anlıyor musun? Sanki bana bir... ses verdi."

"Evet," dedim ağzından çıkan her sözü can kulağıyla dinleyerek.

"Sonra, bir gün, şarkı söylemeye başladım. O başladığım gün kekelemem tamamen yok oldu."

"Gerçekten mi?"

"Sanki dikkatini başka yöne vererek beynimi kandırmam gerekiyordu. Ondan sonra konuşma terapistim seanslarımıza müziği dahil etmeye başladı ve ondan beri daha da iyileşti. Artık sadece çok gerildiğimde oluyor. Evimin önünde bir kızın arabasında otururken olduğu gibi." Gür kirpiklerinin altından bana baktı. "Sonra şunu yaparak beynimi kandırıyorum."

Ellerine baktı ve bakışlarımı gözlerinin baktığı yöne çevirdim. İşaretparmağı ve başparmağını birbirine bastırmış, kot

pantolonunun dikişine sürtüyordu. "Kimse fark etmiyor ama sınıfta konuşmam gerektiğinde sıramın altından hep görünmez bir gitar teli çalarım."

"AJ..." diye başladım ama nasıl bitireceğimi bilmiyordum. Ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sırt çantasına doğru arkasına uzandı. "İçeri gelmek ister misin?"

İlk kez başımı kaldırıp eve baktım. Kuzey Kaliforniya şehrimizin 1940'larda inşa edilmiş orijinal kulübelerinden biri gibi etrafı ağaçlarla sarılı tek katlı küçük bir evdi. Civarda buna benzer bir sürü ev vardı ama birçoğunun üzerine kat çıkılmış, restore edilmiş veya tamamen yıkılmıştı. Bu ise hiçbir işlem görmemiş gibiydi.

"Gelmemi ister misin?"

"Evet." Arabanın kapısını açtı ve gülümseyerek bana baktı. Tanrım, bunu yapması çok hoşuma gidiyordu.

"Bilemiyorum." Ben de ona gülümsedim. "Bu arkadaş olduğumuz izlenimi yaratabilir."

"Hımm," diye mırıldandı. "Belki de öyleyizdir."

üç küçük akor

AJ'in evinin içi hoştu ve güzel dekore edilmişti ama içerisi de dışarısı kadar eskiydi. Halı koyu kahverengi kaba tüylüydü ve duvar kâğıdının kaç yıllık olduğunu tahmin etmek bile istemiyordum ama mobilyalar güzeldi. Stilleri karmakarışık olsa bile, bir arada uyumlu görünüyorlardı. Hoştu.

AJ anahtarlarını girişteki masanın üzerine koyup sırt çantasını yere bıraktı.

"Annen evde mi?" diye sordum.

"İşte. Eve altı gibi gelir." Mutfak olduğunu varsaydığım tarafı işaret etti ve "Bir şeyler yemek ister misin? Ya da içecek bir şey?" dedi.

Başımı iki yana salladım ve anahtarlarımı onunkilerin yanına masaya bıraktım. "Evde başka kimse var mı?"

Koridorun ilerisine baktı. "Kardeşim, Kyle, olabilir ama sanmam. Futbol oynuyor, o yüzden hiç evde durmaz."

Tabii ya. İkisi arasındaki bağı neden daha önce kuramamıştım? "Kyle erkek kardeşin mi?"

Kyle Olsen, yıllardır en iyi futbol takımına seçilen ilk dokuzuncu sınıf öğrencisiydi. Gerçekten iyiydi. Aynı zamanda inanılmaz yakışıklıydı. Olivia, geçen yıl onunla bir partide takıldıktan sonra yaşından dolayı diğerlerimiz ne düşünür diye endişelenmiş ama ertesi gece hep birlikte çocuğun özelliklerini bir peçetenin üzerine listeledikten sonra onun çıkılabilecek tek dokuzuncu sınıf olduğunu oybirliğiyle onaylamıştık. Çılgın Sekizler'in onayının ardından Olivia buna balıklama atlamıştı. Ancak sonraki günlerde Kyle onu bir daha görme zahmetinde bulunmayıp onca mesajına tek kelimelik yanıtlar verince Olivia utancından yerin dibine girmişti.

AJ oturma odasına girdi, ben de arkasından gittim. Duvarlar her ikisinin de çerçevelenmiş fotoğraflarıyla kaplıydı ama sahada çekilmiş olan Kyle'ınkiler, AJ'in resmi okul fotoğraflarını gölgede bırakarak öne çıkıyordu. Annesinin ikisiyle birlikte çekilmiş fotoğrafları dikkatimi çekti ve babasına ne olduğunu merak ettim ama sormadım. Boşanmış olabileceklerini düşündüm. Kaitlyn'in babası biz üçüncü sınıftayken ölmüştü ve evlerinin her yerinde hâlâ fotoğrafları duruyordu.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, evet, kardeşimin benden çok daha havalı ve yakışıklı olduğunun farkındayım." Örnek verircesine kardeşinin yakın çekim bir fotoğrafını işaret etti ve sonra bana sırıttı. Yine o gamze. Kyle'ın fotoğrafına baktım. Onda yoktu. "Muhtemelen günün birinde terapiye gitmem gerekecek."

Terapi yorumunu kişisel algılamamaya çalıştım. "Hey, o kadar gömme. Gayet uyum sağlamış görünüyorsun."

Yaklaştı ve bana bir sır verircesine eğildi, bu ani yakınlaşma hareketi karşısında afalladım. Bu kadar yakınımdayken şimdi sanki daha da uzundu. Gömleği içinde hoş görünüyordu. Ayrıca erkek deodorantı gibi güzel kokuyordu. "Herkesin bir şeyi vardır," dedi.

"Var mıdır?"

"Elbette vardır. Sadece bazıları diğerlerinden daha iyi rol yapar, o kadar." Sözleri bana Abigail'in "gibi" şiirini hatırlattı.

Neredeyse dokunacakmış gibi hâlâ yakınımda duruyordu ve ona kendi "şeyimi" söylememek için kendimi zor tutuyordum. Ona burada, oturma odasında durup Kafacı Sue'yu, OKB'mi, uyku problemlerimi ve ileri derecede uyum*suzluk* sorunlarımı –yıllar içinde nasıl Oscarlık bir aktriste dönüştüğümü, gerçekten normal olduğum konusunda kendimi bile kandıracak kadar yetenekli olduğumu– anlatsam anlar mıydı? Anlayacağından emindim.

Ağzım açıldı ve beynim açıkça çenemi kapamamı söylese de bedenim her şeyi ortaya dökmeye hazırmışçasına dilimden tek bir hece çıktı: "Ben." Devamını getirmemi bekleyerek beni izliyordu. "Bir bardak su alabilir miyim?" diye sordum.

Ödlek.

Kaşlarını kaldırdı. Sorsa ona her şeyi söyleyecektim. Sözcükler hemen oracıkta duruyordu. Sadece biraz dürtülmeleri gerekiyordu, küçük bir izin. Ancak AJ, "Tabii," dedi ve görünmez bağımızı koparark geri çekildi.

Odadan çıkışını izledim ve görüş açımdan çıkar çıkmaz derin bir nefes verip gözlerimi yumdum ve tırnaklarımı üç kez enseme batırdım. O bana kekelemeliğiyle ilgili her şeyi anlatmıştı ve bu onun için kolay olmasa gerekti. Ona kendimden bahsetmeliydim. Anlardı. Anlayacağından emindim.

Diğer odada su akıyordu ve sesin kesildiğini duyduğumda bu, kendimi toplamam için bir işaretti. Gözlerimi açtım ve o dönmeden parmaklarımı durdurdum.

"Al bakalım." Bardağı bana uzattı.

"Teşekkürler." Dudakları dolgundu ve çok yumuşak görünüyorlardı. Onu öpmek nasıl olurdu diye merak ettim.

"Benimle gel," dedi. Dediğini yaptım ve koridorda ilerleyerek diğer iki yatak odasını geçip onunkine girdik. Kapıyı arkamızdan kapadı.

Çoğu partilerde olmak üzere daha önce bir sürü oğlanın yatak odasını görmüşlüğüm vardı ama AJ'in odasına girmek, sanki ayıp bir şey yapıyormuşum gibi farklı bir histi. Şimdiye kadarki en ciddi erkek arkadaşım Kurt'tü ama annesinin, kızların mutfaktan öteye geçmemesi konusunda katı bir kuralı vardı. Yine de bir keresinde odasına gizlice girmiştik. O zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyordum.

Arctic Monkeys ve Coldplay gibi, duvarlarında asılı posterlerdeki grupların bazılarını tanıyordum ve gitarlı adamın Jimmy Page olduğundan emindim. Masası kâğıt yığınları, defterler, sakız ambalajları ve boş gazoz kutularıyla doluydu. Bilgisayar monitörü ve klavyesini zor görebiliyordum.

Yatağı hemen yerdeki bir baza ve şilteden ibaretti ve pencerenin altındaki bir köşeye çekilmişti. Lacivert bir yorgan ve beyaz yastıklarla düzenli görünüyordu, yatağa bakmamaya çalıştım.

"Demek yazdığın yer burası?" Ne zaman bir şarkı çalmak için sahneye çıksa, "Bunu odamda yazdım," diyordu ve hep odasının nasıl bir yer olduğunu merak etmiştim. Kafamda onu kucağında gitarı, önünde defteriyle masasının başında otururken hayal etmiştim. Ancak o masanın üzerinde küçük bir not kâğıdı koyacak kadar bile yer yoktu.

Kollarını iki yana açtı ve "Görecek pek bir şey yok ama evet. Burası." Odanın köşesine yürüdü, gitarını ayaklığından kaldırdı ve gitarı vücudunun bir uzvuymuş gibi onunla birlikte süzüldü. Yatağın kenarına oturup çalmaya başladı. Şarkı tanıdık değildi ama *In the Deep* çalma listeme ekleyeceğim tarzda yumuşak ve melodik bir tınısı vardı.

Nereye geçeceğimi bilemedim. Yanına oturmak için can atıyordum ama bu çok tuhaf olurdu, sonunda masasına yaslanmakta karar kıldım. Bir kâğıt yığını üzerinde kahverengi alacalı bir gitar penası gördüm. Dikkatimi dağıtmak için onunla oynamaya başladım.

Aslında bu nokta hoşuma gitmişti. Buradan bakınca ellerini mükemmel bir açıdan görebiliyordum. Parmaklarının her telde yukarı aşağı kayışına büyülenmiş bir biçimde bakarken, aynı parmakların teller yerine kalça kıvrımımda gezindiğini ve belime doğru kayarak vücudumda yukarı aşağı dolaştığını hayal etmeye başladım. Gitarı çalarken bilinçsizce gülümseyişinin ve dudaklarını yalamasının keyfini çıkararak ağzının kıpırdayışını izledim. Bana baktı. Kesik bir nefes aldım. Ne olduğunu anlamadan ona doğru ağır, temkinli adımlarla ilerliyordum.

Tam önünde durduğumda, ellerimi ensesine doladım. "Durma, çalmaya devam et," dedim dirseklerimi gitarının kenarına yaslayıp ağzımı onunkine götürürken. Dili şarkısıyla mükemmel bir uyum içinde benimkinin üzerine kaydığı sırada notaları hâlâ odayı doldurarak parmakları tellerin üzerindeki hareketine devam ediyordu. Parmaklarım saçlarında gezindi. Onu yavaşça kendime çektim. Sonra müzik durdu.

"Üzerinde çalıştığım şey bu," dedi.

Sözleriyle odaya geri döndüm ve elinde kâğıtlarla dolup taşan bir klipsli altlık tuttuğunu fark ettim. Hâlâ masasının yanında duruyordum ve aramızda en az iki metre mesafe vardı. AJ başparmağını sayfaların arasında gezdirirken, ağzımı kapadım ve nefesimi tuttum. "Burada bir sürü çöp var ama üsttekilerin gerçekten bir potansiyeli olabilir."

Bu sanki ona katılmam için bir davetti; bunun üzerine penasını kot pantolonumun ön cebine koydum ve titrek bacaklarla yatağına yürüyüp oturdum. Hâlâ normal bir ritimde

nefes almaya ve aslında gerçekleşmeyen o öpüşmeyi aklımdan çıkarmaya çalışıyordum ama şimdi bu kadar yakınımdayken daha da zordu. Hele ki dudakları böyle delicesine yumuşak görünürken.

"Bakabilir miyim?" diye sordum klipsli altlığı göstererek. Onaylayan tek bir baş hareketiyle altlığı bana uzattı. Üç defterimi okuması için birine verdiğimi hayal edemiyordum ama o bunda bir sakınca görmüyor gibiydi. Çalmaya devam etti.

Ben sayfaları birbiri ardına okurken AJ parmaklarını tellerin üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ettirip tıngırdatmayı sürdürüyordu. Şarkılarının bazıları komikti –mikrodalga burrito ve araç yıkama gibi sıradan şeylerle ilgili mizahi gözlemleri vardı – ve bazıları çok daha derin, çok daha yoğundu ve hiç komik değillerdi. Kahkahalar atarken tüylerim ürperiyor, sonra tekrar kahkahalara boğuluyordum.

"Kes şunu," dedi AJ. Parmaklarının tellerde dolaşmasını izlerken memnun görünüyordu. Odanın içini hâlâ notalarla dolduruyordu.

"Neyi keseyim?"

"Bana karşı fazla naziksin. O kadar iyi değiller."

"Öyleler," dedim başka birine geçerken.

AJ çalmayı bıraktı. Elini uzattı. Klipsli altlığı ona verdim ve kâğıtları benim biraz uzağımdaki şifoniyerin üzerine koydu.

Çalmaya kaldığı yerden devam etmesini bekledim ama onun yerine konumunu değiştirdi ve gitarı başının üzerinden çıkardı. Askısını boynumdan geçirerek, "İşte," dedi.

Gitarı geri itmeye çalıştım. "İmkânı yok. Bu şeyi nasıl çalacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Seni dinlemekten keyif alıyordum." Arkamıza uzanıp el yordamıyla klipsli altlığı yokladım. "Üzerinde çalıştıklarından bir şey çal," dedim ama o ayağa kalkıp kollarımı tuttu. Olduğum yerde kalakaldım. Nefesimi

tuttum. Ona baktım. Kımıldamadım çünkü kımıldarsam ellerini çekebilirdi.

"Şu an sana gitar çalmayı öğretmek üzerinde çalışıyorum," dedi.

Gitarı yerleştirdi ve, *Şu tel. Güzel. Şimdi işaretparmağı onun üzerine. O kadar düz değil. Parmaklarını biraz daha kır. İç kısımlarını değil, uçlarını bastır. Daha iyi,* gibi şeyler diyerek parmaklarımı nerelere koyacağımı gösterdi.

"Garip geliyor."

"O halde doğru yapıyorsun demektir."

Sanki ellerim yeterince uzanamıyor gibi hissediyordum.

"Şimdi parmaklarını tellerin üzerinde aşağı kaydır."

Bir ses çıktı. Daha ziyade bir akoru andırıyordu.

"Güzel, şimdi bu parmağı şuraya getir." Parmağımı bir telin üzerinden kaldırıp başka birinin üzerine taşıdı. "Şimdi bir daha çal."

Ses yine bir akor gibi çıktı. Hatta bu iki nota kulağa birbiriyle uyumlu geliyordu.

"Güzel," dedi. "Şimdi ikisini birlikte çal." Parmağımı ilk tele geri götürdüm, akoru çaldım, tekrar yer değiştirdim ve bir sonrakini çaldım. Ardından başka bir tanesini daha nasıl çalacağımı gösterdi ve üçünü tekrar tekrar bir arada çaldım. AJ beni izleyerek yataktaki yerine geri döndü.

"Gördün mü?" dedi. "Sana söylemiştim. Çocuk oyuncağı."

"Fena sayılmam." Üç akordumu bu kez biraz daha omuz hareketi ve biraz tavır katarak çaldım.

"Peki, bu sıradaki biraz daha karmaşık." Yatağa çıktı, şimdi hemen arkamda dizlerinin üzerinde duruyordu. Uyluklarının kalçalarıma değdiğini hissedebiliyordum. "Biraz kaysana," dedi. Dediğini yaptım.

Ah, lütfen bu gerçek olsun.

Daha da yaklaşarak göğsünü sırtıma yasladı ve etrafımdan uzanıp omzumun üzerinden bakarak ellerimin konumunu değiştirdi.

"İşte, böyle daha kolay." Sanki bir öğretmenmiş, ben de öğrencisiymişim ve bu tamamen normalmiş, sadece işinin bir parçasıymış gibi konuşuyordu. Sesi alçaktı ama kulağıma o kadar yakındı ki nefes alış verişini duyabiliyordum. "Serçe parmak buraya. Tamam, şimdi dene," diye fısıldadı. Parmaklarımı tellerin üzerinde gezdirdim ve bunu yaptığımda çıkan kulağa gerçek bir nota gibi geldi.

"Şimdi diğer üçünü çal ve bunu ekle."

Göğsünün sırtımda inip kalktığını hissederken bunu yapabileceğimden emin değildim ama bir şans verdim. Son nota tuhaf çıktı ve doğru bir biçimde çıkarmak için birkaç kez denemem gerekti ama sonunda dört notayı birden çıkarabildim ve ses artık daha çok müzik gibi çıkıyordu. "Bu gerçekten iyi," dedi. "Nasıl bir his?"

Nefesinin ılıklığını boynumda hissettim. "İnanılmaz."

"Bir kez daha çalmak ister misin?" diye fısıldadı kulağıma. Parmaklarım tellere yapışmış gibiydi, hareket ettiremiyordum. Başımı iki yana salladım çünkü bir kez daha çalmak istemiyordum. Elimi yanağına götürmek istiyordum çünkü hemen *oracıktaydı* ve başımı biraz daha sola çevirip dudaklarını öpmek istiyordum çünkü dudakları da hemen oracıktaydı. Sessizdi. Acaba o da benimle aynı şeyleri mi düşünüyor diye merak ettim.

Düşünmüyordu. Öğretme anı sona erince arkamdan çekildi ve bu kez aramızda biraz daha mesafe bırakarak yeniden yanıma oturdu. Onu anında özledim.

"Teşekkürler." Gitarını ona verdim ve bu kez itiraz etmeden aldı.

"O kadar da korkunç değildi, değil mi Sam?" diye sordu askıyı başından geçirirken.

Sam. Adımı söylerkenki sesini duymaya hâlâ alışamamıştım.

"Hayır. Değildi." Heyecandan kulaklarım uğulduyordu. Kafamı dağıtmak için ayağa kalktım ve ellerimi sallayıp tüm dikkatimi duvardaki posterlere vererek odanın içinde yürüdüm. Masasının üzerinde, büyük bir kâğıt yığınının arkasında gümüş bir fotoğraf çerçevesinin üst yarısını gördüm. Çerçeveyi elime aldım.

Bu AJ ve daha önce hiç görmediğim bir kızdı. Kız sırtını AJ'in göğsüne dayayarak bacaklarının arasında oturuyordu. AJ'in iki kolu birden sıkıca kızın belini sarıyordu ve çenesi kızın omzundaydı. Güzel bir kızdı. Göz kamaştırıcı değil de; daha ziyade doğal, sportif tarzda bir güzellikti.

Çerçeveyi kaldırıp, "Bu kim?" diye sordum.

AJ, parmakları hâlâ tellerin üzerinde, bana doğru hızlı bir bakış attı ama elimde tuttuğum şeyi görünce çalmayı bıraktı. "Şey... o Devon."

Gitarını yatağın üzerine koydu ve bana yaklaşırken parmaklarını saçlarının arasından geçirerek ayağa kalktı. "Geçtiğimiz yaz ayrıldık. Onun hâlâ masamda durduğunun bile farkında değilim." Bunun kanıtı olarak arkasına saklandığı kâğıt yığınlarını gösterdi.

Fotoğrafa bir kez daha baktım. "Onu tanıyor muyum?"

"Hayır. Kyle'ın turnuvalarından birinde tanışmıştık. Carlton'a gitti." Bir şehir ötedeki rakip lisemiz. "Orada son sınıf olacaktı ama babasının çalıştığı şirket geçen yaz onu Boston'a tayin etti." Burnunu kırıştırdı. "O da bir şekilde sonumuz oldu."

Kız ondan bir yaş büyüktü. İlginç. Ayrılalı üç aydan fazla oluyordu ve kızın fotoğrafı hâlâ masasının üzerindeydi. Bu da ilginçti.

"Okul başlayana kadar iletişimi koparmadık ama sonra sanırım ikimizin de başka işleri çıktı. Onunla epeydir konuşmadım."

Bu tarz durumlarda düşünceleri açıkça söylemeye izin var mı yoksa uygun karşılanmaz mı diye merak ederek, "Güzelmiş," dedim parmağımı gümüş çerçevede gezdirerek. Devon'ın kim olduğunu öğrenmek istiyordum. Devon'ın kim olduğunu öğrenmem *gerekti.*

Zihnimde bir girdap gibi başlayıp yavaşça, istikrarlı bir şekilde dönen ama büyük bir girdaba dönüşünceye kadar bilgiyle beslenerek ve daha fazla bilgiye ihtiyaç duyarak hızını artıran o tanıdık sarmalı hissettim.

"Ne zamandır birlikteydiniz?" diye sordum yanlış olduğunu bile bile.

"Bir yıla yakındır."

"Bu uzun bir süre."

"Evet."

Fotoğrafa bir kez daha dikkatle baktım. Sarı saçları omuzlarının aşağısına kadar dökülüyordu ve kâkülleri yana atılmıştı. Gözlerini kısışında, gülümsemekten fazlası varmış gibi bir hava vardı. Acaba AJ, fotoğraf çekilmeden hemen önce onu kahkahalarla güldürecek bir şey mi demişti diye merak ettim.

Soruların ardı arkası kesilmiyordu. İkisine bakmaktan kendimi alamıyordum. Birlikte öylesine rahat, öylesine mutlu görünüyorlardı ki, hayatımda bir başkasıyla hiç bu kadar rahat olabilir miyim diye merak etmekten kendimi alamadım. Bir erkek, bu fotoğrafta AJ'in ona baktığı gibi bana bakacak mıydı? Kurt hiç bakmamıştı. Brandon aklından bile geçirmemişti. AJ ve Devon gerçek bir çifttiler. Bu belli oluyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Onu seviyor muydun?"

Ellerimdeki fotoğrafı inceledi. Sonra gözleri benimkilere sabitlendi. "Evet."

"Hâlâ seviyor musun?" Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı ve sınırı aşmış mıydım yoksa yanıtını ciddiyetle düşünüyor muydu, emin olamadım.

"Bilmem."

Bu dürüst bir yanıttı. Yanıtı karşısında üzülmemiştim. Hatta bu sevimliydi, verdiği bilgi olması gerektiği biçimde tatmin ediciydi.

Bir sonraki sorumu düşünmemeye çalışarak bakışlarımı yatağına çevirdim. Tam dilimin ucundaydı ama AJ sabırla konuşmamı bekleyerek karşımda durmasına rağmen soramıyordum.

Bunun yerine, "Onu geçen yıl kış balosuna götürdün mü?" diye sordum ve bana komik bir bakış attı.

"Evet." Kısa bir sessizliğin ardından, "Sen kiminle gittin?" diye sordu.

"Kurt Frasier."

"İyi birine benziyor."

"Pisliğin teki."

"Ha."

"Gelmiş geçmiş en berbat okul dansıydı."

"Anlatsana."

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun."

"Evet. Ümitsizce."

Buna kahkahayla güldüm.

Fotoğraf çerçevesini kâğıtların arkasında bulduğum yere geri koydum ama elimden bırakmamla birlikte AJ çerçeveye uzanıp bir çekmecenin içine tıktı.

"Aslında," dedi, "en iyisi anlatma. Benim gibi zayıf müzisyen çocukların, atletik futbolculara fiziksel bir zarar vermek istemeleri gerçekten kötü bir fikir. Şimdi bana, sana kötü davrandığını söyleyeceksin ve ben de senin arkadaşın olduğum için" –dirseğiyle koluma dokundu– "onu okulda göreceğim ve senin onurunu

koruma ihtiyacı duyacağım ve bir saat sonra kendimi kaşıma falan dikiş atılırken acilde bulacağım."

Gülümsedim. "Arkadaşız, ha?"

Bana doğru minik bir adım attı. Yakın ama aşırı yakın değildi. *Arkadaş* yakınlığındaydı. "Olabilir miyiz?" diye sordu.

İki hafta önce onunla arkadaş olmaya itirazım olmazdı ama artık istediğim bu değildi. Ondan hoşlanıyordum. Onunla ilgili her şey hoşuma gidiyordu. Gitar çalması. Yazdığı şarkılar. Söylediği şeyler. Sözcüklerimi içimde tutmayıp sesimi çıkarmak istememi sağlaması. O gamzesi. O dudakları. Nasıl olduklarını bilmem gerekiyordu. Bu da düşünceleri açıkça ifade etmek gibi olabilir miydi? Belki üzerinde düşünmemem gerekiyordu; sadece yapmam gerekiyordu. Ancak ilk hamleyi onun yapmasını istiyordum.

Lütfen, öp beni.

"Tabii ki," dedim.

"Güzel," diye yanıtladı. "Arkadaşız."

Ancak ben daha fazlasını istiyordum. Devon'ı yeniden gözümde canlandırdım. Onda dahası vardı. Öte yandan, muhtemelen o, elinde olmadığı halde AJ'e kekelediği için asla sataşmamış ve başka okula geçene kadar onu rahatsız etmemişti.

"Gitmem gerek," dedim. Hâlâ, bana tekrar dokunacak kadar yakınında duruyordum ve bir an dokunur mu diye merak ettim. Kıpırdamıyordu ama gözleri, düşüncelerimi okumaya çalışırcasına benimkilere kilitlenmişti. Okuyabilse, o fotoğraftaki gibi rahat ve mutlu görünerek kollarını belime sarmasını ve çenesini omzuma yaslamasını ne kadar çok istediğimi bilirdi.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Tamam," dedi sonunda ve ardından kapıya yönelip kolu çevirdi, gönülsüzce peşinden koridora çıktım.

Evin girişindeki masadan arabamın anahtarlarını alıp önümde salladı. "Em'e yardım ettiğin için bir kez daha teşekkürler," dedi.

"Elbette."

"Yarın görüşürüz."

"Yarın görüşürüz."

Çıkmak istemiyordum. Benden ne yapmamı istediğinden tam olarak emin değildim.

AJ avluda durmuş, kolları önünde kenetli bir şekilde bir direğe yaslanarak benim arabaya binişimi izledi. Garaj yolundan geri geri çıkarken, ona gerçekte ne düşündüğümü söyleyecek cesaretim olsa ne olurdu diye merak ettim.

şu beyaz tavşan

Gece yarısı gibi uyku ilaçlarımı alıp bu gecelik bu kadar demeyi düşündüm. Ancak araştırmaktan kendimi alamadığım için sabah dörde kadar Devon Rossiter hakkında bir sürü şey öğrendim.

Ekranda çılgıncasına bir sürü pencere açmış, peş peşe linklere tıklamış ve internet sitelerini taramıştım ama kendi harikalar diyarıma ulaşmak için beynimi doyurma çabasıyla şu beyaz tavşanı deliğinden aşağı takip etmeye devam ediyordum.

Devon da Kyle gibi en iyiler takımında oynayan etkileyici bir atletti. Carlton Lisesi, takım bilgilerinden kendi oyuncu istatistiklerine kadar her şeyi paylaşıyordu, dolayısıyla Devon'ın sadece resmi fotoğrafını (çok hafif makyajlı, yine güzeldi) görmekle kalmıyor, aynı zamanda geçen sezon oynadığı her maçta yaptığı her sayıyı, golü, atışı, asisti ve top çalma sayısını görebiliyordum.

Bir sürü takım fotoğrafı vardı ve hepsinde uzun sarı saçları atkuyruğu yapılmış, kâkülleriyse sportif bir bantla önünden geriye çekilmişti. Birkaç video vardı ama birçoğunda o yoktu.

İnternette onunla ilgili birkaç haber yazısı buldum. Nerede yaşadığını çözemedim ama gerçekten öğrenmek istesem

zor olmazdı. Annem satışın iki tarafını da temsil etmemesine rağmen, dizüstü bilgisayarında tüm ayrıntıların bulunduğuna bahse girerdim. Şu an nerede yaşadıklarını bilmiyordum ama Google Haritalar'dan babasının Boston'daki yeni ofisinin yerini bulmuştum.

Devon yeni okuluna iyi uyum sağlamışa ve hem takım içinde hem takım dışında arkadaşlar edinmişe benziyordu. Facebook profili açıktı, o yüzden AJ'le "neredeyse bir yıllık" uzun ve fotoğraf ayrıntılı ilişki geçmişi de dahil, her şeyi görebiliyordum. Kış balosundan – arka planı tanımıştım– fotoğrafları vardı ve bu fotoğraflarda yüzünde daha fazla makyaj olduğunu fark ettim, yine de benim günlük makyajım kadar değildi. İkisinin sahilde, Devon'ın yeğeninin üçüncü yaşgünü partisinde, kızın AJ ve Kyle arasında durup kollarını ikisinin omzuna attığı da dahil olmak üzere çeşitli futbol turnuvalarında çekilmiş fotoğrafları vardı. Birkaç kez AJ'i de etiketlediği sinema bildiriminde bulunmuştu.

Bu da beni tabii ki AJ'in Facebook profiline yönlendirdi ama Devon'ın onu etiketledikleri dışında neredeyse hiç dokunulmamış bir profille karşılaştım. Burada kendisiyle ilgili neredeyse hiçbir şey yoktu. Ne müzik ne şiir. Ne erkek kardeşi veya annesi hakkında, ne de Şairin Köşesi'yle bağlantılı bir şey.

Her tıklamada midemde bir kasılma, adrenalin hücumu ve –kız hakkında değil, *ikisi* hakkında– daha fazla şey öğrenme *ihtiyacı* duydum. Bu ilişkiyi ve AJ'in sıklıkla yaptığı gibi kameraya değil de Devon'a baktığı anlarda yüzündeki o ifadenin kaynağının ne olduğunu anlamak zorundaydım.

Bu kıskançlık değildi. Sebebi OKB'mdi; bu, beynim yorgunluktan tükenene kadar bir şeyi, sonra bir şeyi daha öğrenme konusunda açıklanamaz, kontrol edilemez bir öğrenme *ihtiyacıydı.* Bu gece o seviyeye ulaşma konusunda zorluk çekiyordum çünkü saatler geçmesine rağmen hâlâ böyle bir ilişkide olmanın –birine

bu kadar yakın ve bağlı olmanın– nasıl bir his olduğunu bilmiyordum ve Sue dışında kimsenin anlayamayacağı bir şekilde bunu öğrenmem gerekiyordu.

Sue. Şu an ne yaptığımı görse kafayı yerdi.

Dizüstü bilgisayarımı kapayıp komodinimin yanına yere bıraktım. Bunu yapmamalıydım. Devon burada yaşamıyordu ve AJ'le beraber değillerdi. Burada yaşasa ve beraber olsalar bile, AJ benim erkek arkadaşım değildi. Arkadaş bile değildik.

Mantığım bunun doğru olmadığını biliyordu, buna rağmen gözlerimi yumduğumda hâlâ AJ ve Devon'ı, çarşafların arasında sarmaş dolaş halde görüyordum. Annesi hafta içi akşam altıya kadar eve gelmiyordu. Kardeşi de hiç evde olmuyordu. AJ onu sevmişti, belki hâlâ da seviyordu. Okuldan sonra ne sıklıkla onun evinde buluşuyorlardı? Dersleri asıp bütün günü AJ'in yatağında geçirmişler miydi? En az bir kez geçirmiş olmalıydılar. Bu, ciddi bir ilişki ve boş bir evde yapılacak bir şeydi.

İkisini AJ'in mavi yorganının altında kolları ve bacakları birbirine sarmaş dolaş halde düşünmek istemiyordum fakat görüntüyü zihnimden atamadığım için uyku tutmuyordu.

sopayı kaybı

Caroline'la birlikte tiyatronun önünde her zamanki koltuklarımızda oturuyorduk. Uykusuzluktan ve öğle arasından beri üçüncü kolamı içtiğimden gergindim. Bu sabah AJ'in penasını kot pantolonumun cebinde bulmuştum ve o zamandan beri, düşünme hamurum gibi, elimde oynuyordum. Onu dolap kapağımın içine yapıştırmaya karar vermiştim bile.

"Aylardır konuşmadığı bir kız için sinirini bozuyorsun," dedi Caroline.

Yeni bir şiir yazmaya çalışıyorduk ama odaklanmakta güçlük çekiyordum. AJ'i, kollarını etrafıma sarmış, göğsü sırtımda, ılık nefesini boynumda hayal edip duruyordum. Odada yanına gidip onu öptüğüm fantezisini tekrar tekrar yaşamaktan kendimi alamıyordum. Dün AJ'le odasında baş başa olmanın iyi kısımlarını düşünmemeye çalışıyordum –çünkü bir sürü vardı– ama ne yaparsam yapayım, zihnimde her defasında o fotoğraf beliriyordu.

"Neredeyse bir yıl çıkmışlar. Ciddiymiş, Caroline."

"Yani? Artık ciddi değil."

Kaldığımız yeri işaretlemek için kalemi arasında bırakarak defterimi kapadım ve sırtımı kırmızı kırışık kadife döşemeli tiyatro koltuğuna yasladım. "Gördün mü, bu iyi. Devam et," dedim parmağımı kendime doğru kıvırarak. "Sana bu yüzden anlattım. Aklımı başıma getireceğini biliyordum. Kızın son sınıfta olduğunu söylemiş miydim?"

"Üç kez." Caroline koltuğunda kıpırdandı ve kollarını göğsünün üzerinde kenetledi. "Ne düşündüğümü gerçekten duymak ister misin, Sam?"

"Tabii ki isterim." Başımı arkaya attım ve gözlerimi tavana diktim. Bir şey demedi. Ciddi olduğumu anlaması için ona baktım. "Lütfen. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Caroline. "Bence senden hoşlanıyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Sorumu yanıtlamadı; sadece konuşmayı sürdürdü.

"Aynı zamanda bütün bu meseleyi fazla karmaşıklaştırdığını düşünüyorum. Hayatında," parmaklarıyla saymaya başladı, "yeni araban, şiir yazmak, bir akşamüstünü AJ'in evinde geçirmen, benimle tanışman..." Yüzünde kocaman yapmacık bir sırıtışla doğrulup yeniden ciddi ses tonuna döndü. "...gibi güzel, bütünüyle normal, tamamen sağlıklı şeyler olurken bile onları *sağlıksız* bir şeye dönüştürmenin yolunu bulmaya kararlı gibisin."

"Öyle mi düşünüyorsun? Seni sağlıksız bir şeye dönüştürmedim."

"Henüz dönüştürmemiş olabilirsin."

"Bu ne demek şimdi?"

Kahkahayla güldü. "Esas noktayı kaçırıyorsun, Sam. Bunların hepsi iyi şeyler, *normal* şeyler. Onların tadını çıkarmak yerine toksik bir şeye dönüştürmenin bir yolunu buluyorsun."

Gözlerimi devirdim ve derin bir nefes verdim. "İnan bana, düşünmeyi bırakmak istiyorum. Keşke bırakabilsem."

Caroline ayaklarını önüne uzattı ve kollarını başının arkasına kenetleyip uzaklara bakarak koltuğunda geriye yayıldı. "Beyzbol atışı yapmalısın."

"Beyzbol," dedim düz bir şekilde.

"Babamla beraber parktaki vuruş çalışması yapılan yerlere giderdik. Hiç gittin mi?"

"Galiba küçükken gitmiştim. Yıllar önceydi. Tam hatırlamıyorum. Neden?"

"Vuruş alanına tek başına giriyorsun." Caroline sırtını dikleştirip oturdu ve vurgulamak için ellerini kullanarak daha yüksek sesle ve daha hızlı konuşmaya başladı. "Sonra beyzbol sopanı kavrayıp pozisyon alıyorsun ve gelmesini beklemene rağmen top makineden doğruca sana doğru gelirken içini ani bir şaşkınlık kaplıyor." Başını işaret etti. "O yüzden sopayı daha sıkı kavrıyorsun ve omzuna götürüyorsun. Topu izliyorsun. Sonra öne doğru bir adım atıp sopayı sallıyorsun."

"Peki," dedim konuyu nereye bağlayacağını merak ederek.

"Sopa topla temas ettiği an o *tak* sesini duyuyorsun ve sonra top uzaklara doğru süzülerek gidiyor. Ancak sen rahatlayamıyorsun çünkü şimdi de bir başka top hızla üzerine doğru geliyor. O yüzden sopayı sıkıca kavrıyorsun, pozisyonunu alıyorsun ve tekrar sallıyorsun. Zaman dolana kadar buna devam ediyorsun. Dolduğundaysa omzun zonkluyor ve tamamen nefessiz kalıyorsun ama acayip iyi hissediyorsun."

"Düşüncelerimin beyzbol topları gibi olduğunu mu söylüyorsun."

Dudakları memnun bir sırıtışla kıvrıldı. "Kesinlikle. Ve sen, arkadaşım, vuruş alanında durmuş o topların peş peşe kafana çarpmasına izin veriyorsun. Ancak buna mecbur değilsin." Parmağıyla şakağına dokundu. "Mükemmel güzellikte bir sopan var."

"Kırık bir sopam var."

"Eh. O da iş görür," dedi. Sonra tekrar sırtını koltuğa yasladı ve istediklerini söylemiş olmanın gururuyla kollarını önünde kavuşturdu. "Hâlâ ne düşündüğümü sorduğun için memnun musun?"

"Doğrusu, memnunum."

"Güzel. Mutlu olabilir misin, lütfen? Her şey yolunda, öyle değil mi?"

Öyleydi. Pazartesi ve perşembeleri aşağı inmek için sabırsızlanıyordum. Hatta o sahneye çıkmayı bile dört gözle beklemeye başlamıştım. Haftalardır Sekizler kaynaklı bir düşünce girdabına bile uğramamıştım.

"Evet."

"Buna güvenebilirsin, Sam," dedi. "AJ ve diğer herkese karşı gardını düşür. Ayrıca lütfen, bu kadar çok düşünmeyi bırak. Çok yorucusun."

Ayağına vurdum. O da benimkine vurdu. Sonra yazmaya geri döndük.

di. Sonra tekrar sırtını kolt
lmanın gururuyla kollarını
şündüğümü sorduğun için

ım."

ir misin, lütfen? Her şey yol

perşembeleri aşağı inmek için
neye çıkmayı bile dört gözle bek
Sekizler kaynaklı bir düşünce

n, Sam," dedi. "AJ ve diğer herkes
ütfen, bu kadar çok düşünmeyi

O da benimkine vurdu. Sonra

eline uzatıyor

Ertesi hafta her yerde AJ'i gördüm.

Ders aralarında yanından geçtim ve özellikle planladığım ikinci ders sonrası denk gelişlerim bunun dışında kalıyordu. Her gün öğle arasında onu Emily ve Cameron'la otururken görüyordum ve bana kaçamak bakışlar atarken yakaladığımda hemen başını çeviriyor ve derin bir sohbetin içindeymiş gibi davranıyordu. Şimdiye kadar iki kez onu öğrenci otoparkında Sydney'nin arabasına binerken görmüştüm. Her ikisinde de içimden, keşke benim arabama binse diye geçirerek oradan uzaklaştım.

Pazartesi Şairin Köşesi'nden sonra onunla birlikte yürümeye çalıştım ama gitmesi gereken bir yer olduğunu söyleyip merdivenlerden öylesine hızla çıktı ki, Caroline bile bana baktı ve, "Bu tuhaftı," dedi.

Geçen hafta acaba tüm bu olanlar bana mı öyle geliyor diye düşünmeye başladım çünkü dilbilimden, çalma listelerinden konuşan biz değilmişiz, odasını veya müzik dolu kâğıtlarını gören ben değilmişim gibiydi. Bir de o inanılmaz seksi gitar dersi –hâlâ aklımdan çıkaramadığım ve aklımdan çıkarmaya bile *çalışmadığım*– sanki hiç yaşanmamıştı.

Çarşamba günü üçüncü derse geçerken dosdoğru bana doğru geldiğini gördüm. Her zamanki ilgisiz çene selamlarından birini bekleyerek ben de aynı şekilde karşılık vermeye hazırlanırken adımlarını yavaşlattı, hatta benimle göz teması kurdu.

Yanımda dururken alçak sesle, "Selam," dedi. "Bir dakikan var mı?"

Başımla onayladım ve eliyle kalabalıktan uzağı, koridorun kenarını işaret etti. Başını bana doğru eğdi. "Nasılsın?" diye sordu.

Bugün bere takmıyordu ve saçları öne döküldüğünde onları geriye doğru atmamak için kendimi tutmam gerekti. "İyiyim. Sen nasılsın?"

"İyi." Bu belki de planladığı şekilde gitmeyecekmiş gibi ağırlığını öteki yanına verirken çok gergin görünüyordu. Sonra kot pantolonunda hayali gitar tellerine dokunduğunu fark ettim. Ben de elimle oynuyor muyum diye merak edince kendime baktım ve elimin, tırnaklarımı batırmaya hazır bir şekilde ensemde olduğunu fark ettim.

"Ben sadece... sadece nasıl olduğunu merak ettim."

Söyleyecek ilginç bir şey –daha uzun zamanımız olduğunda üzerinde konuşmaya devam etmemizi gerektirecek ucu açık bir şey– düşünmeye çalıştım. Ancak ben daha bir şey diyemeden uzandı ve başparmağıyla koluma dokundu. Bu kazara değil, bilerek yapılmış bir hareketti.

"Derse gitsem iyi olacak," dedi.

"Evet," dedim. "Ben de."

Elini indirdi ve tekrar kalabalığın arasına karıştı, bense köşeden onun gidişini izledim. Peşinden gitmemek için elimden gelen tek şey buydu. Onunla daha uzun konuşmak istiyordum. Bana yine öyle dokunsun istiyordum.

Üç kez yanağımın içini ısırdım ve aksi yönde ilerledim.

üçüncü derse geçerken dosdoğru bana
r zamanki ilgisiz çene selamlarında
nı şekilde karşılık vermeye hazırla
hatta benimle göz teması kurdu.
en alçak sesle, "Selam," dedi. "Bir d

ım ve eliyle kalabalıktan uzağı, koridor
şını bana doğru eğdi. "Nasılsın?" diye
ıyordu ve saçları öne döküldüğünde
k için kendimi tutmam gerekti. "

de planladığı şekilde gitmeyecekti
a verirken çok gergin görünüyordu.
ali gitar tellerine dokunduğunu fark
r muyum diye merak edince kendim
arımı batırmaya hazır bir şekilde

dece nasıl olduğunu merak ettim."
bir şey –daha uzun zamanımız old
devam etmemizi gerektirecek ucu a
tım. Ancak ben daha bir şey diyem
ıyla koluma dokundu. Bu kazara
areketti.
olacak," dedi.
Ben de."
tekrar kalabalığın arasına karışa
izledim. Peşinden gitmemek için
Onunla daha uzun konuşmak istiyo
sun istiyordum.
ı içini ısırdım ve aksi yönde ilerled

onlarlayken güvende

Kapıyı açtığımda Colleen, "Bugün çarşamba olmalı!" dedi şakıyarak. Masanın arkasından yanıma geldi ve bana bir şişe su verdi. "Bugün çılgın bir gündü. Sue'nun sabah hastanede acil bir hastası çıktı, o zamandan beri programı sarktı."

Garipti. Bazen Kafacı Sue'nun, her şeyi bırakıp hastaneye yetişmesi gerektiği hastaları bir yana, başka hastaları olduğunu bile unutuyordum. Ona *o derece* ihtiyacım olmamasına seviniyordum.

"Rahatına bak," dedi Colleen.

Kulaklıklarımı taktım ve her zamanki bekleme salonu çalma listem yerine, *Song for You*'yu açtım. Duvara yaslanarak zihinsel olarak okul koridoruna geri döndüm ve sessiz birkaç dakikam olmasına sevinerek bu öğleden sonra AJ'le yaşananları düşündüm. Çok gergindi, çok hoştu ve bana çok yakındı. Müzik kulaklarımı doldurup vücudumu baştan aşağı ürpertirken tıpkı onun yaptığı gibi başparmağımı kolumda ileri geri gezdirdiğimi fark ettim.

Gözüme bir şey takıldı ve Colleen'in, masasının arkasından bana el salladığını gördüm. Kordonu çektim ve kulaklıklarım kucağıma düştü. "Hazır, seni bekliyor."

Ayaklarımı sürüyerek Sue'nun odasına girdim. Hiç zaman kaybetmeden konuya girdi. "Ee, haftan nasıl geçti, anlat bana."

Hamurumu esnetirken ona genel bir özet geçtim. Ailemle her şey yolundaydı. Okul iyiydi. Şiir hâlâ sağaltıcı etkisiyle giderek iyileşerek daha da iyiye gidiyordu. Kaçınılmaz olarak Sekizler konusu açıldı ama şaşırtıcı bir şekilde söylenecek pek bir şey yoktu. Her şey gayet olaysız ilerliyordu.

"Caroline'la nasıl gidiyor?" diye sordu ve yüzümde her zamanki gibi bir gülümseme belirmedi. Onun yerine kan basıncımın hızla yükseldiğini hissettim.

"Bu hafta onu çok düşündüm. Gerçekten suçluluk duyuyorum, biliyor musun?" Sekizler'in onu nasıl göreceklerini gözümde canlandırdım: Yıpranmış flanel gömlekler, garip tişörtler, lekeli bir cilt, tel tel saçlar. "O benim arkadaşım. Onu bir sır olarak saklamamam gerekir."

"Onu Sekizler'le tanıştırmamanı sorun ediyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bu hafta başında ona sordum. Onlarla tanışmakla ilgilenmediğini söyledi."

"Onlara Caroline'dan bahsetsen ne derler?"

Hamurumu sertçe sıktım. "Tehdite uğramış hissederler. Diğer kızlar konusunda nasıl olduklarını biliyorsun. Sadakat meselesi."

Sue dosyasına bir şeyler yazdı. "O halde belki onlara söylememeli misin?"

"Sorun olur mu?"

"Görünüşe göre Caroline için sorun değil. Senin için?"

"Sanırım olmaz." Kalbim yeniden hızla çarpmaya başladı. "Aslında bugün bunu konuşmak istemiyorum."

Bir an dikkatle bana baktı, sonra dosyasına geri dönüp önceki seanslarda aldığı notlara göz gezdirmek için sayfaları çevirdi. "Yüzme nasıl gidiyor?"

"Okul başladığından beri haftada altı gün havuza gidiyorum. Hâlâ takımla beraber yüzüyorum ama geceleri tek başıma da yüzmeye başladım. Harika bir his. Harika *hissediyorum.*"

Bu rahat bir seans olacaktı. Sue'nun günü yoğun geçmişti. Programı sarkmıştı. Toparlasaydık da havuza gidebilseydim.

Sue dosyasını kapayıp dirseklerini dizlerine dayadığında ve gözlerini benimkilere diktiğinde ne diyeceğime karar vermeye çalışıyordum. "Neden bu kadar yorgun görünüyorsun?" diye sordu.

"Efendim?"

"Uyku düzenin nasıl?"

Sue kıpırdamadı. Gözlerini bile kırpmadığından emindim. Espri yapmayı veya bir bahane uydurmayı düşündüm ama uzun bir duraksamanın ardından ona gerçeği söylemeye karar verdim. "Uyku haplarımı almayı bıraktım," diye fısıldadım.

"Ne zaman?"

Derin bir nefes verdim. Tam tarihini biliyordum. Caroline'ın beni Şairin Köşesi'yle tanıştırdığı haftaydı. AJ'in şarkısını aklımdan çıkaramıyordum ve bir noktada sözlerine olan takıntım kendiminkilerle bir takıntı halini almıştı. "İki aydan fazla oluyor."

Derin bir iç çekti. Ne yazdığını göremiyordum ama başarısızlığımı kayda geçtiğini bilmek beni daha da kötü hissettiriyordu.

"Her gece dört beş saat uykuyla idare edemezsin, Sam."

Son birkaç aydır yaptığım şey tam olarak buydu ve idare ediyordum. Derslerimde falan da başarısız değildim. Tamam, trigonometride başarılı olmayabilirdim ama bunun, aldığım uykuyla bir alakası yoktu. Bu tamamen trigonometride kötü olmamla alakalı bir durumdu.

"Gece o kadar geç saatlere kadar ne üzerine çalışıyorsun?"

Ayaklarımı altıma topladım ve koltuğa yaslanarak tavana baktım. "Şiir," dedim. Bu tamamen olmasa da doğruydu. Bazen

yazıyordum. Bazen internette başka insanların şiirlerini okuyordum. Bazen müzik dinleyip sözlerine bakıyordum ama o da bir tür şiir sayılırdı, öyle değil mi?"

"Bunu gün içinde yapamaz mısın?"

Başımı sertçe iki yana salladım. "Zaman yok." Ondan fazlasıydı. Zamanım olmadığından değil, zamanın uygun olmamasındandı. Yüzme sırasında veya Caroline'la tiyatrodayken bile yazarken ortam karanlık ve sessizdi. Karanlık ve sessizliğe ihtiyacım vardı. Kimsenin beni göremeyeceği geceleri yazmam gerekiyordu.

"Sam," dedi sertçe ve hamurumu parmaklarım arasında ezdim. "Diğer ilaçları da almayı bıraktın mı?"

"Hayır. Bunu yapmam, Sue."

Doğru ilaçları bulmadan önce nasıl olduğumu hatırlıyordum. Bir şeye –herhangi bir şeye– takılırdım; bu öğretmenlerimden veya Sekizler'den birinin söylediği ya da haberlerde duyduğum bir şey olabilirdi. Düşüncelerin mantıkdışı olduğunu bilirdim ama bir düşünce beraberinde bir başkasını getirir ve girdap bir başladı mı bunu kontrol edemezdim.

Bu korkunçtu. Annemlere bağırıp çağırırdım. Altı yaşındaymış gibi öfke nöbetlerine girerdim. Sürekli yorgun hissederdim çünkü bütün o düşünce girdaplarını görmezden gelmeye çalışırken hayatını normal bir şekilde sürdürmeye çalışmak hem fiziksel hem zihinsel anlamda bezdiriciydi.

"Bu senin için önemli, değil mi?" Yüzümde afallamış bir ifade olmalıydı çünkü Sue, "Şiir," diye ekledi.

"Evet. Hiç beklemediğim kadar."

Yapmak için can attığım şey sadece yazmak değildi; onunla ilgili her şeydi. Sahneye çıktığımda insanların yüzlerinde gördüğüm o beklenti ifadesi; Caroline'ın bana her yeni şiirde daha

iyiye gittiğimi, sesimi bulduğumu söylemesi ve dizelerimi yüz metre kelebekte yazabiliyor oluşumdu.

Aynı zamanda aşağıdaki herkesti. Onların hayatlarına şimdi ne kadar bağlandığımı hissedişim, Emily bize annesinin daha iyiye değil, daha kötüye gittiğini söylediğinde yüreğimin parçalanışı, Sydney'nin şiirlerini beni nasıl her defasında iyi hissettirişi, Chelsea'nin, eski erkek arkadaşı hakkında yazdıklarıyla ilgili beni tam can evimden vuruşuydu.

Sue'ya hiç olmadığı kadar o odadan bahsetme ihtiyacı duyuyordum. Ona anlatmadığım için suçluluk duyuyordum. Annem dışında, o odaya girmenin havuza dalmak gibi bir his olduğunu; duvardaki kâğıtların bana nasıl inanılmaz bir huzur verdiğini gerçekten anlayacak tek kişi oydu.

Ancak sözümden dönemezdim.

Yüz ifademde bir şey fark etmiş olacaktı ki kendi ifadesi yumuşadı ve düşünürken yaptığı gibi basmalı kalemini dizine vurmaya başladı.

"Bir ara yol bulsak?" diye sordu. "Denemeni istediğim başka bir uyku ilacı. Oldukça yeni. Çabuk etki ediyor, vücuttan atım süresi yarı yarıya, yani hızlı bir şekilde sisteminden çıkmış olacak. Gece yarısına kadar yazabilir, sonra ilacı alırsın ve en az yedi saat uyumuş olursun. Hem yazabilir hem de beynine ve bedenine ihtiyacı olan dinlenme süresini tanımış olursun. Ne diyorsun?"

İhtiyaç duyduğumda yazma fikri hoşuma gitmişti. Daha çok hoşuma giden, bunu Sue'nun izniyle yapacak olmamdı. "Elbette," dedim.

Sue eğildi ve bir reçete yazdı. "Bunu her akşam gece yarısı veya daha öncesinde al." Reçeteyi bana uzattı. "Şimdi söyleyeceğim önemli bir şey var."

A-ha. İşte geliyor.

"Şu an senin için her şey oldukça yolunda gidiyor, Sam. Bu, hayatında bazı olumlu değişiklikler yapıyor olduğun için ama aynı zamanda işe yarar bir tedavi planı bulduğumuz için. Haftalık terapi, uyumana yardımcı ilaç tedavisi ve zihnine hücum eden düşüncelerin anksiyete ataklarına dönüşmesini engelleyecek ilaçlar sayesinde. Bu kombinasyonu tek başına değiştiremezsin."

"Peki."

"Gelecekte ilaçlarını almayı bırakmadan *önce* benimle konuş. Anlaştık mı?"

"Evet."

"Güzel." Yerinde doğruldu ve bacak bacak üstüne attı. "Şimdi, bana anlatmak istediğin başka bir şey var mı?" Ellerini kucağında kenetledi ve bekledi. Duvardaki saate gözucuyla bir kez daha baktım. Kahretsin. Bu seansın bitmesine nasıl hâlâ otuz dakika kalırdı?

Koltukta arkama yaslandım ve gözlerimi yumdum. "AJ," dedim sakince.

"Kaitlyn'le beraber sataştığınız?"

Başımla onayladım.

"Ne zamandır devam ediyor?"

Kafamda bir hesap yaptım. Caroline beni ilk aşağı götürüp onunla tanıştırdığından bu yana iki aydan fazla oluyordu. AJ, Şairin Köşesi'ne geri gelmeme izin verdiğinden bu yana bir ay. Beni evine çağırıp "arkadaş" olduğumuzu ilan etmesinin üzerindense bir hafta geçmişti.

"Benim için mi? Birkaç ay. Onun için... 'devam eden' bir şey yok çünkü diğer takıntılarımdan farklı olarak bu tamamen tek taraflı."

"Neden öyle diyorsun?" diye sordu.

"Arkadaşız." Bugün koridorda koluma dokunuşu geldi aklıma ve ağzımın kenarlarının istemdışı yukarı kıvrıldığını hissettim.

"Ama ondan hoşlanıyorum. Bana karşı iyi. Her şey... normal geliyor."

Daha fazla anlatmamı isteyen ses tonuyla alçak sesle, "Nasıl normal geliyor?" diye sordu.

Ona her şeyi anlatmak istiyorum.

Nereden başlayacağıma karar vermeye çalışarak hamurumu ellerimde esnettim. Sonunda söylenecek doğru şeyi –Sue'nun duymak *istediğini* sandığım şeyi– aramaktan vazgeçtim ve bunun yerine o korkutucu, filtresiz şekilde konuşmaya başladım. "Ona takıntılı olduğumu düşünmüyorum. Yani, tamam... eski kız arkadaşı, Devon'la kafayı bozduğum söylenebilir. Geçen hafta onu araştırmaya başladım ve başlarda çok fenaydı. Ancak kontrol altına almaya başlıyorum." Sue'ya Caroline'ın beyzbol taktiğinden söz ettim. Sue bunu not etti.

"Ancak son zamanlarda birçok şey daha normal geliyor. Akşamlarımın yarısını ertesi gün giymek için yanlış bir seçim mi yapacağım diye merak ederek geçirmiyorum. Bana karşı gruplaşıp üç gün boyunca görmezden gelebilirler diye öğle arasında arkadaşlarımdan birini sinirlendirecek bir şey der miyim diye endişelenmiyorum. Uzun zamandır ilk kez, ne düşüneceklerini *umursamıyorum*. Bunun sebebiyse ne bu çocuk, ne yazmak ne de Caroline; bilmiyorum, belki de öyledir. Belki sebebi bunların hepsidir.

İyice gaza gelmiştim ve yerimde duramıyordum, bunun üzerine koltuğumdan kalktım ve otoparka bakan pencerenin önüne gittim.

"Bildiğim tek şey, yıllardır ilk defa kendimi iyi hissettiğim. Hâlâ takıntılarım olabilir, *takıntı haline getirdiğim* şiir ve sözcükler. Neredeyse her gün yüzüyorum ve vücudumu dinç, zihnimiyse çok berrak hissediyorum. Belki beni sadece bir arkadaş olarak gören o gerçekten iyi çocuktan hoşlanıyor olabilirim ama

en azından Kurt gibi bir pislik ya da Brandon gibi tamamen ulaşılmaz biri değil."

Sue dosyasını koltuğuna bıraktı ve pencerenin önüne gelerek bana katıldı.

"Artık arkadaşlarımın bana sırt çevireceklerine ya da küçük kulüplerinden atacaklarına takılmıyorum. Atsalar bile artık umurumda değil."

Bunları yüksek sesle dile getirmek özgürleştirici bir histi ve bunu söylerken ne kadar da doğru olduklarını fark ettim: AJ, Caroline ve Şairin Köşesi'ndeki diğer insanların hakkımda ne düşündüklerini daha çok umursuyordum. Beni *kovsalar* ya da benimle konuşmayı kesseler, elbette yıkılırdım ama zaten asla böyle bir şey yapmazlardı. Onlarlayken güvende hissediyordum.

"Belki takıntıdır. Belki hiç 'normal' değildir. Ancak onlarlayken kendimi iyi hissediyorum."

"Görebiliyorum."

Okul tiyatrosu altındaki gizli odayı ifşa etmeksizin, seansın geri kalanını ona AJ'den, Caroline'dan, Sydney'den, Cameron'dan, Abigail'den, Jessica'dan, Emily'den ve Chelsea'den; sekiz yeni arkadaşımdan bahsederken buldum kendimi.

randevu değil

Otopark neredeyse bomboştu. Kart anahtarımı panele okuttum, bahçe kapısı açıldı ve etrafıma bakınıp neden kimsenin olmadığını merak ederek içeri girdim. Takım çalışmaları bir saat önce bitmişti ama saat sekizi geçse de ben geldiğimde genellikle havuzda tur atan birkaç yetişkin olurdu. Bugün havuzda yüzen bir kişi vardı. Üçüncü kulvarda olmaması içimi rahatlattı.

Yüzme çantamı kenardaki bir sandalyenin üzerine bıraktım ve içinde bonem ile yüzücü gözlüğümün olduğu yan cebinin fermuarını açtım. Ana gözünden havlumu çıkardım ve beraberinde mavi defter gözüme takıldı. Oldukça güzel bir geceydi, o yüzden çalışmamın ardından çimlerin üzerine oturup bir süre yazabilirim diye düşünerek defteri son dakika buraya tıkmıştım.

Doğrusu daha önce hiç havuzdayken *yazmamıştım*. Şiirlerim yüzerken aklıma geliyordu ve onları eve geldiğimde kâğıda döküyordum ama hiçbir zaman kulağa zihnimde olduğu gibi gelmiyordu. Böylelikle dikkatim dağılmaz diye düşündüm.

Diğer yüzücü havuzdan çıkıp dışarıdaki duşa yöneldiğinde çalışmamın henüz yarısındaydım. Birkaç tur attıktan sonra kızın dış kapıyı açıp otoparkta gözden kaybolduğunu gördüm.

Tek başımaydım. Havuzdan çıktım ve sandalyenin yanına gidip mavi defterim ile bir kalem aldım ve dalış bloğunun altındaki havuzun kenarına koydum.

Antrenmanın sonunda kâğıdın bir köşesi ıpıslak olmuş ve mürekkebi dağılmıştı ama son şiirimi hâlâ net bir biçimde okuyabiliyordum. Son dizeyi de ekledim ve arada birkaç sözcüğünün üzerini çizip daha iyileriyle yer değiştirdikten sonra baştan sona tekrar okudum. Bittiğinde ayak parmaklarım havuza girip çıkmaktan acıyordu ama umurumda değildi. Bu şiir gerçekten oldukça iyiydi.

Havluma sarındım, defterimi çantama geri tıktım ve eşofmanımı giymek için kilitli dolabıma yöneldim. Telefonumdan bir ses geldiğinde saçımı atkuyruğu yapıyordum. Telefonu tezgâhın üzerinden aldım ve mesajı okudum:

bugün gerçekten iyiydin

Mesaj yerel ama bilinmeyen bir numaradandı. Cevap yazdım:

kimsiniz?

Telefonu lavabonun yanındaki tezgâha bıraktım ve eşyalarımın geri kalanını toparladım. Çantamı omzuma asarken telefondan tekrar bir bildirim sesi geldi.

AJ

Çantam omzumdan kaydı ve *pat* diye yere düştü. Kontrol ettim. Bu tüm gruba gönderilmiş bir mesaj değildi; sadece bana gönderilmişti. Yanıtlarken kaşlarım çatıldı.

selam

Evinde geçirdiğimiz, bana gitar çalmayı öğrettiği, eski kız arkadaşından bahsettiği ve sadece bir arkadaş olduğumuz o günden bu yana iki hafta geçmişti. Ne diyeceğimden emin değildim, ben de tuvaletin lavabosuna yaslanıp iki elimle birden telefonu tutarak ve yanıtını bekleyerek orada öylece durdum. Sonunda yanıt geldi.

ne yapıyorsun?

Ona saçlarım hâlâ duştan ıslak, eşofmanlı ve makyajsız bir halde yarı halka açık bir tuvalette olduğumu söyleyemezdim, ben de on beş dakika önce yaptığım şeyi yazdım.

hiç. sadece yazıyorum.

pardon. bölmek istememiştim

bölmedin

bırakayım devam et, sadece şiirini gerçekten beğendiğimi söylemeden edemedim

Dün sahneye altıncı çıkışımda güvenilmez arkadaşlar, sevdiğin ve bağlılık duyduğun ama asla gerçekten güvenemediğin insanlarla ilgili bir şiir okumuştum. Yalnız ve hassas hissetmekle ve asla gardını tamamen indirememekle alakalıydı. Okurken

sesim net, yüksek ve doğrudandı ve daha önce sahnedeyken hiç bu kadar özgüvenli hissetmemiştim. Hiç bu kadar göz önünde de hissetmemiştim. Herkes alkışladı ve Şairin Köşesi'ne resmi olarak bir katkıda daha bulunarak kâğıdı duvara çarptım. Bu iyi gelmişti. Gerçekten iyi gelmişti.

teşekkürler

Bunun üzerine ne diyeceğimden emin değildim ama sohbetin kesilmesini istemiyordum, ben de gizemli ya da flörtöz (belki ikisinden de biraz) bir şekilde devam etmeye karar verdim.

hani bana yazmayı sevdiğim bir yer olup olmadığını sormuştun ya

evet

şu an oradayım

Sözcükleri yazarken, bir yandan da AJ'in, Şairin Köşesi'nde onunla baş başayken söylediklerini düşünüyordum. Ona, herkesin okumaya neden şiirlerini nerede yazdıklarını söyleyerek başladıklarını sorduğumda yerlerin önemli olduğunu ve onları dile getirmekle o yerin şiirin bir parçası haline geldiklerini söylemişti. Bu fikir hoşuma gitmişti.

Merak ettim...

Dudağımı ısırdım. Bu hâlâ arkadaşça bir sohbet miydi? Yoksa artık flört mü ediyorduk? Flört ediyor olabilirdi. Emin değildim.

Flört ediyor olma ihtimalimizi göz önünde bulundurarak yanıtlamadan önce sözcüklerinin biraz daha havada asılı kalmasına izin verip onu "merakta bırakarak" biraz daha bekledim.

söyleyecek misin?

Aklıma gelen ilk flörtöz şeyi yazmak için cesaretimi toplayarak uzun bir süre ekrana baktım. Soyunma odasından çıktım, çantamı çimlerin üzerine bıraktım ve ardından ayaklarımı altıma toplayıp başparmaklarımı ekran tuşlarının üzerinde gezdirdim. Düşüncelerimi açıkça ifade etmemi söyleyip duran oydu. Üstelik bunu yüz yüzeyken değil, mesajla yapmak çok daha kolaydı. Her yanım zangır zangır titreyerek yazdım:

söylememi mi yoksa göstermemi mi istersin?

Cesaretimi kaybetmeden GÖNDER tuşuna bastım ve kalbim, yüzerken olduğundan çok daha hızlı ve şiddetle atmaya başladı. Telefonu çimlerin üzerine bıraktım ve keşke mesajı geri alabilsem diye düşünerek kollarımı silkeledim. Ancak yapamazdım. Gitmişti bir kere. Artık geri alamazdım. Lanet olsun.

Ekranı görebiliyordum. Yanıt yoktu. Ne diyeceğini bilmiyordu. Fazla zorlamıştım. Kendimi aptal gibi hissederek ve yanıt verip vermeyeceğini merak etmeye başlayarak ıslak atkuyruğumu parmağıma dolarken ekranımdaki bir konuşma balonu içinde sözcükler belirdi:

göster.

Yüzümde birdenbire ortaya çıkan aptal sırıtışı saklamak için elimle ağzımı kapatarak kendimi sırtüstü çimlere bıraktım ve telefona uzandım. Soğukkanlı davran. Soğukkanlı davran.

yarın gece?
8'de seni alırım

Bir kez daha arabamda olacaktı. Kilometre sayacı konusunda telaşlanmaya başladım ama sonra kendimi, yolcu koltuğumda oturduğu güne ait güzel anıları düşünmeye zorladım: Çalma listelerim ve onları nasıl adlandırdığımı dinlemiş, duymak acıtsa da gitar çalmayı nasıl öğrendiğini anlatmıştı. Annemler, arabaya yolcu aldığımı duysalar beni öldürürlerdi. Aynı şekilde Sue da. Ancak bu fırsatı kaçıramazdım. Yine o koltuğa oturmasını, o gün yaptığı gibi benimle konuşmasını istiyordum.

o zaman görüşürüz

Bunun ne anlama geldiğini, *herhangi bir* anlama gelip gelmediğini merak ederek sonsuzluk gibi gelen bir süre ekrana baktım.

Bu bir randevu değildi. Sadece bir şair arkadaşıma nerede yazmayı sevdiğimi gösterecektim. O kadar. Ancak AJ'i buraya getirme düşüncesi başımı döndürüyordu. Boş kulübe bakarak buranın yarın gece de bu kadar sessiz olmasını diledim.

mayonu da getir

GÖNDER'e bastım ve ekranda, bir yanıt yazdığını gösteren elipsler belirinceye kadar bekledim.

artık merak ettiğimden emin değilim

e birdenbire ortaya çıkan aptal sırıtışımı
zımı kapatarak kendimi sırtüstü çimlere
zandım. Soğukkanlı davran. Soğukkanlı

yarın gece?
8'de seni alırım

ha arabamda olacaktı. Kilometre sayacı kon
başladım ama sonra kendimi, yolcu koltuğ
ne ait güzel anıları düşünmeye zorladım:
nları nasıl adlandırdığımı dinlemiş, duymak
yı nasıl öğrendiğini anlatmıştı. Annemler,
duysalar beni öldürürlerdi. Aynı şekilde
atı kaçıramazdım. Yine o koltuğa oturma
bi benimle konuşmasını istiyordum.

nan görüşürüz

anlama geldiğini, *herhangi bir* anlama gelip gel
derek sonsuzluk gibi gelen bir süre ekrana bak
ndevu değildi. Sadece bir şair arkadaşıma mesa
ğimi gösterecektim. O kadar. Ancak AJ'i bek
cesi başımı döndürüyordu. Boş kulübe bak
gece de bu kadar sessiz olmasını diledim.

mayonu da getir

'e bastım ve ekranda, bir yanıt yazdığını gö
eye kadar bekledim.

nerak ettiğimden emin değilim

Kahkahayla güldüm. Bu sohbetin bitmesine hazır değildim, o yüzden konuşmayı başa sarcasına mesajları yeniden okudum ve hiçbirini yanlış yorumlamadığımdan emin olmak için ikinci kez kontrol ettim. Yanlış yorumlamamıştım. Öyle olduğunu düşünmüyordum. O başlatmıştı. Ben de devam ettirmiş ve arkadaşça bir yoklamayı başka bir şeye dönüştürmüştüm. Parmağımı ekran camının üzerinde gezdirirken yüksek sesle, "Bu bir randevu değil," dedim. "Arkadaşız."

Sadece arkadaş olsak da sorun değildi. AJ Olsen'dan bunu bile beklemiyordum.

en alt basamak

Dün gece, beni dolu dolu sekiz saat boyunca uyutan haplarımı aldım ve alarmımı her zamankinden on beş dakika önceye kurdum. Bu sabah hızlı bir duş aldım, annem ve Paige'le alelacele bir kahvaltı yaptım; bunların hepsi okula erken gidip ilk zilden önce Caroline'la konuşabilmek içindi. Ona, sadece arkadaşım olan AJ'le bu geceki randevu olmayan buluşmamızdan bahsetmek için sabırsızlanıyordum.

Planladığımdan on dakika önce emniyet kemerimi bağlayıp garaj yolundan çıkacağım sırada Kaitlyn'den, hepsi büyük harflerle yazılmış bir mesaj geldi; Hailey'den nefret ettiğini söylüyordu. Arabayı yeniden durdurarak öfkeyle bir iç çektim. Dramasız varlığın fazla uzun sürmeyeceğini bilmem gerekirdi.

Tam yanıtlarken bu kez de Hailey'den, Kaitlyn'in onu öldüreceğini söyleyen bir mesaj aldım. Mesajda bir link vardı, üzerine tıkladım. Link beni, üçüncü sınıftan önceki yaz Sarahların arka bahçesinde sekizimizin birlikte çekildiği bir fotoğrafa yönlendirdi. Hepimizin üzerinde mayolarımız vardı ama Kaitlyn sadece altını giymişti, üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Fotoğraf şimdiden otuz beğeni almıştı.

İkisine de ayrı ayrı yolda olduğumu söyledim.

Hailey'nin dolabına vardığımda Kaitlyn ve Alexis çoktan gelmişler, ona sağduyu ve başkalarının hislerini göz önünde bulundurmak üzerine bağırıp çağırıyorlardı. Olaya doğru yaklaşırken avuçlarım terledi ve Hailey'nin, gözyaşlarına boğulmadan kendini savunmaya çalışırken sesinin çatallaştığını duyabilecek kadar yakınlaştığımda sırtımdan yukarı korkunç bir ürperti yükseldi. Onu anlıyordum. Daha önce ben de sayısız kez onun yerinde olmuştum.

Ne yaptığımı düşünmeden Hailey'nin önüne geçtim ve Kaitlyn'i kol mesafesinde tutarak uzaklaştırdım. "Sakin olun, çocuklar."

Kaitlyn bana, "Ne yaptığından haberin var mı?" diye haykırdı. Sonra dikkatini Hailey'ye çevirdi. Omzumun üzerinden, "Aklından ne geçiyordu?" diye bağırdı.

"Komik olacağını düşündüm. Komik olduğunu *düşüneceğini* sandım." Hailey'nin sesi alçak ve titrek çıkıyordu. "Özür dilerim. Fotoğrafı kaldırdım."

"Elliden fazla beğeni aldıktan sonra!" dedi Alexis, her zamanki gibi Kaitlyn'e destek için araya dalarak.

"Güzel görünüyordun," diye yeltendi Hailey ama bu Kaitlyn'i daha da kızdırdı.

"Kimsenin yüzüme baktığı yok, Hailey!"

"Ah, haydi ama. Küçüktük."

"Kaitlyn." Göz teması kurduk, onu hâlâ tutuyordum. Bu tuhaftı. Daha önce hiç böyle bir kararlılıkla gözlerinin içine baktığımı sanmıyordum. "Sinirlenmekte haklısın ama sakinleşmen gerek, tamam mı? Bu konuyu öğle arasında konuşalım."

"Hayır, Samantha!" diye haykırdı yüzüme. "Şimdi konuşacağız."

"Hayır, Kaitlyn. Konuşmayacağız." Gözümü kırpmadım bile.

Hailey'yi elinden tuttum ve ikisi de karşılık vermeye fırsat bulamadan onu geri çektim ve köşeden dönüp koridorda ilerledikten sonra yan binadaki tuvalete götürdüm. Bizi burada aramak akıllarına gelmez diye umuyordum. İçeri girer girmez Hailey elini tuvaletin kapısına çarparken gözyaşları yüzünden akmaya başladı.

"Sinir bozucu olan ne, biliyor musun?" diye haykırdı Hailey. "O olsa aynısını bana yapardı. Ya da sana. Üzülsek veya utansak, bize 'aşırı alıngan' der ve her şeyi bu kadar 'üzerimize alınmamamızı' söylerdi.'" Son kısımda Kaitlyn'in sesini taklit etmiş ve başarmıştı.

Hailey'nin siyah maskarası kırmızı yanaklarından akıyordu, bir kâğıt havlu aldım ve soğuk suyun altına tuttum. Kâğıdı ona uzattım. "Yine de Kaitlyn'in bozulacağını bilmen gerekirdi. Bu karmaşık."

Havlu kâğıdı elimden aldı ve tezgâhın üzerine koydu. Bana sımsıkı sarıldı.

"Öyle. Neden yaptığımı bilmiyorum, Samantha," dedi ama bildiğinden adım gibi emindim. Yaptığı şey bilinçli de olsa, bilinçsizce de, bunun alt basamakta olmakla bir ilgisi olduğunu düşünüyordum. "Araya girdiğin için teşekkür ederim. Bunu yapmanı beklemiyordum."

Göğsüm sıkıştı. Hailey'nin, arkadaşından, araya girip onu savunmasını beklemesi *gerekirdi*. Bunu ilk kez mi yapıyordum?

Ben de ona sarıldım ve ona iyi olacağını çünkü hep öyle olduğunu söyledim. "Seni birkaç günlüğüne cezalandıracaklar ama sonra takılacak başka bir şey bulacaklar."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bundan eminim. Önümüzdeki hafta bu zamanlar hepimiz buna 'ufacık tefecik memeli' deyip kahkahalarla güleceğiz."

Hailey bunun üzerine kahkahalara boğuldu ve bana daha da sıkı sarıldı.

Hâlâ Caroline'la konuşmak için zaman vardı, ıslak peçeteyi tezgâhın üzerinden aldım ve Hailey'nin eline tutuşturdum. Gitmem gerek. Temizlen ve derse geç, tamam mı? Bunu düşünmemeye çalış." Boş sözlerdi. Elbette düşünecekti. "Öğle arasında görüşürüz."

"Görüşür müyüz?" diye sordu.

"Ne?"

"Öğle arasında yanımıza gelecek misin?" Dikkatle bana baktı. "Son günlerde birçoğunu kaçırdın."

"Kaçırdım mı?" Hailey nasıl böyle gülünç bir soru sorabildiğimi merak edercesine kaşlarını kaldırdı.

Son birkaç haftadır kaçırdığım iki öğle yemeği üçe, bazen dörde çıkmıştı. Şairin Köşesi'nde değilsem tiyatronun ilk sırasına gizlenip Caroline'la şiir yazıyordum.

"Dejavu," dedi, makyajını silmeye başladığı sırada.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sil baştan Sarah vakası. O da azar azar gözden kaybolurdu, hatırlıyor musun? Birkaç gün orada, birkaç gün burada. Sonra tamamen gitti."

"Hailey..."

Bitirmeme izin vermedi. "Sam, senin de ortadan kaybolmanı istemiyorum. Gidersen, ben..." Kâğıt havluyu elleri arasında burktu.

"Bugün orada olacağım. Söz." Bugün elbette orada olacaktım. Çarşambaydı. Ancak pazartesi ya da perşembe de olsa Hailey'nin iyi olduğundan emin olmak için Şairin Köşesi'ni ekerdim. "Öğle arasında görüşürüz," diye yineledim.

Dolabıma koştum, kitaplarımı toplamak için olabildiğince oyalandım. Ancak Caroline hiç gelmedi.

işte buradasın

Yüzme kulübünün otoparkının bomboş olmasına sevinmiştim, arabayı ön kapıya yakın bir noktaya çektim. Kilometre sayacı sorun olmamıştı. Buraya arabayla o kadar çok gelmiştim ki, doğru bir şekilde park etmemi sağlayacak tüm ara sokakları ve hileleri biliyordum.

"North Valley Yüzme ve Tenis Kulübü," dedi AJ bir yere park ettiğim sırada tabelayı okuyarak. Sonra bana döndü. "Havuz?"

"Yüzücüyüm," dedim.

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

Omuz silktim. "Şu an kelebekte ilçe rekoru bende."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Arabanın arkasına geçip bagajı açarken oldukça özgüvenli hissediyordum. Yüzme çantamı omzuma astım, bagajı kapadım, dış kapıya yöneldim ve kart anahtarı panele okuttum. Kapı klik sesiyle açıldı ve içeri girdiğimizde ona erkek soyunma odasını gösterip havuzda görüşeceğimizi söyledim.

İki dakika sonra yüzümü yıkadım, mayomu giydim ve her zaman yaptığım gibi duşların yanındaki korkuluğa havlumu

atarak tekrar dışarı çıktım. Altı yaşımdan beri mayomla kalabalıkların önünde yürümüştüm ve bu konuda en son ne zaman utandığımı hatırlayamıyordum ama bu gece utanıyordum. AJ dışarı çıkmadan önce havuzun sığ kenarına girdim.

Su ılıktı, içine dalıp saçlarımı ıslattım ve yüzümden geriye doğru attım. Onu beklerken, Hailey'yi düşündüm. İnsanlar gün boyu fotoğrafıyla ilgili yorumlar yapmışlardı ve son zil çaldığında Kaitlyn ona öncekinden daha bile kızgındı. Eve döndüğümde ona mesaj atmayı aklımın bir köşesine yazdım.

"Burası buz gibi," dedi.

"Havuz çok daha ılık."

"Girmemi mi istiyorsun?"

"Üzerinde mayo *var.*" Gökyüzüne baktım. "Ayrıca güzel bir gece." Son birkaç haftadır akşamları biraz soğumuştu ama yine de... burası Kaliforniya'ydı. Hava biraz ısırıyordu ama gökyüzü berraktı ve bir sürü yıldız vardı.

AJ başıyla onayladı ve tüm kulvarları geçip havuzun karşı tarafına yürümesini ve tramplene çıkan merdiveni tırmanmasını izledim. Tereddüt etmeden platformun ucuna yürüdü ve çivileme bir dalış yaptı. Başta ayakları olmak üzere dimdik suya daldı. Suyun yüzeyine çıktı ve daha önce hiç görmediğim karışım bir tür kulaçla bana doğru yüzdü. "Dur tahmin edeyim," dedim beni duyacak kadar yaklaştığında. "Hiç yüzme dersi almadın?"

Ayakta durabileceği bir noktaya ulaştı ve bir yandan soluklanmaya çalışarak bana doğru yürümeye başladı. "Hem de hiç. Doğuştan yetenekliyim, değil mi?"

Kahkahayla güldüm. "Tam düşündüğüm gibi."

Kollarını havuzun kenarına yaslayarak arkasına dayandı. "Yazmayı en sevdiğin yer *burası* mı? Bir havuz."

Böyle deyince kulağa ne kadar garip geldiğini fark ettim. "Evet. Yüzerken içimden şarkı sözleri söylerdim ama Şairin

Köşesi'ne ilk gittiğim günden beri yüzerken bunun yerine şiir yazıyorum." Kendimi öne doğru suya attım ve tek bir iri kulaçla hemen yanında duruyordum. Avuçlarımı betona bastırdım ve kendimi yukarı doğru kaldırarak havuzdan çıktım. Karşı uca yürürken beni izlediğini hissedebiliyordum.

Üç numaralı kulvarın bloğuna çıktım. Pozisyon alırken parmağımı üç kez pürüzlü yüzeye sürttüm, sonra kollarımı sıkıca kulaklarıma bastırırken bacaklarımla kendimi itip suya daldım. Avucumu elimin üzerine koyarak yüzeyi yarıp geçtim ve suyun altında sert –bir, iki– yunus vuruşuyla ilerledim ve üçüncüsünde kollarımı başımın üzerinden atarak suyun yüzeyine çıktım. Ritmimi buldum: Bir, iki, üç. Bir, iki, üç. Tempoya ulaştığımda sözcükleri düşünmeye başladım. AJ'in bacakları suyun altından göründüğünde doğruca bacaklarına yöneldim. Yaklaştım, iki elimle birden duvara dokundum, ritmi koruyarak bloklara doğru geri yüzdüm ve yüzerken aklımdan bir şiir yazdım. Diğer tarafa ulaştığımda son bir dönüş daha yaptım ve sığ uca, AJ'e doğru geri yüzdüm.

Birkaç adım önünde durdum ve ayaklarımı yere basıp soluk soluğa doğruldum. Az önce yazdıklarımı düşününce yüzümün kızardığını hissederek suya battım ve saçlarımı yüzümden geriye doğru düzelttim.

AJ kollarını abartılı bir şekilde atarak uzun adımlarla bana doğru geliyordu. Yeterince yaklaştığında ellerini omuzlarıma götürdü, gözlerini bana dikti. "Sam McAllister! O neydi öyle? Ve bu omuzlar!" İkisini de sıktı, keşke suya geri batıp ölsem diye geçirdim içimden.

"Biliyorum. Korkunç ve erkeksiler. Arkadaşlarım oldum olası dalga geçmişlerdir."

Kuşkuyla bana baktı. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

Omuz silktim ama omuzlarıma daha fazla dikkat çekmek istemiyordum. "Başkalarının mutsuzluklarının üzerine gittikleri için?"

"Hayır, demek istediğim, bunu neden yapsınlar? Onlara bunlarla sıkı bir darbe indirebilirsin." Yaklaşırken elleri kollarımdan aşağı doğru kaydı. Kaçmak istedim ama şimdi tam olduğu yerde kalmasını umuyordum. "Her gün yüzüyor musun?"

"Yaz boyunca evet ama okul başladığında diğer şeylerle meşgul olduğumdan baharda okul takımı sezonu başlayana kadar salmaya daha meyilliyim. Ancak bu yıl daha fazla odaklanmaya karar verdim. Artık haftada en az altı gün yüzüyorum. Koçum, böyle devam edersem burs alma şansımın yüksek olduğunu düşünüyor." Zihinsel olarak kendimi, genellikle üniversiteye gitmekle alakalı sözlerimi izleyen kalp çarpıntılarıma hazırlarken bu gece öyle olmadı.

Bakışlarını üzerimden havuzun diğer ucuna çevirdi. "*Onu* yaparken," dedi sesindeki şaşkınlığı gizlemeye bile çalışmayarak, "bir yandan da yazıyor muydun?"

"Hayır." Yalan söyledim. Yazdığım şeyi ona söyleyemezdim. "Bu kez bir şey yazmadım."

"Evet, yazdın. Yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum."

"Yüzümde bir ifade yok."

Havuzun daha derin kısmında olacak şekilde etrafımda döndü. Artık göz gözeydik ve aynı boyda gibiydik.

"Haydi... Söyle bana, Sam."

Sam. Bana böyle seslenmesine bayılıyordum ama keşke şimdi yapmasa diye geçirdim içimden. Bu tüm gardımı indiriyordu.

"Yapamam. Yirmi saniyede falan yazmışımdır. Berbat."

Üzerime hafifçe su sıçrattı. "Üzgünüm. Hiç kâğıdım yok." Yeniden ellerimin arkasına saklanmaya çalıştım ama beni kolla-

rımdan kavrayarak nazikçe suyun altına indirdi ve iki yanıma yapıştırdı.

"Sen benim şarkılarımı gördün. İnanılmaz uyduruk şeyler yazdım." Ona itiraz etmeye yeltendim ama fırsat vermedi. "Söyle bana, Sam." Gülümseyişi nazik, yüreklendirici, bulaşıcıydı ve o gamzesi... çok güzeldi.

Bir "Sam" daha.

Derin bir nefes verdim. Gözlerimi yumdum. Tekrar bir nefes aldım. İçimdeki sesler konuşmayı kesmemi söylüyordu ama her zamankinin aksine bu kez onları dinlemedim. Sonra bu düşünce yerini bir başkasına bıraktı.

Söyle ona.

"Oraya seni değil, kendimi aramaya gittim." Sesim yumuşak, alçak ve titrekti. "Oysa şimdi, işte buradasın ve bir şekilde seni bulurken, galiba kendimi de buldum."

Paniklemeye başladım. Gereğinden fazlasını söylemiştim. Böyle olacağını biliyordum. Caroline, gardımı düşürmem konusunda yanılmıştı.

Düşünceleri açıkça söylemekmiş, kahretsin.

Gözlerimi açamadan alnını benimkine yasladığını hissettim, elleri sırtıma doğru kayarken yanlış değil, doğru şeyi söylemişimcesine dudakları hafifçe benimkilere değerek beni öptü. O öpücük ki... Tanrım; yumuşak, ılık, ve mükemmeldi. Nane tadı vardı, teni klor kokuyordu ve Brandon'ı bunu yaparken hayal ettiğim ve hiçbirinin iyi sonlanmadığı tüm o anları hatırlayarak ben de onu öptüm. Parmaklarımı teninde gezdirdim. Gerçek gibiydi. Ellerim ıslak saçlarında gezindi. Bu da gerçek gibiydi.

Lütfen, gerçek olsun. Lütfen, bunu hayal ediyor olmayayım.

"İyi misin?" diye sordu.

Parmağını çenemin altına götürüp başımı yukarı doğru kaldırırken ona bakmaktan başka seçeneğim yoktu. "Gördün

mü, düşüncelerini açıkça söyleme tavsiyem bu noktada işe yarıyor," dedi sessizce. "Ben başlayayım. Seni öptüğüm için çok mutluyum. Haftalardır, o gün evime gelmeden çok uzun zaman önceden beri seni öpmek istiyordum ve şimdi seni bir daha öpmeyi çok istiyorum."

Alnımı öptü, yanağımı, dudağımı, ben de onu öptüm fakat tereddütümü sezmiş olacak ki geri çekildi ve alnını tekrar benimkine yasladı. "Bu haksızlık. Ne düşündüğünü anlayamıyorum. Sözcükler doğru çıkar mı diye endişelenme. Sadece söyle."

Bu bir hata. Benden hoşlanmıyor; Caroline'ın beni dönüştürdüğü kişiden hoşlanıyor. Yüzen ve şiir yazan normal bir kız olduğumu zannediyor ama değilim. Düşüncelerime takıntılıyım, uyuyamıyorum ve her şeyi üçlüyorum. O ise müzik yazıyor, içi dışı bir ve ben onu hak etmiyorum.

"Bu iyi değil." Bu düşüncenin geri kalanını ait olduğu yerde, içimde tutmak için dudaklarımı kapalı tutarak birbirine bastırdım. Bakışlarımı yeniden suya çevirdim ama yansımasını görebiliyordum. Sessizce devam etmemi, konuşmayı sürdürmemi isteyerek beni izliyor, beni bekliyordu.

"Sam." Başparmağını elmacıkkemiğimde gezdirdi. "İyi olmayan nedir?"

Dudaklarım aralanır aralanmaz sözcüklerin kendi iradeleriyle akarcasına ağzımdan kaçtıklarını duydum. "Senden aşırı hoşlanıyorum."

Beni yeniden öptü, bu kez daha büyük bir tutkuyla. "Güzel," diye fısıldadı. "Ben de senden aşırı hoşlanıyorum."

bu şey her neyse

Başladıktan sonra duramadık.

Diğer yüzücüler saat sekiz buçuktan sonra nadiren gelirlerdi ve hâlâ sadece ikimiz vardık ama durumun değişme ihtimaline karşı AJ'i yarış kulvarlarından alıp daha az göz önünde olan arka taraftaki tramplene götürdüm. Burada su çok daha derindi, o yüzden batmamak için ikimiz de havuzun kenarına tutunmak ve duruşumuzu düzeltebilmek için birkaç dakikada bir öpüşmeye ara vermek zorunda kalıyorduk. Bunu her yaptığımızda kahkahalarla gülüyorduk çünkü tüm bu olanlar tamamen beklenmedik ve azımsanamayacak kadar komikti.

Kurt çok iyi öpüşen biri değildi. Dilini sürekli ağzıma sokup durur ve aşırı hızlı bir şekilde içinde dolandırırdı. Onun dışında partilerde falan da erkeklerle öpüşmüştüm ama muhtemelen hepsi sarhoştu. O yüzden belki adil bir kıyaslama olmayacaktı ama AJ bu konuda ayrıca yetenekli gibiydi.

Devon'la ne kadar pratik yaptıklarını düşünmemeye çalıştım. Devon'dan önce ya da ondan önce öpüştüğü kızlar hakkında düşünmemeye çalıştım. Caroline'ın beyzbol taktiğini uygulayarak zihnimdeki sopayı salladım ve olumsuz düşünceleri uzağa

fırlattım. İşe yaradı. Çok geçmeden yok oldular ve geriye sadece AJ, ben, ağızlarımız, tenimiz ve su kaldı... ve bunun bitmesini istemiyordum. Akışına bırakıp kendimi bu şekilde kaybetmek muhteşem bir histi.

Merdivene baktı ve beni oraya doğru kaydırıp en üst basamağına oturttu. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve batmaması için bacaklarımı beline doladım, sonra öpüşmeye bıraktığımız yerden devam ettik.

Ne zaman birimiz geri çekilmeye yeltense diğeri bir yerine öpücük konduruyordu –ben basamakları tırmanırken AJ sırtıma, o sudan çıkmaya kalkışırken ben onun boynuna– ve her defasında suya geri dalıp kaldığımız yerden devam ediyorduk. Sonunda çıkmaya karar verdiğimizde anlaşmaya varıp el sıkıştık.

Soyunma odalarının yakınında dışarıdaki duşa girdim.

"Geliyor musun?" diye sordum. Burada takım arkadaşlarımın yanında duş almaya alışkındım ama bu farklı bir histi. Bir duş başlığının altında durdum ve suyu açtım. O da karşı duvarda daha arka taraftaki bir duşun altına girdi.

Saçlarımdaki kloru aldırırken arada bir de ona kaçamak bakışlar atıyordum. AJ'in bir yüzücü vücudu yoktu; kolları ve sırtı o kadar kaslı değildi ancak kesinlikle, olduğunu sandığım kadar cılız da değildi. Her yanı dengeli, sıkı ve güçlü görünüyordu.

Beni, kendisini izlerken yakaladı. Suyu kapadı, ben de aynısını yaptım. Havlumu aldım, omuzlarının etrafına sardım ve ardından, bir zamanlar Brandon'ın bana yaptığını hayal ettiğim gibi havlunun iki ucundan tutup onu kendime doğru çektim. Bir kez daha uzun bir süre öpüştük. Sonra havluyu etrafıma sardı. Soyunma odasına yönelirken, "Burada buluşuruz," dedim.

Çantama hazırladığım yüzme sonrası kıyafetlerimi giydim –tayt, üzerime oturan bir eşofman üstü; genellikle havuzdan çıktığımda üzerime geçirdiğim salaş eşofman ve solgun kapüşonlu üstümden sonra büyük bir adımdı– ve makyaj çantamı bulana kadar çantamın içini yokladım. Aynanın önüne götürdüm ama bunlardan herhangi birini sürmek garip geliyordu. Bir saattir zaten beni makyajsız görmüştü. Ne anlamı vardı ki?

Eşyalarımı topladım ve tuvalet kapısına yöneldim. AJ'in saçları hâlâ ıslaktı ama üzerinde, buraya gelirkenki giysileri vardı. Kapılardan geçip arabama yöneldik. Titredi, ısıtıcıyı açtım.

"Müzik?" diye sordu telefonuma uzanarak. Ona şifremi hatırlattım ve seçimini o kadar hızlı yaptı ki, sanki doğrudan *Song For You*'ya girip çal tuşuna basmıştı. Telefonumu konsola bıraktı ve başını koltuk başlığına geri yasladı.

İlk şarkı *Your Body Is a Wonderland*'in akustik versiyonuydu ve anında tanımıştı. Bunu görebiliyordum çünkü gözleri kapanmış ve görünmez telleri çalmaya başlamıştı.

"Başka nerede gitar çalıyorsun?" diye sordum. "Bir grupta falan mısın?"

"Hayır. Aşağısı dışında başka bir yerde hiç çalmadım."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Hiç?"

Gözlerini açtı ve tuhaf bir gülüşle bana sırıttı. "Hiç. Aşağıda çalmak hoşuma gidiyor. Küçük, aşırı nazik ve çok affedici bir grup."

"Korkuyor musun?" Sahnede kalabalığa çalarken, daha eğlenceli şarkılarda ortamı sulandırmak için işaret edip göz kırparken tam havasında bir performansçı gibiydi. Sahnede olmayı seviyordu. Bu anlaşılıyordu.

"Hiç tanımadığım insanlar önünde çaldığımı hayal edemiyorum. Zaten işim bu değil. Şarkı yazmayı seviyorum, sözcüklerin

ve notaların birlikte nasıl gideceklerini çözmeye çalışarak gitar tellerinde gezinmeyi seviyorum."

İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolarak sessizleştik ve ikimiz de evinin önündeki dik yokuşuna gelene kadar başka tek kelime etmedik. Kilometre sayacı dokuzu gösteriyordu, o yüzden bu şarkının geri kalanını duymak istediğimi söyleyip bloğun etrafında bir tur daha attım. Sonra evini yanlışlıkla kaçırmış gibi yaptım. Basamaklar doğru dizilime geldiğinde garaj kapısının önüne yanaştım ve durdum.

Başını yana eğdi. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Kendimi, araç yollarının önünden hızla geçip gitme eğilimim hakkında bir soruya hazırladım.

"Tabii," dedim.

"Bu çalma listesini yapmaya ne zaman başladın?"

Kahretsin. Şarkıların onun için olduğunu anlamıştı. Anlamış mıydı? "Ha, bu eski şeyi mi? Yıllar önce," gibi kaçamak bir yanıt vermeye yeltendim ama bu doğru görünmüyordu. Ayrıca Caroline bu gece gardımı indirmemi söylemişti, indirdiğimdeyse her şey oldukça yolunda gitmişti.

"İlk kez seni çalarken duyduktan sonra."

"Gerçekten mi?"

Yüzümün kızardığını hissettim. Buranın, kızarıklığı belli etmeyecek kadar karanlık olacağını umuyordum.

"O gün evime geldiğin günü hatırlıyor musun?" diye sordu.

Nasıl unutabilirdim ki?

"Sen gittikten sonra, senin için bir şey yazdım."

"Gerçekten mi?" Onun da beni düşündüğünü öğrenmek ve bu gece yaşananların onun için de anlık bir karar olmadığını bilmek rahatlattı. "Duyabilir miyim?" diye sordum, yanıt vermesi beklentisiyle ağzını izleyerek. Kendime engel olamıyordum.

"Belki," derken dudakları çok yumuşak görünüyordu.

Ancak içten içe paniklemeye başladığımı hissedebiliyordum. Bunların hiçbirini planlamamıştım. Bu gece muhteşemdi. Şimdi bitmişti ve sonrasında ne olacağını bilmiyordum.

Yarın ne olacak?

Koltuğunda yana döndü ve beni öptü, bunun nasıl harika bir his olduğuna odaklanmaya çalışıyordum ama kalbim delicesine çarpıyordu ve bu, havuzdaki gibi iyi anlamda bir çarpış değildi. Düşünce girdabı kontrolü ele geçirmeye başlıyordu, bunu bastırmaya çalıştım ama izin vermiyordu.

Kendimi tamamen veremediğimi fark etmiş olacak ki hafifçe geri çekildi ve "Sorun ne?" diye fısıldadı.

Konuş onunla.

Üç kez altdudağımın içini ısırdım. Sonra derin bir nefes aldım. "Yarın ne olacak?"

Elleri ensemde sıcacıktı. "Yarın ne olmasını istiyorsun?"

Yine seninle baş başa olmak istiyorum. Tıpkı şimdiki gibi.

"Bilmiyorum. Bu gece o kadar... beklenmedikti ki. Harikaydı. Ancak beklenmedikti."

"Ve arkadaşlarına benden bahsetmek istemiyorsun?"

Anlamazlar.

"O değil... ben sadece... bu şey her neyse... onu paylaşmak istediğimden emin değilim..."

"'Bu şey her neyse' mi?" dedi alçak sesle kahkaha atarak. Beni kendine çekti. "Bunu istiyor musun?" diye sordu kendine özgü açıklığıyla. "Bu şey her neyse?"

Hem de çok.

"Evet."

"Ben de istiyorum." Beni yavaşça, yumuşak bir biçimde öptü ve zamanı durdurabilmek, bu anın keyfini biraz daha uzun süre çıkarabilmek isteğiyle ben de ona doğru uzandım.

"O halde bunu bir süreliğine kimseye söylemeyelim," dedi. "Anlayana kadar."

Göğsümdeki düğüm çözülüyor gibi hissettim ve şimdi nefes almak çok daha kolaydı. "Tamam," diye fısıldadım.

"Ayrıca," dedi, "sır saklamak eğlenceli de olabilir."

Bir sırla daha baş edebilir miydim? Zaten Caroline'ı Çılgın Sekizler'den, OKB'mi Caroline dışında herkesten ve Şairin Köşesi'niyse Kafacı Sue'dan saklıyordum.

Sue.

Onu Sue'dan sır olarak saklayamazdım. Sue'ya AJ ve beni, bu gece havuzda yaşananları anlatmak zorundaydım. Ancak bunu sağlıklı görürdü, değil mi? Parmaklarımı tişörtünün altından içeri kaydırdım ve tenine dokundum. Verdiği hissin sağlıksız olmadığı kesindi.

Şarkı değişti ve en sevdiklerimden biri olan Led Zeppelin'in klasiklerinden *Bron-Yr-Aur*, çalmaya başladı ve AJ sesi açarken derin bir iç çekti. "Vay canına. Bunu biliyor musun?" Parmakları belime dokundu ve müzik eşliğinde mırıldandı. "Bu şarkı yıllardır aklıma gelmemişti. Bunu sana çalmak için öğrenmem gerekecek."

Eski kız arkadaşıyla dolu yatak odasını görmek için yanıp tutuşmuyordum ama onu tekrar dinlemek için can atıyordum. Bu kez gerçekten odanın karşısına geçip gitarını çalarken onu öperdim.

Arka koltuktan mayosunu aldı. "Bana şiirlerini nerede yazdığını gösterdiğin için teşekkürler."

"Şiirime gülmediğin için teşekkürler."

"Sana asla gülmem," dedi. "Yani, komik bir şey demediğin sürece." Beni öptü. Sonra kapıyı açtı ve arabadan indi. "İyi geceler, Sam."

"İyi geceler, AJ."

Eve girip gözden kaybolmadan önce bana el salladı, bense kendime gelmek için bir an orada öylece oturdum. Sonra telefonuma uzandım, *Bron-Yr-Aur* parçasını sürekli tekrara ayarladım ve onu yatağında oturmuş benim için gitar çalarken hayal ederek eve kadar dinledim.

en iyi arkadaşların

Birine bakınıyormuşum gibi görünmemeye çalışarak koridorlarda AJ'e bakınıyordum. Aynı zamanda duygularımı yüzüme yansıtmamaya çalışıyordum ama dün gece havuzda yaşananları düşününce... kendime engel olamıyordum.

AJ'in dudakları, tahmin ettiğim gibi yumuşaktı, sıcacıktı, sudan ıpıslaktı ve ellerinin akıcı bir şekilde bedenimde gezinişi... Daha önce kimse bana bu şekilde dokunmamıştı... ve günün sonunu nasıl getireceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca benden hoşlanıyordu. Hem de çok. Onu nasıl sır olarak saklayacaktım? Şu köşeyi dönüp onu dolabımın önünde dikilirken görürsem, bütün bedenimi onunkine bastırıp o daha ne olduğunu anlamadan onu tutkuyla öpeceğime yemin edebilirdim.

Köşeyi döndüm ve onun yerine midemde bir ağırlık hissettim. AJ yoktu, onun yerine, her biri hoşnutsuzluklarını kendilerine has bir biçimde gösteren Sekizler'le karşılaştım: Yana çıkarılmış bir kalça, kasten yana eğilmiş bir baş ve havaya kalkmış tek bir kaş. Hailey'nin duruşu o kadar agresif değildi ama yüzündeki gergin ifade hangi tarafta olduğunu bilip bilmediğini sorgulamama neden oldu.

"Selam. N'aber?" Sesim çatladı.

"Seninle konuşmamız gerek." Sözcükler Alexis'in ağzından çıkar çıkmaz adrenalin devreye girdi. Koltuk altlarım şimdiden terlemiş, parmaklarım karıncalanıyordu. Her zamanki gibi grup temsilcisi rolünü o üstlenmişti. "Konuşmayı başlatacak olan" oydu.

"Neredeydin?" diye sordu.

Etrafıma bakındım. "Evde. Otoparkta. Neden bahsediyorsun?"

"Bugün değil." Bu cümle ağzından öfkeyle çıktı ve "salak" diye eklemese de gözleriyle söylüyordu. Ellerini kalçasına koydu ve derin bir nefes aldı. "Samantha, bize yalan söylemen konusunda seninle konuşmamız gerek."

Araya girmeye yeltendim ama parmağını dudaklarına götürdü.

"Ben bitirene kadar bir şey söyleme, lütfen. Bir süredir bize yalan söylüyorsun. Sadece sebebini bilmek istiyoruz çünkü biz," ellerini etrafında sallayarak grubun geri kalanını gösterdi, "senin en yakın arkadaşlarınız. En azından öyle olduğumuzu düşünüyorduk."

Bu yeni bir rekor olabilirdi. "Ufacık tefecik memeli"nin üzerinden henüz yirmi dört saat bile geçmemişken uzak bir anıya dönüşmüştü. Onu unutmak için başka bir sebep bulmuşlardı: Beni.

Ellerim titriyor, nabzım hızla atıyordu ve büyük bir yanım hemen şimdi oradan kaçıp tiyatroya ya da oturabileceğim, nefes alabileceğim, düşünebileceğim ve kendimi buna hazırlayabileceğim karanlık başka bir yere gitmek istiyordu. Pusuya düşürüldüğümde iyi değildim.

Alexis, Kaitlyn'e baktı. Bu, bayrağı diğerine devrettikleri aşamaydı. En büyük, yükün en ağır olduğu görev buydu. "Öğle aralarında yüzmeye başlayacağını söylemiştin ama yüzmediğini biliyoruz."

"Beşinci derse geldiğinde saçların hiç ıslak olmuyor," diye araya girdi Olivia.

"Bone takıyorum," dedim alçak sesle.

"Seni havuzda bulmaya çalıştık," diye ekledi Hailey. "Orada değildin."

Ona baktım. Bunu dün bilsem iyi olurdu. İçimden bir ses, Hailey'nin bunun olacağını bildiğini söylüyordu ve kendimi daha da ihanete uğramış hissettim.

Ben ona arka çıkmıştım.

"Yani beni gözetliyordunuz?" diye sordum.

"Hayır," dedi Kaitlyn açıkça.

"Evet," dedim.

Alexis öne çıktı. "Tamam. Seni gözetliyorduk ama sen de bize yalan söyledin ve bu çok daha kötü." Sesi boşluğu delip geçti. Duyma mesafesindeki herkes dolaplarından kitaplarını almayı bırakmış, neler olacağını görmeyi bekleyerek süregelen dramayı izliyorlardı.

Olivia'nın omzunun üzerinden baktığımda, dolap kapağının arkasından olanları izleyen Caroline'ı gördüm. Yüzündeki ifadeyi okuyabiliyordum: Onlara Şairin Köşesi'nden basedeceğim diye endişe ediyordu.

Belli belirsiz bir hareketle onaylarcasına ona doğru başımı salladım ve bunun ne demek olduğunu anlamasını umdum: Bu kontrolüm altında.

"Arkadaşlar birbirlerine yalan söylemezler, Samantha," dedi Kaitlyn. "*Hiçbir* zaman."

Yok. Asla.

Üzerindeki giysiyi ya da yeni saç kesimini veya hoşuna giden yeni bir şarkıyı ya da hoş bulduğun çocuğu beğenmediklerinde bile yalan söylemezlerdi. Arkadaşlarım –özellikle de Kaitlyn–

söz konusu, birinin duygularını incitmeme amaçlı bir kibarlık dahi olsa birbirlerine *hiç* yalan söylemezlerdi.

"Sana itiraf etmen için bir şans veriyoruz," dedi Olivia. "Öğle aralarında nereye gidiyorsun?"

Paniklemeye başlıyordum ama bunun yerine, Kafacı Sue'yla geçen haftaki seansımızda, ona bugünlerde arkadaşlarımın benim hakkımda düşündüklerini çok daha az kafaya taktığımı söylediğim konuşmamızı düşündüm. Bunları söyleyen ve söylerken buna gerçekten inanan yanımla tekrar bağ kurmaya çalıştım. Nefes verdim ve omuzlarımı kaldırarak biraz daha dik durdum.

"Doğrusunu mu istiyorsunuz?" dedim ve hepsi farkında olmadan öne bir adım atarak bana yaklaştılar. "Özel."

"Özel mi?" diye sordu Alexis. "Bu da ne demek oluyor?"

"Şu demek oluyor, Alexis, bu hiçbirinizi ilgilendirmez."

Sesim net, sözcüklerim doğrudandı ve ellerim şimdiden daha az titriyordu. Gözleri tüm duygularını ele veriyordu: Afallama, şaşkınlık, aşağılanma ve incinme.

Bu berbat bir şey. Aynı zamanda güzel de bir his.

Omuzlarımı dikleştirdim ve dolabıma doğru bir adım attım. Alexis ve Hailey geçmem için kenara çekildiler.

"Cidden mi? Bize söylemeyecek misin?" diye sordu Alexis ve sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum. Bu daha önce hiç başına gelmemişti.

"Hayır, söylemeyeceğim," dedim kilit şifresini çevirip mandalı kaldırıp kitaplarımı alırken. Fırsattan istifade birkaç derin nefes alıp bacaklarımın titremesini durdurmaya çalıştım.

Zil çaldı. Şükürler olsun.

Olivia'nın omzunun üzerinden kaçamak bir bakış daha attım. Caroline hâlâ bizi izliyordu ama şimdi yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Hatta benimle biraz gurur duyuyormuş gibi bile

görünüyor olabilirdi. Onunla konuşabilmek için gitseler diye düşünerek Sekizler'e baktım ama hepsi şok halindeydi.

Dolap kapağımın içindeki fotoğraf gözüme takıldı. Bakışlarım, üzerinde "O gördüğün şey..." yazılı pembe yapışkanlı kâğıdın yanındaki küçük aynaya çevrildi. İkisindeki ifadenin neredeyse aynı olduğunu fark ettim. Güven. Kafacı Sue'ya, o fotoğrafta hoşuma giden şeyin ne olduğunu tarif ederken kullandığım sözcük buydu. Dün gece AJ'le havuzdayken de böyle hissetmiştim. Pazartesi ve perşembeleri öğle arasındayken de böyle hissediyordum.

Yüzümdeki o güçlü, kararlı ifadeye baktım. Sue bana sorduğunda o an ne düşündüğümü çok net hatırlıyordum. Yüzme bursu. Üniversite için uzağa gitme şansı. Kendimi yeniden keşfetme şansı. Burs almayı her ne kadar çok istesem de, aslında kendimi yeniden keşfetmek için uzaklaşmama gerek olmadığını o an fark ettim. Bunu zaten yapıyordum.

Dönüp onlara baktım. "Artık öğle aralarında farklı şeyler yapıyorum ama onun dışında sizinle takılmaya devam etmek isterim. Sizin için sorun olmazsa?"

"Tabii ki olmaz," dedi Hailey hemen. Başka kimseden ses çıkmayınca başını çevirip kaşlarını kaldırarak Alexis'e baktı.

"Tabii," dedi Alexis. "Elbette sorun olmaz. Niye olsun ki?"

"Güzel." Dolabımın kapağını örttüm. "Sonra görüşürüz."

Caroline'ın yanından geçerken tiyatroya giden yolu işaret ettim. Peşimden geldi ve sessiz bir duvar girintisine yanaşır yanaşmaz Caroline beşlik çakmam için elini kaldırdı.

"Bravo. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Muhteşem. Ancak tek sebebi bu değil." Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafı taradım. "Sır tutabilir misin?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Elbette tutabilirim."

Ona AJ ve randevu olmayan buluşmamızdan bahsettim.

hakkımda yaz

Kapıdan çıkan son kişi olmak için sıraya girdim. AJ'in yanından geçerken parmaklarının belime dokunduğunu hissettim ve bir süre daha öyle kalmaları için yavaşladım. Onu hemen şimdi, burada, diğer tüm şairlerin önünde öpmek istiyordum. "Bu şey her neyse" iki haftadır gizli tutuyorduk ve bunu daha fazla idare edebileceğimden emin değildim. Elimden gelen tek şey, yanından yürüyüp geçmekti.

"Bugün okuyacak mısın?" diye sordu Sydney, kanepelere geçerken.

"Hayır." Okuyamazdım. Artık tüm şiirlerim AJ hakkındaydı. Hemen anlarlardı. "Sen?"

Bir Auntie Anne's pretzel ambalajını havada salladı, sonra iki eliyle birden kâğıdı tutup gerdi. "Kendini hazırlasan iyi olur, dostum çünkü birazdan sıcak hamur üzerine tarçın, şeker ve tereyağının sayısız erdemi üzerine şiir döktüreceğim. Bu..." Kâğıdı bir kez daha gerdi. Üzerine karalanmış elyazılarını görebiliyordum. "Bu şimdiye kadarki en iyi eserim olabilir."

Sydney her zamanki koltuğuna oturdu. Abigail, Jessica'nın yanına geçmişti bile. Caroline henüz gelmemişti ama Emily'nin

yanında boş bir yer gördüm ve bugün bir değişiklik yapıp onunla oturmaya karar verdim. AJ'le ikisi arkadaşlardı ve sonunda birlikteliğimiz artık bir sır olmaktan çıktığında onu daha yakından tanımak hoş olurdu. Bana biraz daha yer açmak için yana kaydı ama göz teması kurmadı.

Başlamadan önce her defasında yaptığım gibi biraz durup odadakilere baktım. Burada ne ezik ne değersiz, güvende hissediyordum ve aşinalık hissi rahatlatıcıydı. Şairin Köşesi'nin verdiği his büyülü bir histi. Hep öyle olmasını umuyordum.

Bu duvarlarda dokuz şiirim var. Dokuz.

Cameron sahnede tek başınaydı. Onu daha önce, yanında Jessica ve Abigail yokken sahnede görmemiştim. Gözlüğünü düzeltti ve katlı halde bir kâğıt parçasını açtı. "Bunu dün gece odamda yazdım," dedi ve ardından yürek burkucu ve öfkeli bir şiir okudu. Şiiri beni tamamen şaşırtmıştı. Son dizeyi okurken, içini bu kadar parçalayan şeyin ne olduğunu merak ederek nefesimi tuttum. Şiirini duvara çarparken yüzü kıpkırmızıydı.

"O iyi mi?" diye fısıldadım Emily'ye.

Emily bana yaklaştı ve annesi ile babasının boşanma sürecinde olduklarını söyledi. "Bir süredir bundan bahsetmiyordu. Jessica ve Abigail, 'Kuzgun'la dikkatini dağıtmaya çalışıyorlardı."

"Hiç bilmiyordum." Hep öylesine *iyi* görünüyordu ki, hayatında her işi yolunda giden insanlardan gibiydi. Şimdi boğazımda bir yumru vardı. Onu daha iyi tanıdığımı sanıyordum ama aslında onunla ilgili hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Tam bağlamını öğrendikten sonra gidip şiirini okumak için aklımın bir köşesine not düştüm. Belki bu, bugün çıkarken ona söyleyecek doğru şeyleri bulmama yardımcı olurdu.

"Sırada kim var?" diye sordu AJ her zamanki yerinden. Hepimiz etrafımıza bakındık. Sydney tam karşımda oturuyordu

ve ayağa kalkmaya yeltendiğini gördüm. Zamanlaması iyiydi. Az önceki şiirden sonra mizahlı bir rahatlama iyi gelirdi.

Ancak o sırada Emily'nin, öbür yanımdan, "Ben çıkarım," dediğini işittim.

Sahneye çıktı ve bugün ne kadar farklı göründüğünü fark ettim. Kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki yoğun koyu halkaları kapatmaya çalışmamıştı bile ve bu sabah saçlarını taradıysa bile gelene kadar çok şiddetli bir rüzgâra tutulmuş olmalıydı.

"Çok zorlu bir hafta geçirdim," dedi sesi çatlayarak. Midemde bir yumru hissettim.

"Adı 'Sana Gelirken,'" dedi. "Dün annemin hastane odasında yazdım."

Eminim hepimiz şiirin sonunu nasıl getireceğini merak ediyorduk ama derin bir nefes aldı, taburenin üzerinde dik oturdu ve kararlı, güçlü bir sesle okumaya başladı.

Sana gelirken ayaklarım geri geri gidiyor.
Ta oralara.
Çok uzaklara.
Ten. İnce, yarı saydam.
Gözler. Çökmüş. İskelet. Çürümüş.
Hortumlar. Renksiz ve her yerde.
Sen. Sen değilsin.
Gitmişsin. Gitmemişsin.
Henüz değil.
El. Ilık. Gevşek.
Hâlâ tanıdık.
Çok tanıdık.
Ayaklarım gitmemeliydi geri geri.

Dönüp Caroline'a baktım. Avuçlarını kanepenin minderlerine bastırmış, gözlerini yere dikmişti. Sydney eliyle ağzını kapamıştı.

Jessica koşarak sahneye çıktığında Emily'nin gözyaşları sel olmuş akıyordu. Ona sıkıca sarıldı, sonra gözlerinin içine baktı ve diğerlerimizin duyamayacağı bir şey söyledi. Ona bir uhu uzattı ve Emily şiiri için duvarda bir boşluk buldu.

Sonra odada uzun bir süre sessizlik oldu. Sydney'nin karşıda bir katlayıp bir açarak Auntie Anne's ambalajıyla oynadığını görebiliyordum, sonunda kâğıdı bacağının altına sıkıştırdı.

"Tamam, lütfen biri çıksın," dedi Emily. Kimse ne kıpırdıyor ne de bir şey diyordu. "Elindeki ambalajı gördüm, Syd."

Sydney etrafına bakınıp odanın havasını yoklayarak ve ne yapacağına karar vermeye çalışarak yerinde kıpırdandı. Göz teması kurduk.

Okumalısın, dedim ağız hareketlerimle. Emin değilmiş gibi bir yüz ifadesiyle karşılık verdi. Sahneye doğru işaret ettim ve tekrar sessizce, *oku,* dedim.

Sydney ön tarafa yürüdü. Tabureye yerleştikten sonra kalabalığa baktı. "Bu, bahse girerim, güzel mi güzel Auntie Anne's nimetlerinin tadına daha önce hiç varmamış olan arkadaşım Emily için."

Emily hâlâ gözlerindeki yaşları siliyordu ama artık bir yandan başını sallarken bir yandan da kahkahalarla gülüyordu.

"Buna 'Pretzel Mantığı' adını verdim ve bunu en sevdiğim teyzemin evinde[6]" ambalajı tekrar gerdi, "yazmış olmama şaşırmayacağınızdan eminim."

Auntie Anne's'te isterim hep

---

6 Türkçe çevirisi "Anne Teyze'nin Yeri" olan "Auntie Anne's" markasına gönderme. (ç.n.)

yumuşak, şekerli, kaygan tatlı pretzellerden.
Mükemmel hazırlanmış ve sıkıştırılmış olan
Halkalar ve şeritler halinde,
Dilime sataşan o baştan çıkarıcı lezzetleriyle
ve diyetimi mahveden leziz ve nefis bir
biçimde.

Herkes alkışlayıp ıslık çalarken Sydney eteğini yana çekerek reverans yaptı. Dosdoğru Emily'ye baktı. "Daha iyi misin, güzelim?"

"Çok daha."

"Yarın sana tarçınlı şekerli nugget'lardan getireceğim. Boktan AVM yiyecekleri her şeye iyi gelir."

"Her şey" sözü karşısında yüzümü buruşturdum çünkü AVM'lerde sattıkları hiçbir şeyin *kansere* iyi gelmediğinden adım gibi emindim. Ancak Emily, Sydney'e, sözcük seçiminden alınmadığını belli eden dramatik bir öpücük gönderdi.

Sydney uhuyu ambalajın arkasına sürdü ve sahneden indi. Kâğıdı Emily'ye verdi. "Bu aliterasyon dehası parçaya benim için bir yer bulabilir misin, lütfen?"

Emily, şiiri duvarda az önce annesiyle ilgili okuduğunun yanına yapıştırırken gülümsüyordu. Sydney yanıma oturdu.

"İyi miydi?"

"Harikaydı," dedim. "Ayrıca evet, şimdiye kadarki en iyi eserin."

"Sağ ol. Ben de öyle düşünmüştüm."

Bir gitar sesiyle dikkatim yeniden sahneye çevrildi. Emily'nin şiirinden hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyordum ama artık sahnede AJ vardı ve başımı döndüren o özgüvenli müzisyen havasıyla omzuna asılmış gitarı, taburede oturuyordu.

O gün odasında yaptığı gibi parmakları tellerin üzerinde geziniyordu ama melodi tanıdık değildi. "Birkaç haftadır yeni bir şey yazmadım," dedi. "Neden bilmiyorum. Sanırım içimden gelmedi."

Yüreğim bugün zaten yeterince ezilmişti ama sözleri karşısında göğsümün daha da derinlerine gömüldü. Sarı defterim neredeyse onunla dolmuştu. Düşündüğüm ve yazdığım her şey ondan ibaretti. O benim hakkımda yazmak istemiyor muydu?

"Birkaç hafta önce bir arkadaşım bana bu şarkıyı hatırlattı," dedi müzik hâlâ odanın içinde yükselirken. "Hep sevdiğim bir parçaydı ama nasıl çalacağımı bilmiyordum, o yüzden öğrenmeye karar verdim ve sanırım bu bir tür kaçamak gibi geldi. Sanki bir... tatil gibi."

Çaldığı notalar yeni bir şeye dönüşmeye başladı ve *Bron-Yr-Aur*'un ilk notalarını tanımaya başladım. Parmaklarımla minderin kenarlarını kavrayıp sıktım.

"Sözcükleri sevdiğimi biliyorsunuz ama bu şarkı bana bazen sözcüklere ihtiyaç olmadığını hatırlattı." Taburesine yerleşti ve o notaları tekrar çaldı ama bu kez diğer notalara geçerek çalmayı sürdürdü.

Gözkapakları hafif kapalı, başı ritimle birlikte yavaşça yukarı aşağı hareket ediyordu. Sonra gözlerini açtı ve bakışları benimkilerle buluştu, şarkının kendisi gibi onun da sözcüklere ihtiyacı yoktu çünkü yüzündeki o ifade her şeyi söylüyordu.

Bu şarkı benim için.

Belli belirsiz bir tebessümün ardından kimse fark etmeden başını çevirdi.

Son notayı çaldığında hepimiz alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde ayağa kalktık ve gitarını o çekici haliyle omzuna astı ve cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. "Notaları yazdım," dedi. Notalarını bile AJ'e özgü o eğik tarzda yazmıştı.

Sahneden inip doğruca Emily'nin yanına gitti. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve duyamadığım bir şeyler söyledi, ardından Emily bugün okuduğu şiirin diğer tarafında duvardaki küçük boşluğu işaret etti. "Orası," dedi.

AJ'i izlemekten kendimi alamıyordum. Emily'ye karşı çok iyiydi. Emily de ona büyük bir minnetle bakıyordu.

AJ şarkısını duvara çarptı. Sonra Emily'ye sarıldı, Emily de bırakamazcasına ona sarıldı. İç çekerek ağladığını duyabiliyordum. AJ ona daha da sıkı sarıldı.

Sonra Abigail ayağa kalktı ve kollarını ikisinin etrafına sardı. Jessica da katıldı, sonra Cameron ve Chelsea. Sydney elimi tuttu ve biz de gruba katıldık. Caroline, bir eli Chelsea'nin, diğeri Jessica'nın sırtında, öbür yanımda duruyordu.

Hiç düşünmeden Cameron'a yönelirken Sydney'nin elini daha sıkı tuttum. Gözyaşları yanaklarımdan akıyordu çünkü yüreğim, üç ay önce hiç tanımadığım bir kız için parçalanıyordu.

Caroline'a baktım. Kocaman gülümsedi ve ağzını kıpırdatarak, *Sana söylemiştim,* dedi.

bu iyi bir şey

Oturma odamın halısı üzerinde oturmuş, sehpada ödev yaparken AJ bana doğru yaklaştı, elini belimde gezdirdi ve boynumu öpmeye başladı.

"Sam," diye mırıldandı.

"Evet."

"Sanırım insanlara söylemeliyiz."

Son iki haftadır neredeyse her gün oturma odamda yaptığımız ödev sonrası öpüşüp oynaşmalarımızın tipik başlangıcı olmadığını o an fark ettim. Nasıl yanıtlayacağımı bilmiyordum, ben de onu öptüm ama aklım başka yerdeydi; Caroline konusunda duyduğum suçluluğa çok benzer bir düşünce girdabına kapılmıştım ama bu çok daha kötüsüydü.

AJ, Sekizler'in çıktıkları çocuklar gibi değildi. Popüler değildi. Bir yaş küçük olmasına rağmen kabul edilebilir görülen erkek kardeşi değildi çünkü o *hiçbir* şekilde bir sporcu değildi. Düzgün kuşamlı sporcu arkadaşlarımız gibi giyinmiyordu, özellikle de başında o beresiyle (itiraf edeyim, biraz seksi buluyordum). Kampüste etkileşimden uzak, başı öne eğik bir biçimde yürüyor;

öğle aralarında tek arkadaşı onlarmış izlenimi veren iki kişiyle (Cameron ve Emily) yemek yiyordu.

Elbette gerçek AJ bu değildi ama onların gözündeki AJ bu olacaktı.

Uzandı, belimden kavradı ve beni kucağına oturtarak bacaklarım iki yanında kendine doğru çekti. Kollarımı omuzlarına sardım ve parmaklarımı saçlarına gömdüm. Onu *benim* gördüğüm haliyle görerek baktım: Biraz dağınıktı ama içi de dışı da güzeldi.

"İnsanlara söylemeye başlamamızı düşünmemin bir nedeni var," dedi.

"Ha?" diye sordum merakla.

"Dün gece beni Devon aradı."

"Ha," dedim şimdiden panikleyerek.

Devon onu araştırdığımı biliyordu... Tamam, gizlice onu takip ettiğimi.

"Özel bir sebepten mi aramış?" diye sordum kıskanç ya da daha kötüsü gerilmiş izlenimi vermediğimi umarak.

Caroline'ın beyzbol taktiği çoğu zaman işe yarıyordu ama hâlâ Devon'a bakmaya devam ediyordum. Hem de çok. Buna bir son vermek istiyordum ama yapamıyordum çünkü OKB'li birine bir şeyi takıntı haline getirmeyi bırakmasını söylemek, astım krizi geçiren birine normal bir şekilde nefes almasını söylemek gibiydi. Zihnimin daha çok bilgiye ihtiyacı vardı. Tavşan deliğinin sonu hâlâ görünmemişti.

"Hayır. Merhaba demek için aramış. Nasıl olduğumu sormak için."

Nefes al. Merhaba demek için aramış.

"Ona bizden bahsettin mi?"

"Hayır ama istedim. Bence bahsetmeliyim."

Nefes al. Eski kız arkadaşına bizden bahsetmek istemiş.

"Ciddi bir erkek arkadaşı olsa bana söylemesini isterdim."

Ciddi.

Elimi enseme götürdüm ve tırnağımı üç kez batırdım ama neden üzüldüğümü bilmiyordum. Bu iyi bir şeydi.

"Sorun ne?" diye sordu AJ.

"Hiç."

"Hayır, var bir şey. Anlayabiliyorum. Bir şey kafanı kurcaladığında alnın kırışıyor." Alnımı öptü ve dokunuşunun altında kaslarımın gevşediğini hissettim.

Bir. Nefes al.

İki. Nefes al.

Üç. Nefes al.

İhtiyacım olan şeyin ne olduğunu biliyordum: İkisi hakkında bilgi. Kendi başıma bulamadığım bir bilgi.

"Sana bir şey sormam gerek," dedim parmaklarımı sabit kalmaya ve hiçbir şeye sürtmemeye zorlayarak başının arkasında birbirine kenetledim. Gözlerinin içine baktım. "Onu seviyordun. Son duyduğumda hâlâ sevip sevmediğinden emin değildin."

Altdudağımın iç kısmını ısırdım ve fark etmediğini umdum.

"Onu seviyordum," dedi. "Ancak artık sevmiyorum, o şekilde değil. Demek istediğim, onu hâlâ önemsiyorum ama..." Sözcükleri geveliyordu ama söyledikleri kulağa samimi geliyordu. "İnan bana, kıskanman için hiçbir sebep yok, Sam."

Kıskanç değil, sadece takıntılıyım.

Onu düzeltmeye yeltendim ama sonra olduğu gibi bırakmamın daha iyi olacağını düşündüm.

"Cidden, bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," dedi, "ama bu..." Ellerini belime sardı ve beni kendine çekerek öptü. "Bu farklı."

Düşünceler gücünü kısmen yitirmeye başlamıştı bile. Belki biraz daha bilgiyle tamamen yok edebilirdim. "Nasıl farklı?" diye sordum.

"Devon'a hiç Şairin Köşesi'nden bahsetmedim. Arkadaşlarımın hiçbiriyle tanışmadı, Cameron'la bile. Gitar çaldığımı biliyordu ama ona şarkılarımın hiçbirini göstermedim." Küçük bir kahkaha attı. "Odama geldiğin ve sana klipsli altlığımı uzattığım o gün... Bu beni biraz şaşırttı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Biz... farklıyız, Sam. Her anlamda."

Biz.

Daha iyi olduğumuzu söylemiyordu. Beni onu sevdiğinden daha çok sevdiğini söylemiyordu. Sorun değildi, söylemesine gerek yoktu çünkü şimdi parmakları saçlarımda, dudakları dudaklarımdaydı ve düşüncelerim tamamen onunla ve sahip olduğumuz bu *farklı* şeydeydi; Devon'la ilgili toksik düşüncelerim dağılarak her yöne saçılıyordu. Geri gelebilirlerdi ama artık içimde onu araştırma dürtüsünü hissetmiyordum. Tavşan deliğinin sonu görünmüştü –en azından şimdilik– ve zihnimin nihayet rahata kavuşabileceği ve bilgi için yalvarmayı keseceği huzurlu bir yere, harikalar diyarına ulaşmıştım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bu teşekkür tam olarak ona değildi ama tabii ki ama kulağa öyle gelmişti.

"Rica ederim," dedi beni daha da büyük bir tutkuyla öperek. Ellerinin bluzumun altında dolaştığını hissettim, parmaklarını tenime bastırarak kalçamı kendine yaklaştırdı.

"Akşam yemeğine kalmalısın," dedim ellerimi çekip konuyu değiştirmeye çalışarak. "Paige seni sorup duruyor."

"Annen için sorun olmaz mı?"

"İçeri girip bizi bu şekilde yakalamadığı sürece olmaz."

"Bu riski göze alacağım." İki bileğimi birden tutup kaldırarak ensesine geri doladı ve kollarımı az önceki yerine koydu. Sonra yeniden öpmeye başlayarak yavaşça dudaklarımdan yanağıma ve kulağımın arkasındaki karşı koyamadığımı bildiği o noktaya doğru devam etti. Beni göremeyeceğinden emin olduğumda tek elimi kot pantolonuma götürdüm ve üç kez bacağıma sürttüm.

"Bence insanlara söylemeliyiz," dedim.

onuncu şey

"Merhaba, Colleen. Mutlu çarşambalar!" dedim Sue'nun ofis kapısını arkamdan kapatırken. Masasının arkasında oturduğu yerden bile bir piyesin oyuncularıymışız ve ben az önce konuşma metnine aykırı bir şey demişim gibi Colleen'in afalladığını görebiliyordum. Son beş yıldır ilk satırı hep o söylüyordu.

"Merhaba, Sam." Bana kuşkuyla bakarak ayağa kalktı. "Su?"

"Hayır, teşekkürler." Dirseklerimi masasının üzerine yasladım ve ağzının iki ucunda beliren tebessümle bana baktı.

"O halde girebilirsin. Seni bekliyor."

Sue'nun odasına doğru koridorda yürürken adımlarımda bir canlılık hissettim. Seansımı hevesle bekliyordum ve yapmaya karar verdiğim şeyi ona söylediğimde yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

"Merhaba, Sam."

"Selam." Ayakkabılarımı çıkardım ve bacaklarımı altıma toplayarak oturdum. Sue bana düşünce hamurumu verdi ama sadece tek elimle tutarak birkaç kez sıktım. Bugün buna ihtiyacım olduğunu sanmıyordum. Hafiflemiş ve kıpır kıpır his-

sediyordum. Gergin değil, heyecanlıydım. Tüm bu yaşananlar biraz tuhaf geliyordu.

Sue bir şey demeden önce yarım dakika kadar gözlerini ayırmaksızın bana baktı. "Bugün kesinlikle mutlu görünüyorsun. İyi bir hafta geçirdin sanıyorum."

Başımla onayladım ama "iyi" yetersiz kalıyordu.

Birkaç hafta önceki yalan söyleme/gözetleme olayından beri Sekizler bana özellikle iyi davranıyoru. Alexis giysilerime övgüler yağdırıyor ve bunu yaparken gerçekten samimi görünüyordu. Geçen hafta Kaitlyn, onunla on birinci sınıflar balo komitesine başkanlık etmek isteyip istemediğimi sormuştu ve kabul ettiğimde gerçekten memnun olmuşa benziyordu. Olivia, babası son dakikada bir Metric konserine VIP bilet bulunca beni de davet etmişti.

Caroline dün okuldan sonra evime gelmiş, arka bahçede oturup yeni bir şiir üzerinde çalışmıştık. Önyargılı olmamak, duvarlarını yıkmak ve en beklemediğin anda arkadaşlığı bulmakla ilgiliydi. Haftalardır bunu kendi başıma yazmaya çalışıyordum ama sanki doğru sözcükleri bir türlü bulamıyordum. Caroline tam olarak nasıl iyileştireceğini her zamanki gibi biliyordu.

Bir de AJ vardı. İnsanlara bizden bahsetmeyi önerdiğinde korkmuştum ama Çılgın Sekizler'in tepkisi veya Şairler'le işleri tuhaflaştırmak gibi "bardağın boş yarısını" düşünmeyip derse giderken el ele tutuşup istediğimizde öpüşebileceğimiz gibi olumlu unsurlara odaklanmak başımı döndürüyordu.

Kafacı Sue'ya her şeyi anlattığımda, "Keyfinin yerinde olmasına şaşmamalı," dedi. Deri dosyasını kapadı ve dirseklerini dizlerine yaslayıp tüm dikkatini bana vererek öne eğildi. Yüz ifadesini okuyamıyordum ancak konuşmaya devam etmem için tek kelime etmeden bekliyor ve dinliyordu.

"Birkaç seans önceki konuşmamızı düşünüyorum da," dedim hamuruma küp şekli vererek. "Sana Sekizler'in ne düşündüklerini umursamadığımı söylemiştim ama bu tam olarak doğru değil. Umursuyorum. AJ, Caroline ve yeni arkadaşlarımın geri kalanı bir sır olmamalı. Doğru gelmiyor."

"Bunu sevdim." Sue'nun gülümsemesi kocaman, içten ve bulaşıcıydı. Şu an benimle çok gurur duyuyordu."

Ben de kendimle gurur duymalıydım ama yüzeyin altında içimi huzursuz eden ve adını koyamadığım bir şey vardı.

"Elini neden sürtüyorsun?" diye sordu Sue. Tırnaklarımı ensemden çektim ve onun yerine hamuruma batırdım.

"Gerginim."

"En çok neden korkuyorsun?"

Bu güzel bir soruydu. Büyük bir olasılık olmasına rağmen Sekizler'in beni gruptan atmasından korkmuyordum. Artık Caroline veya AJ'le uğraşmalarından da korkmuyordum. Bunun olmasına izin vermezdim.

Ona baktım. "Onda ne bulduğumu anlamayacaklar."

Tanrım, bu kulağa çok sığ geliyor. Korkunç.

"*Bana* söyle, onda ne görüyorsun?"

"Söyledim ya," dedim bacaklarımı göğsüme çekip çenemi dizlerime yaslayarak. "O harika biri."

"Onu bu kadar harika yapan şey ne?"

Bu konuyu kapamayacaktı. Başımı iki yana salladım ve pencereden dışarı bakıp rüzgârda sallanan bir ağaç dalını izledim. "Bilmiyorum. Açıklayamıyorum." Hamurumu esnettim ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Gitar çalıyor ve... çekici işte." Kızaran yanaklarımı göremesin diye elimle yüzümü sakladım.

"İnanılmaz çekici olduğundan eminim ama daha az yüzeysel bir şeyler umuyordum."

"Peki." Hamurumla oynamayı bıraktım ve bütün dikkatimi ona verdim. "Sana yüzeysel olmayan on sebep sıralayacağım." Başparmağımı havaya kaldırdım ve saymaya başladım. "Düşünceli, eğlenceli, ilham verici sözler yazıyor. Gitarını eline aldığında daha tellerine bile dokunmadan kalbim delicesine çarpmaya başlıyor. Konuştuğunda insanlar ona dikkat kesiliyorlar. Mütevazı. Çok iyi öpüşüyor. Erkeksi omuzlarımın seksi olduğunu düşünüyor."

Bu son ikisine bir tepki vermesini bekleyerek durdum ama Sue, yüzünde aynı ifadeyle hâlâ aynı pozisyonda duruyordu. Yedinci parmağımı kaldırdım. "İnsanlara, özellikle arkadaşlarına karşı nazik. Ailesi hakkında konuşurken onları gerçekten sevdiğini görebiliyorsun. Yüzemiyor. Hem de hiç." Onu havuza götürdüğüm o gece köpeklemeye benzer yüzüşü gözümün önüne gelince kahkahayla güldüm. Sonra o gece beni havuzda nasıl öptüğünü, derindeyken ikimiz de giyinik olduğumuz halde değilmişiz gibi davranarak bacaklarımı beline nasıl sardığımı hatırlayınca kızardım.

"Dokuz oldu," dedi Sue.

Ayaklarımı yere indirdim ve tekrar dik oturdum. "Onunlayken, Sue, kendimi hasta, damgalı ya da parçalanmış hissetmiyorum. *Normal* hissediyorum. Beni tamamen, bütünüyle normal hissettiriyor." Öne eğildi. "OKB'ni biliyor mu, Sam?"

Ona bakakaldım. Az önce dediğimi duymamış mıydı? *Onuncu* şeyi duymamış mıydı?

"Tabii ki hayır. Bunu öğrendiği an normal olmayı *bırakırım.* Beni, *normal* olduğumu düşündüğü için normal *hissettiriyor.*""

Sue buna ne diyeceğini bimiyor gibiydi. Bacak bacak üstüne attı ve sırtını koltuğa yasladı. "Hakkında söylediğin bunca harika şeye sahipse, anlayacaktır, öyle değil mi?"

"Anlayacağından eminim ama olay o değil."

Oturma odasında ayakta dururken, "Herkesin bir şeyi vardır, sadece bazıları diğerlerinden daha iyi rol yapar," dediği günü düşündüm. "Ona *benimkini* söylemeye o kadar yaklaşmıştım ki. Ancak korkup vazgeçmiştim. Bunu ona o zaman söylemiş ve korkutup kaçırmış olsaydım neyse ama artık kaybedecek çok fazla şey vardı.

Onu kaybedemezdim.

"Bir keresinde bana OKB'min, hayatıma almayı seçtiğim insanlarla daha kötüye gittiğini söylemiştin. Sekizler'den uzaklaşmamı, yeni ve daha az toksik arkadaşlar bulmamı söylemiştin, ben de buldum. 'Şairane Dokuzlar' ya da onun gibi başka saçma bir lakabımız olabilir, umurumda değil. Onları seviyorum. Onlarlayken olduğum kişiyi seviyorum. Aklımdan geçenleri söyleme konusunda daha iyiye gidiyorum. Düşüncelerimden, belki artık o kadar sıkı sıkıya tutunmadığım için, o kadar korkmuyorum. Artık zihnimin kontrol altında olduğunu hissediyorum. Daha... iyi olduğumu da öyle."

"Bu senin için ne demek, Sam? 'Daha iyi' olmak?"

Aklı başında. Sağlıklı. Hasta olmamak. Deli olmamak.

"Normal biri! Uyumak ya da düşüncelerini kontrol altında tutmak için ilaca ihtiyacı olmayan biri. *Sana* ihtiyacı olmayan biri."

Elimi ağzıma götürdüm ama artık çok geçti. "Çok özür dilerim," dedim avucuma.

"Özür dileyecek bir şey yok." Sue'nun ifadesi neredeyse hiç değişmemişti ama uzun süredir sessizdi.

Ben ne yaptım?

"Sana hiç Anthony'den bahsetmiş miydim?" diye sordu sonunda.

Başımı iki yana salladım.

"Yıllar önceki bir hastamdı. Sinestezisi vardı. Özünde beş duyunun birbirine karıştığı bir rahatsızlık. Yani Anthony renklerle *işitebiliyordu.*"

"Onunla yer değiştirebilirim," dedim. "Bu kulağa çok havalı geliyor."

"Onun için değildi. Günlük hayatını etkiliyordu. İşteyken, özellikle toplantılarda, aynı anda birçok kişi birden konuşurken odaklanmakta güçlük çekiyordu. Kalabalıklara tahammül edemiyordu. Sürekli uyaranlara maruz kalarak beyninde aşırı yüklenme hissediyordu. Fiziksel olarak insanı bezdiren bir şeydi.

"Uzun zaman birlikte çalıştık ve bir süre sonra bakış açısı değişmeye başladı. Başka kimsenin, müziği onun gibi duymadığını fark etmeye başladı. Başka kimse karısının sesinin, morun öylesine eşsiz bir tonu olduğunu bilmiyordu. 'Normal' insanlar kahkahanın rengini göremiyorlardı ve insanlar dünyayı asla onun gibi deneyimleme şansı bulamayacaklarından onlar için üzülmeye başladı. Bence bu, özel zihinlere bakmanın güzel bir yolu."

Gözlerimi devirdim. "Sahiden mi, Sue? Özel?"

"Çok. Beynin farklı işliyor, Sam. Bazen seni korkutan şeyler yapıyor ama çok özel, sen de öylesin."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim. Bunu demesi hoştu. Ancak konuyu nereye getireceğini biliyordum. "AJ'e anlatmam için bu hikâyeyi benimle paylaşıyorsun, değil mi?"

"Sana bir şey yapmanı söylemiyorum. Ona ne söyleyip ne söylemeyeceğin tamamen sana kalmış. Ben sadece kendini olduğun gibi kabullenmeni ve etrafında da aynısını yapan insanları tutmanı hatırlatıyorum."

"Tamam."

"Tamamen 'normal' olan şeyin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Şu an hissettiğin gibi hissetmek. İlaçsız ve bensiz bir hayat istemende sorun yok."

"Öyle dediğim için üzgünüm."

"Olma. Seninle inanılmaz gurur duyuyorum, Sam. Çok iyi gidiyorsun."

Çok iyi gidiyordum ve bu harika bir histi. Ancak yine de AJ'e sırrımı söylemeyecektim.

şu çocuk

Ertesi gece yatağıma yayılmış Fransızca ödevimi yaparken telefonumdan bildirim sesi yükseldi. Telefonu alıp ekrana baktım.

Ş.K.

"Ş.K. mi?" Şairin Köşesi mi? Perşembe akşamı saat yedi kırk beşti. O olamazdı. Grup mesajının alıcılarına baktım ve uzun bir telefon numarası listesi gördüm.

Başka birinin yanıtlamasını bekledim ama kimse yanıtlamıyordu, bunun üzerine:

Bir yanlışlık mı var?

yazdım. GÖNDER tuşuna bastım ve AJ hemen cevap yazdı.

Hayır.

Yataktan hızla kalkıp eşofmanlarımı çıkardım ve üzerime temiz bir kot pantolon ile eşofman üstü geçirdim. Dışarısı donuyordu, o yüzden yüzücü parkamı koluma attım. Yerden yüzme çantamı, masanın üzerindense arabamın anahtarlarını kaptım.

Annem, babam ve Paige birlikte kanepede oturmuş film izliyorlardı. "Birkaç tur yüzmeye gidiyorum," dedim kollarımı ceketimden geçirerek ve ikna edici göründüğümü umarak.

"Bu saatte mi?" diye sordu babam ve ben daha bir şey diyemeden annem araya girip, "Hep bu saatte yüzüyor," dedi ve el salladı. "İyi eğlenceler."

Arabayı garaj yolundan geri geri çıkarırken biraz, havuza çıkan yolu geçip devam ettiğimdeyse büyük suçluluk duyuyordum ama öğrenci otoparkına girdiğim sırada suçluluk hissi yerini gerginliğe bıraktı. Kilometre sayacı üçte kalacak şekilde bir yere park ettim.

AJ beni bahçe kapısının önünde bekliyordu. Kollarını iki yana açtı. "İlk Ş.B.'ne hoş geldin."

"Ş.B.'nin ne olduğunu bilmek ister miyim?" Bu hoşuma gitmemişti. Sürprizlerle aram iyi değildi.

"Zaman zaman değişiklik olsun diye geceleri toplanırız. Eğlenceli oluyor. Göreceksin."

Baş başa olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakındı ve ardından uzanıp yüzücü parkamın fermuarını tuttu. Asılarak beni kendine çekti. "Bu arada enfes görünüyorsun."

Yüzüne güldüm. "Bu imkânsız. Ödevimi yapıyordum ve alelacele evden çıktım. Makyaj bile yapmadım."

"Dediğim gibi..." Parkamın fermuarını yavaşça belime kadar açtı ve kollarını içeri kaydırıp sırtıma dolayarak beni kendine doğru çekti, bedenini bedenime bastırdı. "Enfes," diye fısıldadı. Başını öne eğip beni öptü, dudaklarım her zamanki gibi onun

için aralık duruyordu. Buna hiç doyamıyordum. Onu öpmekten hiç bıkmıyordum.

Önümüzdeki bir-iki saat boyunca burada onunla kalmak istiyordum ama herkes içerideydi.

Üstelik hava buz gibiydi. Kollarını yavaşça geri çekti, fermuarımı çeneme kadar kapayıp burnumu öptü.

"Bu acımasızca," dedim. "Şimdi sana dokunmadan nasıl duracağım?"

"Durmak zorunda değilsin. Onlara bu gece söyleyebiliriz."

Sue'yla dünkü konuşmamızı düşündüm. Söyleyebilirdik. Söylemek istiyordum. Ancak kafamda, bunu önce Sekizler'e söylemeye hazırlanıyordum. Aşağıdakilere nasıl söyleyeceğimizi düşünmemiştim bile.

"Boş ver," dedi ben bir şey diyemeden. Alnımı öptü. "Sonra söyleriz."

Konuyu uzatmadı ve elimi tutup beni tiyatro kapısına doğru götürdü. Kilitli olmayışına şaşırmıştım, soran gözlerle ona baktım.

"Bay B'ye mesaj atıp bu gece açık bırakmasını rica ettim."

Karanlık tiyatroya adım atmadan önce elimi bıraktı. Hepsinin loş ışık altında, sahnede toplandığını görebiliyordum, gölgeleri hızlıca saydım. Yedi. Herkes buradaydı.

Nedense kapıdan geçip sessizce merdivenlerden inerken hiçbirimizin sesi çıkmıyordu. Geceleyin tiyatroda olmak garipti ama aslında o kadar da farklı bir his olmaması gerekirdi; bu koridorlar gün ışığında bile daima karanlık ve loştu. AJ kapının sürgüsünü açtığında herkes içeri girip doğruca lambalara yöneldi ve kâğıt duvarlarımız aydınlanıncaya kadar hepsini açtılar.

Odanın arkasındaki kanepelerden birine oturdum, Caroline da yanıma geçti. Kimsenin bakmadığından emin olduğumda, "Gerginim," diye fısıldadım. "Bu garip."

Kollarını kanepenin sırtında iki yana uzattı ve flanel gömleği açıldığında tişörtünde yazan şeyi okuyabiliyordum: BUGÜNÜ YAŞANMIŞ BİL.

"Endişelenmeyi bırak. Bu iyi bir şey. Bunu başka bir şeye dönüştürme," diye uyardı.

AJ ve Sydney ikisi de aynı anda sahneye çıktılar. AJ, Sydney'nin orada ne işi olduğunu merak edercesine gözucuyla baktığında, Sydney onu kalçasıyla itti. "Başlamadan önce yapmam gereken bir duyuru var." İnce bir kâğıt yığınını havada salladı.

"Yarın şehirdeki şu küçük kulüpte bir açık mikrofon gecesi var. Her yaştan. Okuyacak veya *şarkı söyleyecek* herkes davetli," dedi bariz bir biçimde AJ'e, sonra da grubun geri kalanına bakarak. Broşürleri Emily'ye verdi, Emily de geri kalanımıza dağıttı.

"Bundan daha geniş bir sahne," dedi Sydney ayağını çıplak ahşaba vurarak, "ve daha az konforlu oturma yerleri." AJ kanepesine bir öpücük yolladı. "Ancak salonun eşit derecede dost canlısı olacağını umuyoruz."

"*Biz* kim?" diye sordu Emily.

"Şimdilik Abigail, Cameron, Jessica ve ben. Üçü 'Kuzgun'u sahneleyecekler ve şu an için dokuz dörtlükleri hazır, o yüzden kaçırmak istemezsiniz. Tabii ki ben de özellikle leziz birkaç şey okuyacağım." Sydney broşürü ikiye katlayıp kendine yelpaze yaptı. Sonra yeniden ciddiyetini takındı. "Bakın, şimdiye kadar hiçbirimiz bu oda dışında okumadık ve oldukça korkuyoruz, o yüzden gelip bize moral verin. Lütfen."

Sonra bakışlarını doğruca AJ'e çevirdi. "Sahneye *çıkabileceğini* düşünüyorsan ve gitar gibi bir şey lazımsa onu da getirmelisin." Sahneden indi.

"Ben almayayım," dedi. "Ama ön sıradan size tezahürat edeceğim." AJ tabureye oturdu, tek ayağını taburenin demirine, diğerini de yere koydu. Bu hali, birlikte buraya indiğimiz, bana

Şairin Köşesi kurallarından bahsettiği, sonra duvarlarını okumam için beni yalnız bıraktığı o günü hatırlattı.

Üzerinde sadece kot pantolon ve bir tişört vardı ama şu an çok hoş görünüyordu. Sahneye atlayıp yüzünün her yanına öpücükler kondurmak istedim. Bu da, birlikteliğimizi grubun geri kalanına söylemenin başka bir yolu olurdu herhalde.

"Pekâlâ, defterlerinizi veya üzerine yazdığınız ne varsa çıkarın bakalım," dedi AJ. Sydney, içi ambalaj ve peçetelerle dolu büyük boy bir poşeti havaya kaldırdı. Bu kadar çok şiiri olduğunu bilmiyordum. O şeyin ağzını nasıl kapayabilmişti, inanamıyordum.

"Tercihen bu gece herkesin okuması gerekiyor ama istemezseniz sorun değil," diye devam etti.

Caroline ayağını dizinin üzerine attı ve gece boyunca kalkmamacasına kanepeye yerleşti.

"Sen okumayacak mısın?" Başını iki yana salladı. "Neden?" diye fısıldadım. Yüzünü buruşturdu. "Senin beni zorladığın gibi benim de seni o sahneye çıkman için zorlamam gerek."

"*Pöf.* Seni denerken görmek istiyorum."

"Sam yeni olduğu için nasıl olduğunu açıklayacağım," dedi AJ. "Diğer üyelerden biri sahneden sana katılacak ve rasgele şiirlerinden birini seçecek. O şiiri gruba okuyacaksın. Okumak istemezsen başka bir tane seçmesini isteyeceksin ya da es geçeceksin. Okumak şart falan değil ama bu, Şairin Köşesi kurucuları tarafından başlatılan ve uzun süredir devam eden bir gelenek." Omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla bizi birbirimizin önünde rezil etmek için tasarlanmış çarpık bir güven egzersizi."

Herkes kahkahayla güldü. AJ bana baktı. "Bizi daha önce keşfetmediğine seviniyorum, Sam. Geçen sefer çalmak zorunda kaldığım gülünç şarkıyı duymuş olsaydın, bizimle takılmazdın."

Bu imkânsız.

"Peki, ilk kim çıkıyor?" Sahneden atladı. "Cameron, sen oku. Abigail, sen seç."

Sarı defterime uzandım. En sevdiklerim mavi şiirlerimdi ama sarılar en güvenli olanlardı.

Cameron üç halkalı defterini Abigail'e uzattı ve o da arkadan bir sayfa seçti. Görünüşe göre bu şiir annesiyle babasının boşanmasıyla ilgili değildi. Bir kız hakkındaydı. O kadar sessiz okuyordu ki onu duyabilmek için hepimizin çıt çıkarmadan pür dikkat onu dinlememiz gerekti ama kızın uzun siyah saçlarını tarif ederken sanırım sebebini anlamıştım. Bu şiirin Jessica hakkında olduğundan emindim. "Kuzgun" üzerinde birlikte çalışıyorlardı. Belki de buradaki tek sır AJ ve ben değildik. Cameron, Abigail için bir şiir seçerken yüzü hâlâ kıpkırmızıydı.

Abigail, Cameron'ın seçimine baktıktan sonra bir oh çekti. "Evet! Kolaymış." Başladı; okuduğu, günbatımıyla ilgili hiç risksiz küçük bir şiirdi. Şanslıydı.

Abigail, Emily için bir seçim yaptı. Okuması gereken şiiri görünce hiç renk vermedi. İlk birkaç dizede, temelde, annesinin burada olup göremeyeceği şeylerle ilgili şiiri okurken kendine hâkim olmayı başardı. Ancak lise mezuniyetimizle ilgili dörtlüğü okuduktan sonra durdu. "Üzgünüm," dedi. "Bunu bu gece yapamayacağım. Sırada kim var?"

Jessica saniyeler içinde, tıpkı Cameron'ın tasvir ettiği şekilde bir uçurtma şeridi gibi arkasından uzanan uzun siyah örgüleriyle sahneye çıktı.

Emily'ye etrafına siyah bir lastik sarılı mosmor bir defter uzattı. Emily bir sayfa seçti ve koşarak yerine oturdu. Jessica matematik öğretmeninin berbat nefesiyle ilgili küçük bir parça okudu; bu, ortamın havasını değiştirmek için yeterli olmuştu.

Sıradaki Chelsea'ydi. Sonuna doğru yaklaşıyorduk ve sıra bana geleceği için gerilmeye başlamıştım. Sahnedeki insanların

seslerini kısıp kafamın içindeki seslere hak ettiklerinden daha fazla dikkat kesildiğimi hissedebiliyordum.

İstediklerini seçebilirler. Kontrol bende değil.

Sesler yaklaşıyor, daha da yükseliyordu; avuçlarım terlemeye başladı. Oraya çıkmam gerekiyordu. Sıramı savmam gerekiyordu. Ancak Chelsea bitirdiğinde hemen Sydney'yi işaret ederek onu sahneye çağırdı.

En azından Sydney'ydi.

Chelsea poşetin içine uzandı ve pembe bir karton parçası çıkardı. Ona uzatacağı sırada Sydney geri çevirdi. "Olmaz. Başka bir tane seç, lütfen."

"Syd."

"Başka bir tane lütfen." Sydney yerinde duramıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. "İçinden oku," dedi, "ama sonra yeni birini seçme, lütfen. O Taco Bell'li olan bayağı eğlenceli."

Chelsea okurken sessizdi. Sonra eğildi ve Sydney'nin kulağına bir şey fısıldadı.

Sydney ona uzun bir süre baktıktan sonra nihayet sahneden indi ve kanepeye çöktü.

Chelsea pembe karton parçasını iki eliyle tuttu. "Bu güzel şiiri okumak için izin aldım," dedi Chelsea. "Adı yok. Risk alıp bunun bir donat dükkânında kaleme alındığı tahmininde bulunacağım."

Sydney'nin yüzü, önündeki kanepe kırlentlerine gömülüydü ama dramatik bir hareketle onaylarcasına başını salladı.

Seni istemeye iznim yok,
Senin de beni.
O yüzden burada sabırla beklemekle yetineceğim.
Kuralları senin çiğneyeceğini umarak.

Vay canına. Kastettiği kişinin kim olduğunu öğrenmek için can atıyordum. Yaşça büyük biri miydi? Bir öğretmen mi?

Herkes alkışlıyor ve Sydney'ye bakıyordu ama şimdi yüzünü kırlentlerden birinin altında kanepeye gömmüştü. "Sıradaki çıksın," diye bağırdı. "Çabuk."

"Ben çıkarım," dedim ve sahneye çıkıp sarı defterimi Chelsea'ye uzatarak taburenin üzerine oturdum. Arkaya doğru rasgele bir sayfayı açtı ve bana uzattı.

İlk birkaç dizeyi içimden okudum.

Bu kötü oldu.

Baştan sona iki kez daha içimden okudum. Burada delice bir sürü şey vardı ama yazılanları gerçekten anlayacak olan muhtemelen sadece Caroline'dı. Ne de olsa şiiri ona yazmıştım.

"Bir adı yok ve tamamen öylesine yazılmış bir şiir." Berbat olduğunu söyleyecekken kendimi tuttum çünkü bu gece kâğıt yağmuruna tutulmak istemiyordum. "Bir arkadaşıma veda ettikten sonra odamda yazmıştım." Kalabalığın arasında Caroline'ı buldum ve ona gülümsedim.

Burada olman hoşuma gidiyor.

Her şey sessiz.
Huzurlu.
Çok sessiz, neredeyse aklım başımda gibi hissediyorum.

Sayende aklımı aklımdan çıkarıyorum.

Kal.
Sadece bir sayfa daha.

Lütfen?

Caroline ayağa kalktı ve coşkuyla alkışlayıp yüksek sesle tezahürat etmeye başladı. Benimle öylesine gurur duyar bir hali vardı ki ağlamak istiyordum. Ben de biraz kendimle gurur duyarak eğilip selamladım.

Yapmıştım. Artık delilikten haberleri var sayılırdı.

AJ birdenbire sahneye çıkıp yanıma geldi, klipsli altlığını bana uzattı ve şiirim karşısında şaşkınlığa uğradıysa bile bunu gizlemekte çok başarılıydı. Gitarını omzuna asıp önüne alırken şarkıları arasında gezindim ve üsttekilerden bir sayfa seçtim.

Yığın arasından kâğıdı çekip ona uzattım. "Oturabilirsin," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Ne olursa olsun çalacağım."

Kâğıt altlığını da alarak sahneden indim. Telleri çalmaya başlamıştı bile. Ben de Caroline'ın yanındaki yerime dönmek yerine turuncu kanepeye oturdum.

Okuyacağını söylediği şarkısına bakar bakmaz, "Kahretsin," dedi. Sonra doğruca bana baktı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu ve elindeki kâğıtla oynuyordu. Onu hiç bu kadar rahatsız görmemiştim, en azından Şairin Köşesi'nde.

Gitarını çıkarıp standa geri koyarken daha da şaşırarak onu izledim. Sahnenin ön tarafına yürüdü, gitarını çalarken hep oturduğu taburenin önünden geçti ve ayaklarını yere sabitledi.

"Bu bir şarkı değil. Bir şiir." Kollarını iki yanında sallayarak birkaç kez yukarı aşağı zıpladı. "Bunu nasıl yapıyorsunuz, çocuklar? Gitarım olmadan burada çırılçıplak hissediyorum." Kıpırdanarak yeniden ayaklarını yere sabitlediği ve yüksek sesle iç çektiği sırada hepimiz kahkahayla güldük. "Peki, işte başlıyoruz."

Gözlerini doğruca bana çevirdi. "Adı, 'Merak Ederek.' Bunu bir süre önce odamda yazdım." Bakışlarını benden ayırmıyordu.

Sen gittikten sonra
Garaj yoluna baktım
Boşluğunu hissederek
Geri dönecek misin diye merak ederek.

Sen gittikten sonra
Sorularını düşündüm
O kadar pervasız olmamayı dileyerek
Seni korkutup kaçırdım mı diye merak ederek.

Sen gittikten sonra
Kollarımın arasındaki hissini hatırladım.
Oraya nasıl mükemmel oturduğunu. Gitarım gibi.
Şansım varken öpmeli miydim diye merak ederek.

Sen gittikten sonra
Odamda oturdum
Söylediğin her şeyi anımsayarak ve
Söylemediğin her şeyi merak ederek.

Sen gittikten sonra
Sessizlikte oturdum.
Hiç anlamadığım bir biçimde seni özleyerek.
Bir daha gelecek misin diye merak ederek.

Kollarını iki yanına indirdi. "Artık neden şiir değil, şarkı yazdığımı anlayabilirsiniz."

Herkes ona bakıyor, şiirini sorguluyor ve seçtiği konuyu merak ediyordu ama onun gözleri hâlâ kilitlenmiş bir şekilde benimkilere bakıyordu. Gamzesi hiç olmadığı kadar belirgindi.

Gergin bir biçimde odaya bakındım ve her birinin noktaları birleştirmesini izledim. Chelsea'nin yüzü aydınlandı. Emily parmağını AJ ve benim aramda havada ileri geri salladı. Sydney şaşkınlıkla iç çekermiş gibi yaptı.

AJ sahneden indi ve yanıma oturup elini enseme sardı. "Biliyorlar," diye fısıldadı kulağıma.

"Öyle mi dersin?" Kahkaha atarak yüzümü omzuna gömdüm.

"Üzgünüm. Bu uyduruktu."

"Uyduruk değildi; mükemmeldi."

"Kızmadın, değil mi?"

"Elbette hayır." Onu hızlıca öpmemle birlikte etrafımızdan ıslık ve *vuhu* sesleri yükseldi.

Sonra durum garipleşti. Herkes çantalarını ve defterlerini alıp kapıya yönelmeye başladı.

"Bir dakika." AJ ayağa kalktı ve odaya seslendi. "Herkes okudu mu?"

"Caroline dışında herkes," dedim onu işaret ederek. Ancak AJ'in beni duyduğundan emin değildim. Tişörtünün altındaki anahtarını çıkarmış, kilidi açmak için arka tarafa doğru yürümeye başlamıştı bile. Caroline ağız hareketleriyle sorun olmadığını söyleyerek başını iki yana salladı. Zaten okumayı düşünmüyordu.

Dokuzumuz birden sessizce merdivenleri tırmandık ve tek sıra halinde tiyatro kapısından dışarı çıktık. Herkes vedalaştı ve gruplar halinde farklı yönlere ilerlediler ama AJ ve ben geride kaldık.

Kollarımı boynuna doladım ve sevinçten havalara uçarak, kaygısızca ona baktım. Tıpkı havuzda, sudayken sadece ikimiz, birlikte, baş başa öpüşüp konuştuğumuz ve kahkahalarla güldüğümüz zamanki gibi. Artık bir sır değildik. Bu inanılmaz bir histi.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordum parmaklarımı saçlarına dolayarak. "Garaj yolundan çıkışımı izleyip yatak odana gizlice girme planları yapıp yapmadığımı merak edebilirsin."

"Yapar mısın?" Ellerini belime götürdü.

"Kesinlikle," dedim. Bu güvenin nereden geldiğinden emin değildim ama iyi hissettiriyordu.

"O zaman evet." Yüzücü parkamı bu kez sonuna kadar açtı ve kollarını sırtıma doladığında bu kez öncekinden daha sert bir biçimde beni kendine çekti. Daha büyük bir tutkuyla öptü ve bu öpüşmenin hiç durmamacasına devam etmesini ne çok istediğimi düşünerek ensesini daha da sıkı kavradım. Onu eve bırakıp iyi geceler demeyi hayal edemiyordum.

"Biliyor musun?" diye fısıldadım. Sesim titriyordu ve soğuktan değildi. "Galiba ışıkları kapamayı unuttuk."

"Unuttuk mu?" diye sordu öpücükler arasında.

"Evet."

"Hımm. Ben unutmadım," dedi ve gülümsediğini hissedebiliyordum.

Gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim. "Ben de."

Daha önce seks hakkında düşünmüş olsam da ilk seferle ilgili beklentilerim oldukça düşüktü. Bunun tuhaf olacağını, kondomla uğraşma anının yaşanacağını, her şey bittiğindeyse yan yana üstümüzü giyineceğimizi ve birbirimize ne diyeceğimiz

konusunda hiçbir fikrimizin olmayacağını biliyordum. İlk deneyimimi, yapıp kurtulmam gereken bir şey olarak hayal etmiştim.

Şu ana kadar hiç de öyle olmamıştı.

AJ alnımı öptü. "Düşünmeyi bırak," diye fısıldadı.

"Düşünmüyorum." Ancak elbette düşünüyordum. Hep düşünüyordum.

"Evet, düşünüyorsun. Alnın kırışık." Alnımı bir kez daha öptü ve kasların gevşediğini hissettim. "Bunu yapmak zorunda değiliz, Sam."

Giysilerimiz yerde gelişigüzel bir yığın halinde, altımızda bir örtü, turuncu koltuğun üzerinde uzanıyorduk. Kondom meselesini büyük bir başarıyla halletmişti. Bunu yapmak istiyordum. *Zaten* yapıyor sayılırdık.

"Sorun yok. Sadece çok gerginim."

"Biliyorum," dedi. "Ben de."

"Sen de mi?" İnanmaz gözlerle ona baktım. "Sen niye gerginsin? Bunu daha önce yaptın."

"Seninle hiç yapmadım."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerimi kapayıp dokunuşunun düşüncelerimi dağıtmasına izin vererek, uyum sağlayarak onu öptüm. Kendimi onun dışında bir şey düşünmemeye, yaptığı şeye odaklanmaya zorladım ve bir süre sonra akışına bırakmam kolaylaştı.

Öpücükleri köprücükkemiğimden göğsüme, karnımdan aşağılara inerken, her birinde bütün vücudum ürperiyordu. Sonunda ağzını benimkine geri getirdiğinde, o gece havuzda olduğu gibi kendimi kaybetmeye çalışarak onu öptüm. Kalçalarımız birbirine bastırıyordu ve ona bu kadar yakın olmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğuna inanamıyordum.

Bu kadar çok konuşma olacağını beklemiyordum. Ancak sık sık nasıl olduğumu soruyordu ve sesinin, düşüncelere dal-

maya başlarsam beni kendine çekerek yanında tutması hoşuma gidiyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Başparmağımı altdudağının üzerinde kaydırdım. "Evet. İyiden çok daha iyiyim."

"Canını acıtmak istemiyorum."

"Acıtmıyorsun. Harikasın."

"Seni bilmiyorum ama bu '*bu* şey her neyse' sanırım hoşuma gidiyor."

Gülümsedim. "Benim de." Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve böylesine basit bir şeyin beni ona nasıl daha da çok bağlayabildiğine şaşırdım.

Sonra yüz yüze konuşup gülerek ve kendimizi odaya bu şekilde kilitleyen ilk biz olabilir miyiz diye merak ederek uzun bir süre orada öylece uzandık.

"Bilmiyorum," dedim şakacı bir şekilde, parmaklarıyla oynarken. "Sanırım anahtar sorumlusu rolünü dramatik bir şekilde suistimal etmiş oldun."

"Suç kanepede," dedi. "İlham verdiğini söylemiştim."

Bunun üzerine kahkahalara boğuldum. "Buna bir daha aynı gözle bakabileceğimi sanmıyorum."

"Evet," dedi burnunu buruşturarak. "Muhtemelen artık bir daha dekor odasına geri istemeyeceklerdir."

"Yok," dedim daha da katılarak. "İsteyeceklerini hiç sanmıyorum."

Bütünüyle hayat dolu ve tamamen normal hissederek –daha önce hiç hissetmediğim kadar– onu öptüm ve artık AJ'le koridorlarda el ele tutuşarak yürümeyi ve ders aralarında ayrılırken onu öpmeyi iple çekiyordum. Onu tanımak istiyordum. *Gerçekten* tanımak istiyordum. Onun da beni aynı şekilde tanımasını istiyordum.

Açık bıraktığımız birkaç lamba yumuşak bir ışıkla duvarları aydınlatıyordu ve etrafımızdaki bunca kâğıdı, bunca aşkı, acıyı, korkuyu ve umudu düşündüm. Etrafımız sözcüklerle sarılıydı. Bu anı daha mükemmel kılacak başka bir şey olamazdı çünkü bu odaya, duvarda olsun olmasın, içindeki insanlara kesinlikle âşıktım. Özellikle de karşımdaki bu çocuğa.



bambaşka biri

Hâlâ Caroline'ın öğle yemeğini nerede yediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bir keresinde ona sorduğumda, "Bir yerlerde," demişti. Tek başına yiyip yemediğini sorduğumdaysa, "Bazen" diye yanıtlamıştı. O yüzden bugün onu kafeteryada görmeyi beklemiyordum ama kapının önünde durdum ve etrafa bakındım.

Bu sabah onu dolabının önünde bile bulamamıştım ama dün gece AJ'le yaşananlar konusunda içim hâlâ kıpır kıpırdı ve bunu bir saniye daha içimde tutmaya dayanamıyordum. Önce Caroline'a söylemeliydim. O olmasa ne AJ'i ne de diğer şairleri tanıyabilirdim.

Nerede?

Alexis ve Kaitlyn bir yanda, Olivia ve Hailey diğer yanda olmak üzere Sekizler her zamanki masamıza geçmişlerdi bile. Olivia bankın ucunda bana yer açmak için yana kaydı.

"Diyet mi yapıyorsun?" diye sordu yanına oturduğum sırada. Önümdeki boşluğu işaret edene kadar ne dediğini anlamadım. "Öğle yemeğin nerede?"

"Çok aç değilim," dedim ama tamamen doğru değildi. Şu an yemek yiyemeyecek kadar heyecanlı, gergin, mutluydum; *her şeyi* fazlasıyla yaşıyordum.

"Ee, bu gece ne yapıyoruz?" diye sordu Olivia. "Hiç parti haberi falan almadım."

"Biliyorum. Aşırı sessiz," dedi Kaitlyn. Gazozundan bir yudum aldı.

"Hey, bir fikrim var." Alexis dirseklerini masaya yasladı ve teker teker hepimize baktı. "Annemler dışarı çıkıyorlar. Bizim eve gelin. Bütün geceyi birlikte geçirmeyeli çok uzun zaman oldu." Hailey'yi, salatasından büyük bir lokma aldığı sırada kaşlarını kaldırırken yakaladım.

"Ben varım," dedi Olivia. Kaitlyn, "Aynen," diyerek onu izledi ve Hailey de, "Tabii, neden olmasın?" dedi. Sonra bir sessizlik oldu. Hepsi bana bakıyordu.

Mükemmel bir açılış yapmak için bu kadar çabuk fırsat yakalamayı beklemiyordum. Tırnaklarımı üç kez enseme batırdım ve derin bir nefes aldım. "Bu gece olmaz. Başka planlarım var."

Alexis sesindeki şaşkınlığı gizlemeye bile çalışmadı. "Gerçekten mi? Ateşli bir randevu mu?" diye takıldı şişe suyundan bir yudum alarak.

"Aslında... evet."

Artık tüm dikkatler benim üzerimdeydi. Kaitlyn gazozunu kenara itti, Olivia sandvicini tabağına geri koydu ve Hailey cips paketini elinden düşürürken ağzı bir karış açık kaldı.

"Kiminle?" diye sorarken Alexis'in gözleri iri iri açıldı.

Başparmaklarımı üç kez bankın kenarına sürttüm. "AJ Olsen."

Kaitlyn kahkahayla gülmeye başlarken Alexis, "Kim?" diye sordu. Diğerleri de ona bakıyor ve aynı şeyi merak edercesine başlarını sallıyorlardı.

"Bir dakika," dedi Olivia. "Onu tanıyorum. Edebiyatta aynı sınıftayız." Bana baktı. "Demek istediğim, onu *tanıyor falan değilim*. Çok konuşmuyor. Ama kim olduğunu biliyorum.

"Sen ciddi misin?" Kaitlyn yüzüme baktı. Hâlâ kahkahalarla gülüyordu. "*Andrew* Olsen'la mı çıkıyorsun? Dalga ge-ge-ge-geçiyorsun." Elini masaya vurdu ve kendi şakasına koptu. "Yok ar-ar-ar-artık." Masaya bakındı ama benim gözlerim sadece ona kilitlenmişti. Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım.

"Andrew'u hatırlarsınız. İlkokuldan." Kızlar başlarını iki yana sallayınca yine o kahrolası Chia Pet reklam müziğini söyledi, sonra dirseğiyle Alexis'i dürttü. "O çocuğu hatırlıyorsun, değil mi? Öyle fena kekeliyordu ki, kendi adını bile söyleyemiyordu."

"Kaitlyn. Kes. Artık." Alexis bunu, onu azarlarmış gibi söylemişti. Onu daha önce hiç Kaitlyn'le bu şekilde konuşurken duymamıştım. Daha önce *kimseyi* Kaitlyn'le bu şekilde konuşurken duymamıştım.

Keşke bunu ona söyleyen ben olsaydım ama şaşkınlıktan hiçbir şey diyememiştim. Yine de konuşmak zorundaydım. Onu savunmak benim görevimdi. Öylece oturup Kaitlyn'in AJ'le dalga geçmesine izin veremezdim. "Be-ben..." Sözcükler boğazımda düğümlendi.

"Gördünüz mü? Bulaşıcıymış." Kaitlyn yine kopmaya başladı ama herkesin ona dik dik baktığını ve kimsenin katılmadığını fark edince durdu. "Ah, rahatlayın. Komikti."

Derin bir nefes aldıktan sonra avuçlarımı masaya yasladım ve öne eğilerek ona yaklaştım. Sesim titriyordu. "Ona korkunç davranmıştık, Kaitlyn. O kadar dalga geçtik ki, okulunu değiştirmek zorunda kaldı."

"Ha, yani acıdığın için onunla çıkıyorsun?"

Gazozuna baktım. Yüzüne fırlatmayı düşündüm.

"Acıdığım için falan çıkmıyorum," dedim AJ'i Şairin Köşesi'ndeki sahnede, gitarı omzunda, kalbimi hızla çarptıran ve her yanımı eriten haliyle gözümün önüne getirerek. Dün gece yaşananları düşündüm; öncesinde, o sırada ve sonrasında bana bakışını düşündüm. "Ona âşığım."

Düşüncelerim öylece ağzımdan çıkıvermişti. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Masadakilere baktım, ne tepki vereceklerini izledim ama yoktu, en azından doğrudan bir tepki yoktu. Dördünün de dili tutulmuştu.

"Ona *âşıksın?* Onu *tanıyor* musun ki?" diye sordu Alexis sonunda.

Yanıtlamama fırsat vermeden Olivia atladı. "Bir dakika, öğle arasında nereye gittiğinle onun bir alakası var mı?"

Yine bir sessizlik çöktü ve arkadaşlarımın, Olivia'nın sözlerini sindirmelerini izledim. AJ'le bu geceki buluşmanın sadece *ateşli bir randevu*, hatta *ilk randevu* bile olmadığını; muhtemelen birçoklarından sadece biri olduğunu ve az önce dediklerimde gayet ciddi olabileceğimi fark ederlerken yüz ifadelerindeki değişimi gördüm.

"Birkaç aydır birlikte takılıyoruz. Önceleri arkadaş, son zamanlardaysa ondan fazlası olarak."

Hepsi birbirine bakıyordu ama hiçbiri bana bakmıyordu.

"Bu birçok şeyi açıklıyor," dedi Alexis nihayet. "Hepimiz son günlerde ne kadar farklı göründüğünden bahsediyorduk. Değil mi?" Hepsine teker teker bakarak masaya göz gezdirdi. Kaitlyn başıyla onayladı. Olivia da öyle. Hailey gözlerini yemeğine dikmişti. "Bambaşka biri gibi davranıyorsun."

Hımm. Belki de rol yapmadığım içindir.

Alexis masanın karşısına uzandı ve elini elimin üzerine koydu. "Değiştin, Samantha. Bunun daha iyiye giden bir değişim

olmadığını söylerken hepimiz adına konuştuğumu sanıyorum, tatlım."

"*Daha iyiye* giden bir değişim olmadığını mı? Artık *daha iyi* olduğumu nasıl göremezlerdi? Kafacı Sue'ya daha sağlıklı hissettiğimi, duygularımı hiç olmadığı kadar kontrol edebildiğimi söylemiştim. Artık onların sözleri ve davranışlarının kölesi değildim ve bu, benimle ilgili bir *sorun* olduğu anlamına geliyordu.

"Artık seni *tanımıyormuşuz* gibi hissediyoruz," diye ekledi Olivia.

"Haklısınız," dedim sessizce. "Beni tanıyordunuz ama artık tanıdığınızı sanmıyorum. Tam olarak değil." Konuşurken masanın etrafına bakındım ve belki de ilk kez benim de onlar hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim.

Sözcükler dilimin ucundaydı ve onlara gerçeği söylemeye hazırdım: Onlardan biraz uzak kalmalıydım. Ancak Hailey'nin yüzüne hızlı bir bakış attım ve o gün bana nasıl ihtiyaç duyduğu, Sarah gibi ben de gruptan ayrılırsam ne yapacağını bilmediğini söylediğini hatırladığım. Bunu diyemezdim. Bugün olmazdı.

Kaitlyn'e döndüm. "AJ'e bir özür borçlusun."

"Ne için? *Dördüncü sınıftayken* dediğim bir şey için mi?"

Ayağa kalkarken, "Hayır," dedim. "Beş dakika önce dediğin şey için."

O kafeterya kapısı gözüme kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyordu ama omuzlarımı dikleştirdim ve başımı, buraya girerken olduğundan biraz daha dik tutarak kapıya doğru yürüdüm.

konu hep benim

Hızlı adımlarla dolabıma yürürken koridorlarda yalnız olduğuma ve temiz havaya geri çıktığıma memnundum. Beni bu tarafa yönlendiren şeyin ne olduğundan emin değildim, sanki otopilotta gelmiştim ama görünüşe göre yerinde bir karardı.

Köşeyi sapmamla birlikte Caroline'ı tek eliyle dolap şifresini girerken, diğer eliyleyse sırt çantasının askısını tutarken görünce rahat bir nefes aldım.

"İşte buradasın! Bütün gün seni aradım." Omzumu yanındaki bir dolaba dayadım ve sesimi alçaltarak yaklaştım. "Sana anlatacağım bir sürü şey var."

Kitapları sırt çantasına doldurmaya devam etti, ben de konuşmaya.

"Sekizler'e AJ'den bahsettim, Kaitlyn ağzıma bile alamayacağım acayip zalim bir yorumda bulundu ama AJ'i sonuna kadar savundum." Ellerimi iki yanımda salladım. Çok sinirliydim.

Caroline sırt çantasının fermuarını kapadı, omzuna astı ve bana döndüğünde tişörtünde ne yazdığını görebiliyordum: EVET, GERÇEKTEN KONU HEP BENİM.

"Biliyorum," dedi. "Oradaydım. Çok iyiydin."

"Nasıl oradaydın?" Orada olamazdı. Onu hiçbir yerde görmemiştim. Baktım. "Neredeydin?"

Elini yüzümün yanına dayadı. "Her şeyi duyacak kadar yakında." Sonra geri çekildi ve flanel gömleğinin kolunu sıyırarak eski kol saatine baktı. "Şimdi gitmem gerek."

"Nereye? Zilin çalmasına daha yirmi dakika var." Yüzünde çok garip bir ifadeyle bana baktı. "Bir dakika, onlara senden bahsetmediğim için kızdın mı? Söyleyeceğim. Söz veriyorum."

"Hayır. Kızmadım. Ayrıca lütfen onlara benden bahsetme. Hem de hiç." Bana yaklaştı. "Ama AJ'e söylemelisin."

Neyi?

Bir bildirim sesi geldi ve telefonumu arka cebimden çıkarıp mesajı okudum.

nasıl gitti?

"Haydi," dedi. "Cevap yaz." Caroline çenesiyle telefonu gösterdi. AJ olduğunu nereden biliyordu. Ona komik bir bakış atıp cevap yazdım.

çok iyi. neredesin?

GÖNDER'e bastım. Başımı kaldırdığımda Caroline gitmişti.

"Caroline?" diye seslendim ama cevap yoktu.

Dolap sırasının ucuna doğru koşup koridorun ilerisine bakındım. Öğle arasının bitmesine daha çok vardı ama burası biraz kalabalıklaşmaya başlamıştı. Öğrenci otoparkına çıkan yolda yürüdüm, sonra ön kapıya açılan yoldan geri döndüm. Hiçbir yerde yoktu.

Telefonum bir kez daha çaldı.

aşağıda pratik yapıyorum

Görünüşe göre bir mesaj daha atıyordu, o yüzden hemen yazmadım.

bu gece açık mikrofonda çalacağım

Ekrana gülümsedim ve:

!!!

yazdım.

Caroline'ı aramaya devam ederek kampüste bir tur daha attım, dolabıma doğru yürürken bir yandan da mesaj yazıyordum. Bugün arkadaşlarıma söylediklerimi düşündüm. Aklımdakileri açıkça söyleyişimi.

sana anlatacağım bir sürü şey var :)

İlk zil çaldı ve koridorlar daha da kalabalıklaştı. Dolabımın önüne geldiğimde şifremi girdim, mandalı kaldırdım ve ardından Caroline'ı görmeyi umarak dolap sırasının en ucuna bir bakış attım.

Kalçalarımın üzerindeki elleri hissettiğimde ders için kitaplarımı topluyordum. "Selam," dedi AJ. İlk içgüdüm, yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafımızı kolaçan etmekti ama sonra artık bunu yapmak zorunda olmadığımızı hatırladım. Göğsüne yaslandım, kollarını belime daha da sıkı sardım ve insanların yanımızdan gelip geçerken bizi izliyor olabileceklerini bilerek ama bunu umursamayarak onu öptüm.

"Sanırım arkadaşlarına bizden bahsetmişsin?" dedi sonunda geri çekildiğinde. Başında geriye doğru çekilmiş bir bere vardı ve berenin altından saçları çıkıyordu. Çok hoş görünüyordu.

"Sekizler biliyor. Diğer herkes de öyle..." Arkamızda neler olduğunu görmek için boynumu yana eğdim. İnsanlar yanımızdan geçerken adımlarını yavaşlatıyorlar ve birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. "Sanırım son zile kadar herkes öğrenmiş olur."

"Vay canına. Bu ne şahane bir fotoğraf," dedi dikkatimi dolabıma geri çevirerek.

"Teşekkürler." Hepsini gözleriyle taradığı sırada omzuna yaslanıp ifadesindeki değişikliği izledim. Küçük pembe yapışkanlı not kâğıdını okurken gülümsedi. Kelebekte rekor kırdığım gün Cassidy'yle ikimizin çekilmiş fotoğrafını gördüğünde gözleri ışıldadı. Sekizler'le fotoğraflarıma bakarken yüzünde daha düz bir ifade vardı.

"Vay canına, bir sürü konsere gitmişsin," dedi.

Bugünden sonra koleksiyonumun o kadar kabarık olmayacağından emindim.

"Şu benim gitar penalarımdan biri olabilir mi?" diye sordu.

"Belki." Gülümsedim.

"Hırsız."

Ona döndüm ve parmaklarımı kot pantolonunun ön kemer halkasına geçirdim. "Ne diyeceğim, buraya gelirken Caroline'ı görmedin, değil mi?" Onun dolabının olduğu tarafı işaret ettim. "Az önce aramızda çok tuhaf bir konuşma geçti."

"Caroline'la mı?"

"Evet. Garipti. Önce arkadaşlarımla aramızda geçen konuşmayı duyduğunu söyledi ama bu mümkün değil. Görünür hiçbir yerde yoktu. Sonra gitmesi gerektiğini söyledi. Şimdi de onu hiçbir yerde bulamıyorum. Dün gece üzgün görünüyor muydu?" diye sordum.

AJ'in yüz ifadesindeki şaşkınlık yerini endişeye bıraktı. "Ne?"

"Şiir okumayan bir tek o vardı ama zaten hiç okumuyor. Canını sıkan şey sanki bu değildi."

Zil çaldı. AJ yanımdan ayrılmadı. Etrafta kimse yoktu ama yine de sesimi alçalttım. "Sekizler'e bizden bahsettim. İstediği şey bu sanıyordum. 'Yeni arkadaşlar' edinmem gerektiğini söyleyen ve beni hepinizle tanıştıran oydu. Beni en başta Şairin Köşesi'ne getiren oydu."

Caroline'ın, şiirlerimi okurken defalarca beni dinlemediği ve AJ'in, kendi Cyrano de Bergerac'ım gibi, beni farklı bir ışıkta görmesini sağlayabileceğini düşündüğü sözcüklerle yardım ettiği zamanları düşündüm.

"Sam?"

"Efendim?"

"Caroline kim?"

"Caroline." Bunu kahkahayla söyledim ama AJ bana katılmadı. "*Caroline.* Caroline..." Soyadını bulmam birkaç saniyemi aldı. Okulun ilk gününden beri düşünmemiştim. "Caroline Madsen."

AJ'in gözleri irileşti ve yüzünün bembeyaz kesilmesini izledim. "Ne dedin sen?" Benden uzaklaşmaya başlarken parmaklarımdaki asılmayı hissettim ve kemer halkalarını bırakarak ellerimi iki yanımda indirdim.

"'Caroline Madsen' dedim. Arkadaşımız Caroline'ı diyorum. AJ, sorun ne?"

"Bir dakika. Sen az önce seni aşağı getirenin *Caroline* olduğunu mu söyledin?" Kekelemiyordu ama sesi titriyordu ve bu beni korkuttu.

"Elbette," dedim bunu neden sorduğunu anlamaya çalışarak. "O ilk gün yanımdaydı, hatırlasana?" Bunu milyonlarca kez düşünmüştüm. Dün gibi aklımdaydı. "Sen kalmama izin

vermeyecektin ama sonra Caroline kolumdan tuttu, sen de fikrini değiştirdin."

AJ gözlerini ayırmadan uzun bir süre bana baktı.

"Orada kalmama izin vermenin sebebi oydu," diye yineledim. Ancak yüzündeki ifadeden, belki de yanılıyorumdur diye düşündüm ve ekledim: "O değil miydi?"

"Hayır." Sesi dümdüzdü. Bu kez gerçekten geriye bir adım attı.

Artık korkuyordum ve sebebini bilmiyordum ama korkmakta haklı olduğumu biliyordum. Kalbim delicesine çarpmaya başladı, buradan çıkıp soluklanabileceğim ve düşünebileceğim karanlık, sessiz bir yere gitmek istiyordum ama AJ'in bana söylemeye çalıştığı şey her neyse onu duymadan bir yere gidemezdim.

Beresini çıkardı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Sam, ilk gün seni Şairin Köşesi'ne kabul etmemin sebebi o değildi."

Evet, oydu.

"Aşağı ilk geldiğinde yalnızdın. O gün kalmana izin verdim çünkü bunun hayatını değiştirebileceğini düşündüğünü söylemiştin ve bu hoşuma gitmişti."

O sözcüklerin benim değil, Caroline'ın seçimi olduğunu söylemeye yeltendim. Ancak çenemi kapalı tuttum çünkü içimden bir ses bunu dememin doğru olmayacağını söylüyordu. Gözlerimi sıkıca yumdum ve ellerimle yüzümü örttüm.

"Hayır," dedim başımı sertçe iki yana sallayarak. "Beni oraya o getirdi." Gözlerimi yeniden açtım ve onunkilere kilitledim. "Yoksa o odayı nasıl bulmuş olabilirim?"

Dudakları ince bir çizgi halinde gerilmişti. Sonra, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Benim var. Orayı buldum çünkü beni oraya o getirdi." Bunu düşündüğümden daha şiddetli bir biçimde söylemiştim.

Uzun bir süre yere baktı ve sonunda bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Caroline Madsen'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Elbette biliyorum."

Benim arkadaşım. Belki de en iyi *arkadaşım.*

"Sam." Adımı söylerken sesinde bir tuhaflık vardı. "Caroline Madsen... 2007'de intihar etti."

Bir kahkaha attım. "Haydi oradan," dedim ama şaka yapar gibi bir hali yoktu. "Ne yani? Benim bir hayaletle mi konuştuğumu söylüyorsun?" Ancak sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, içten içe bunda bir terslik olduğunu anlamıştım.

Artık daha hızlı, daha büyük adımlarla geri geri gidiyordu, kot pantolonundaki dikişlere sürttüğü parmaklarını fark etmemek imkânsızdı. "Benim... derse... gitmem gerek," dedi ve ona yanıldığını söylemeye fırsatım olmadan gitmişti. Yanılıyor olmalıydı.

Caroline daha on dakika önce buradaydı.

Değil miydi?

Burada durmuş onunla konuşuyordum.

Konuşmuyor muydum?

Dolabımın kapağını çarparak kapadım ve otoparka koştum. Arabayı iki elimle çalıştırabildim, biriyle anahtarı kontağa geçirirken, diğeriyle o elimi sabit tutuyordum. Motor çalıştı ve yola koyularak aklıma ilk gelen yere doğru sürmeye başladım.

son zamanlar ve şimdi

Lobide asansör düğmesine üç kez bastım, gelmeyince üç kez daha bastım. Elimle kapıya vurdum ve kapı asansör zili eşliğinde iki yana açıldı. Üç kez 7'ye bastım.

Kapıdan hızla içeri dalmamla birlikte Colleen yerinden sıçradı. "Sam?"

"Sue'yu görmem gerek." Sesim bana aitmiş gibi çıkmıyordu ve altımda bacaklarımın titrediğini hissediyordum. Doğruca odasına yöneldim ve kapıyı açtım. Colleen hemen arkamdaydı. "Nerede o?" diye bağırdım parmak uçlarımı şakaklarıma bastırarak.

Colleen kollarımı tuttu ve beni koltuğa oturtup önümde yere çömeldi. Ellerimi yüzümden çekmeye çalışıyordu ama buna izin vermiyordum. Artık şiddetle ağlıyor ve söylediklerinin sadece yarısını dinliyordum ama "hastane", "bugün gelmeyecek" ve "onu arayayım" dediğini duydum. Sonra "bekle", "su" ve "kıpırdama" dediğini.

Colleen gittiğinde ellerimi yanaklarımdan aşağı indirdim ve odaya bakındım. İki gün önce burada oturmuş, Sue'ya daha iyi olduğumu söylüyordum. *Daha iyi* olduğumu. Öyle olduğumu

biliyordum. Ancak sonra Alexis'in sözleri geldi aklıma: "Değiştin... ve bu iyiye giden bir değişim değil, tatlım."

Neler oluyor bana?

Hızla ayağa kalktım, kapıya koştum ve asansöre binip arabama geri döndüm. Vadiye bakan tepenin başında bir nokta vardı; herkesin arabayı park edip yiyiştiği bir yerdi ve günün bu saatinde orada kimse olmazdı.

Ellerimle direksiyonu sıkıca kavrayarak sert virajlarda bir sağa bir sola dönerek yol bitimine kadar çıktım. Büyük meşe ağacının yanına park edip motoru kapadım.

AJ yanılıyordu; yanılıyor olmalıydı. Caroline *oradaydı,* her okumada, her öğle arasında. Yanımda oturuyordu. Benimle tiyatroda buluşmuş, ilk şiirlerimi okumuş, bana iyi olduğumu söylemişti. Bana nasıl akışına bırakıp hissettiklerimi yazacağımı öğretmiş, sözcükleri kendim bulamadığımda da yardım etmişti. Sahneye çıkmama yardım etmişti. O –geçen gün şakayla karışık ne demiştim?– Şairane Dokuzlar'dan biriydi.

Değil miydi?

Telefonumu bardaklıktan aldım ve AJ'in dün gece Şairin Köşesi toplantısına davet için gönderdiği son grup mesajını buldum. En başta AJ'in adı vardı. Onun yanındaysa: *Sam ve diğer altı kişi...*

Caroline'ın numarasının burada olmayacağını biliyordum ama incelemek için "daha fazla" yazısına tıkladım. Hepsi bilinmeyen numaralardı ve sayarken hepsine bir isim tayin ettim. AJ. Cameron. Chelsea. Emily. Jessica. Abigail. Sydney.

Toplamda yedi.

"Teknoloji bir tuzak," demişti Caroline. Ben de ona inanmıştım.

Beni hiç aramamıştı. Hiç mesaj atmamıştı. Bunun garip olduğunu biliyordum ama sorgulamamıştım.

Midem bulanıyordu ve parmaklarım öylesine titriyordu ki telefonu ellerimde tutmakta güçlük çekiyordum.

Tarayıcıyı açtım ve "Caroline Madsen 2007" yazmamla birlikte küçük ekran saniyeler içinde onun hikâyesine yönlendiren bir sürü linkle doldu. Haber başlıkları birbiri ardına şöyle yazıyordu: GENCİN ÖLÜM NEDENİ İNTİHAR OLARAK BELİRLENDİ. GENCİN İNTİHAR SEBEBİ ZORBALIK MI? YEREL LİSE İNTİHAR HABERİYLE ŞOKA UĞRADI. Sonuncusunda bir fotoğraf da vardı, haberin tamamını okumak için bağlantıya tıkladım.

"Ah, aman Tanrım," diye fısıldadım. Bu haberi okuduğumu hatırlıyordum, geçen yaz değil, ondan önceki yazdı.

Cassidy tatili babasıyla geçirmek için Güney Kaliforniya'dan yeni gelmişti. Babası yeni bir ev almıştı ve ziyarete geldiğinde nihayet kendine ait bir odası olacağı için çok sevinmişti. Evde kızın birinin yıllar önce intihar ettiğiyle ilgili bir söylenti duymuştu ve bana böyle bir şeyden haberim olup olmadığını sormuştu. Haberim yoktu.

Aynı hafta birkaç gün sonra yüzme antrenmanının ardından eve gittiğimde bana evi gezdirdi. Cassidy'nin yeni odasında oturduk, şehirdeki genç intiharlarıyla ilgili hızlı bir internet araştırması yaptık ve bir tanesi dışında pek bir şey bulamadık. Bu olayın da dahil olduğu birkaç haber sayfası açtık.

Şimdi, bir yıldan uzun bir süre sonra hikâyeye bir kez daha, bu kez telefonumdan bakıyordum. Hızlıca ilk göze çarpan kısımları taradım ve "intihar", "zorbalık hedefi", "depresyon geçmişi" gibi kısımlara odaklandım ama gözlerimden yaşlar akıyordu.

Annesi ile babası sadece birkaç ev ötedeki bir Noel partisindeydiler. Caroline Madsen onlar yokken bir kutu uyku ilacı içmiş ve bir daha da uyanmamıştı. Annesi ile babası ertesi sabaha kadar ne olduğunu fark etmemişlerdi. Annesinin, kızının ince bir mizah anlayışına sahip olduğu ve şiir yazmayı ne kadar çok

sevdiğiyle ilgili söylediklerini okuduğumda sözcükler bulanıklaşmaya başladı, daha fazla okuyamadım.

Ekranı aşağı kaydırıp fotoğrafa baktığımda, benim tanıdığım Caroline'a tıpatıp benzer bir kızla karşılaştım. Saçları biraz karışık. Makyajsız. Üzerinde flanel, düğmeleri açık bir gömlek; içindeyse bir tişört vardı.

Tişörtteki yazıyı okuyabilmek için ekranı büyüttüm: AKLIMDAN GEÇENLERİ OKUYABİLSEYDİN, GÜLÜMSÜYOR OLMAZDIN.

Parmağımı ekranın üzerinde gezdirirken bir yandan kahkahayla tişörtüne gülüyor, bir yandan da gözyaşlarımı zor tutuyordum. Cassidy'nin odasında oturup bu fotoğrafa baktığımızı ve habere hızlıca bir göz gezdirdiğimizi hatırlıyordum. Tarayıcıyı kapatmış, hiç tanımadığımız bu kız için üzülmüştük ve sonrasında bir daha bunun üzerine düşündüğümü hatırlamıyordum.

Şimdi tüm taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

Bir gün tiyatroda Caroline'la birlikte oturuyorduk, ben arkadaşlarımdan yakınıyordum, o da bana yeni arkadaşlar edinmem gerektiğini söylüyordu. Ona OKB'mle ilgili sırrımı söylemiştim, o da bana depresyonla mücadelesini anlatmıştı.

Ancak Caroline hiç sahneye çıkıp şiir okumamıştı. Evime gelmiş ama her defasında birileri eve gelmeden gitmişti. Tiyatroda, sadece ikimiz, karanlıkta bir başımıza yazıyorduk. Asla sırrım olmaktan rahatsızlık duymamıştı.

Beni asla Şairin Köşesi'ne götürmemişti.

"O gerçek değil." Sözcükler ağzımdan tiz bir sesle çıktı.

Gözyaşları artık serbestçe akıyordu, telefonumu sertçe yolcu koltuğuna fırlatınca sıçrayıp yere düştü. Hızla kapıyı açtım, uçurumun kenarına yürüdüm, orada durup şehre baktım. Bulutlu ve soğuktu ama aralık başındaki bu soğuk ciğerlerime iyi gelmişti.

Buradan bakınca evimi görebiliyordum. AJ'in evi şehrin diğer tarafında ve bulması daha zordu ama onun semtini belli eden yoğun ağaç öbeklerini seçebiliyordum. Alexis'inki kanyonun karşı tarafındaki bir tepenin üzerinde, devasa ve kolay seçilir bir evdi. Yüzme kulübü de kolay seçiliyordu ve oradan, arabayla ve yürüyerek defalarca kez geçtiğim yolu izledim; tepeden yukarı, keskin dönemeçten sapınca doğruca yukarı, ta ki Cassidy'nin babasının evini görünceye kadar.

Caroline orada yaşamıştı. Orada ölmüştü.

Karanlık tiyatroda ilk birlikte oturduğumuzda bana, *"Depresyon,"* demişti. *"Bazen daha iyiye gideceğine daha da kötüleşiyormuş gibi geliyor."*

Büyük meşe ağacının yanına gittim ve toprağa kustum. Sonra uçurumun kenarına oturdum, dizlerimi göğsüme çektim ve tırnaklarımı enseme batırarak sertçe kaşıdım. Tenimdeki acıyı hissetmeme rağmen devam ettim; gözyaşlarım yanaklarımdan dökülürken silme zahmetinde bulunmadım, içimde bir boşluk ve soğukluk hissediyordum; yeni ve tazeymiş gibi, sekiz yıl önce değil de bu öğleden sonra intihar etmiş gibi en iyi arkadaşımı kaybettiğim için yas tutuyordum. Daha sert kaşıyarak, ağlayarak ve sessizce tekrar tekrar "Caroline" diye mırıldanarak ileri geri sallandım.

Artık olduğumu bildiğim deli insan gibi.

bir tür çarpıklık

Güneş batınca sıcaklık hızla düşmeye başladı. Ne zamandır buradaydım, bilmiyordum ama göğsüm uyuşmuş, gözlerim şişmiş, yüzüm acıyordu ve tırnaklarımın içi toprakla dolmuştu.

Yerden kalktım ve kendimi sürücü koltuğuna attım. Arabanın kapısı saatlerdir açıktı, tepe ışığı bunca zamandır açıktı, aküyü bitirmediğimden emin olmak için kontağı hızla çevirdim. Motor hemen çalıştı. Isıtıcıyı açtım.

Telefonum konsolun yanında, yerde duruyordu. Ekran mesajlar ve cevapsız aramalarla dolmuştu, ekranı aşağı kaydırıp annemin, hemen aramam için yalvaran sayısız mesajını geçtim. Kafacı Sue'dan üç cevapsız arama vardı, sonuncusu daha yirmi dakika önceydi.

Geri ara seçeneğine bastım ve Sue ilk çalışta açtı. Sesini duyunca gözyaşları yeniden akmaya başladı ve ağzımdan tiz ve cılız bir, "Benim," çıktı.

"Neredesin?" diye sordu, sesinde daha önce hiç duymadığım bir panikle. Ona tepede olduğumu söyleyip yolu tarif ettim, bana hiçbir yere kıpırdamamamı, yolda olduğunu söyledi.

Telefonu kapadım ve gösterge panelindeki saate baktım. 19.12'ydi.

Açık mikrofon.

Şu an şehir merkezine doğru yolda olmalıydım. Erkek arkadaşımı gerçek bir sahnede gitar çalarken izliyor olmam, Caroline'ın da yanımda ona tezahürat ediyor olması gerekirdi. Oysa karanlıkta hıçkıra hıçkıra ağlayarak ve kurtarılmayı bekleyerek burada, karanlıkta oturuyordum. Umarım AJ şairlere söylemezdi; onların yüzüne bir daha bakamazdım.

Onun yüzüne bir daha bakamayacağım.

Bana Caroline'dan bahsederken yüzünün aldığı ifadeyi gözümün önüne getirdim. Dakikalar önce orada durmuş dalış bloğu üzerindeki fotoğrafıma hayranlıkla baktığı ifadeyle arasında nasıl da keskin bir tezat vardı. Tanıdığını sandığı *ben* ile ilk kez görmek zorunda kaldığı *gerçek ben.* Gerçekten kim olduğumu görür görmez koşarak kaçmıştı.

Öğrenmesini hiç istememiştim. Şimdiyse gitmişti.

Arka cama araba farlarının ışığı vurdu ve dakikalar içinde Kafacı Sue beni kendi pırıl pırıl siyah Benz'ine bindirip emniyet kemerimi takmıştı. "Annenler yolda, arabanı almaya geliyorlar," dediğini duydum.

Sue tepeden aşağı inerken nereye gittiğimizi merak ederek ve umurumda olmadığına karar vererek camdan dışarı bakıyordum. Yüzümde bir sıcaklık hissettim. Koltuk ısıtıcısı popomu ısıtıyordu. Alnımı cama yasladım, gözlerimi kapadım ve bir garaj yolunda durup garaj kapısının açılmasını bekleyene kadar geri açmadım.

Sue arabayı içeri soktu ve motoru kapadı. Arabadan inip benim olduğum tarafa dolaştı, emniyet kemerini çıkardı, yaşlı ve hasta biriymişim gibi arabadan inmeme yardım etti ve aynı şekilde bana içeri kadar eşlik etti.

Bir mutfağa girdik ve iki kız yaptıkları şeyi bıraktılar. Benden birkaç yaş küçük ve çok daha ufak tefektiler; Sue gibi her anlamda miniktiler. Aynı düz saçlar. Aynı narin hatlar. Sue'nun masasında duran o fotoğraflardaki hallerinden beri büyümüşlerdi ama onları hemen tanıdım.

"Sam," dedi nazikçe, "bunlar benim kızlarım, Beth ve Julia."

Yüz ifadeleri endişe doluydu ama sanırım aksini bekleyemezdim; son beş saattir toprağın üzerinde ağlıyordum. Onlarsa benimle ne yapacaklarından emin değilmişçesine sadece yüzüme bakıyorlardı ama buna da şaşırmamıştım. Sue'yu ve "mesleki mesafesi"ne olan bağlılığını bildiğimden, daha önce bir hastasını evine getirmediğinden emindim.

"Julia, rica etsem bize çay getirir misin?"

Sue beni mutfaktan çıkardı, oturma odasından geçtik ve çift kanatlı bir kapıdan içeri girdik. Burası Sue'nun ev ofisi olmalıydı. Ortasında bir süs havuzu bulunan mükemmel bakımlı bir bahçeye bakıyordu. Hafif ışıklandırılmıştı. Huzur doluydu. Cam kapıya yürüdüm. "Burası kesinlikle otopark manzarasına bin basar."

"En sevdiğim yer." Hemen arkamda duruyordu. "Tam orada otururum," dedi omzumun üzerinden geniş minderli ve üzerinde bir sürü kırlent olan büyük metal koltuğu işaret ederek. "Orada düşünür, meditasyon yapar ya da hasta dosyaları üzerinde çalışırım. Yağmur yağmıyorsa beni bulacağın yer orası."

Uzun bir süre sessiz kaldık. Camın ardındaki havuzun sesini duyabiliyordum. Sakinleştiriciydi.

"Hâlâ üşüyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Dışarıda oturmak ister misin?" diye sordu.

Onaylarcasına başımı salladım.

"Güzel." Öne doğru yürüdü ve Fransız kapının kolunu çevirip açtı. "Haydi, dayanabildiğimiz yere kadar çıkıp orada konuşalım." Yerdeki sepetten iki battaniye aldı ve birini omzuma sardı. En sevdiği koltukta oturmamı söyledi.

Julia, elinde demir döküm bir çaydanlık ve iki kupayla yanımıza geldi. Sue ona teşekkür etti ve önümüzdeki masanın üzerindeki her şeyi kenara çekerek üzerinde buharı tüten bir kupa çay doldurup bana uzattı. Sue kanepede bir yere geçerken Julia, çift kanatlı kapıları arkasından kapayıp yanımızdan ayrıldı.

"Hazır olduğunda konuşabilirsin, Sam."

Dizlerimi göğsüme çektim ve iki elimle birden kupamı tutup içine baktım, buharını soludum, çiçek ve limon kokularını içime çekerek iki gün önce Sue'nun odasında oturduğumdan beri yaşananları düşündüm: Ş.B.'yi; Şairin Köşesi buluşmasını. AJ'le aşağıda baş başa geçirdiğimiz zamanı. Çılgın Sekizler'e ondan bahsedişimi. Caroline'ın bana kendince veda edişini.

Caroline.

Geriye hâlâ dökecek gözyaşım kalmasına şaşırmıştım ama yeniden akmaya başladılar. Önümde sihirli bir biçimde bir peçete belirdi ve gözlerimi ve burnumu sildim.

Psikiyatristler ve peçeteleri.

"Ne kadarını biliyorsun?" diye sordum.

"Önemi yok. Senden duyana kadar hiçbir şey bilmiyorum."

Şifreli konuşmasını anlamıştım. Demek ki Colleen'le konuşmuştu. Annemden gelen ısrarlı aramaları ve mesajları düşündüm ve bana ulaşmak için AJ'i aramış olabilir mi diye merak ettim. Onunla konuştuysa ve AJ de ona bugün yaşananları anlattıysa, Sue'nun zihninde oldukça net bir resim belirmiş olmalıydı.

"Benden yeni bir arkadaş edinmemi istemiştin," dedim gözlerimi fincanımın içine dikerek. "Ben de edindim. Onu sevdim. Çok sevdim. Ancak görünen o ki sekiz yıldır ölüymüş

ve bu da, anlayacağın üzere, bir arkadaşlığın önünde gerçek bir engel olabilir." Alaycılığın daha iyi geleceğini sanmıştım ama öyle olmadı. Daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım. Sue, kendimi toparlayabilmem için kupayı ellerimden aldı. Sue kupayı doldururken gözlerimi ve burnumu sildim. Sümüklü peçetelerimi alıp yerine sıcak çayımı uzattı, bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Konuşmaya başladıktan sonra kendimi durduramadım. Şairin Köşesi'ni bir sır olarak saklamayacağıma yemin etmiştim ama bunu artık Sue'dan saklayamazdım. Tiyatroda Caroline'la karşılaştığım o ilk günü, nasıl yanıma oturduğunu, beni kahkahalarla güldürdüğünü, hayatımı tamamen değiştirecek bir şey göstermek istediğini söylediğini anlattım.

"Bana tam olarak neler olduğunu anlat," dedi Sue. "En başından."

"Caroline bana onunla sahnede, piyanonun yanında buluşmamı söyledi." Gözlerimi kapadım ve yaşananları kuşbakışı izliyormuşum gibi biraz daha farklı bir gözle gördüm. "Grubun geçtiğini duyana kadar perdenin diğer tarafında saklanarak onu bekledim."

"Sonra Caroline seninle buluştu."

"Bana peşinden gelmemi söyledi, ben de gittim. O dar merdivenlerden indik, gri boyalı koridorlardan geçtik. Bana nereden döneceğimi, hangi kapıları açacağımı söyledi."

İkimizin o son köşeden döndüğümüz ve tam zamanında o en sondaki kapının kapandığını gördüğümüz anı gözümün önüne getirdim.

Kapının önünde durduğumuzda, "Burası da ne böyle?" diye sormuştum. Sorumu duymazlıktan gelmiş ve kapı kolunu işaret etmişti.

"Yanından ayrılmayacağım ama buradan sonrası sana kalmış. Bütün konuşmayı senin yapman gerek."

Gözlerim birden açıldı.

Başından beri *bendim*. Önümdeki kapıların kapandığını görmüştüm. Nereye gideceğimi bu şekilde anlamıştım. Kapı kollarını ben çevirmiştim; hiçbir zaman o çevirmemişti. Duvarda, yerinden yeni oynamış gibi sallanan paspas başlıklarını görmüştüm. Gizli katmanı, kapı sürgüsünü *ben* bulmuştum.

Onları takip etmiştim.

"Beni aşağı indiren Caroline değildi." Sözcükler ağzımdan güçlükle çıkıyordu.

Caroline yanımda durup bana kapıyı çalmamı söylememişti. Bunu kendim yapmıştım. Ondan sonrasının bana kaldığını söylediğini duymuştum ama tam olarak öyle değildi. Başından beri sadece ben vardım.

"O ilk gün onları sahnede yürürlerken gördüm."

İçlerinden biri, "Perşembe görüşürüz," demişti.

"Tekrar orada olacaklarını bildiğim gün geri geldim. Perdenin arkasında, piyanonun yanında bekledim, sonra onları takip ettim. Ah, Tanrım, Sue. Onları oraya kadar takip eden bendim."

Ona bodrum kattaki odayı ilk ziyaretimi anlattım. "AJ bana karşı çok soğuktu," dedim. Caroline destek için kolumdan tutana kadar AJ'in bana bakışını gözümün önüne getirdim. Oysa Caroline kolumu falan tutmamıştı.

Kupamı masanın üzerine koydum ve battaniyeyi etrafıma daha sıkı sardım. Sue daha sonra neler olduğunu sorunca, ona Caroline'ın evime geldiği ve odamda birlikte vakit geçirdiğimiz zamanı anlattım. Bana AJ'in benden nefret etmediğini ama onu incittiğimi ve AJ'in bu konuda nasıl davranması gerektiğini bilmediğini söylemişti. Bu konuşmanın da hiç gerçekleşmediğini fark edince kesik bir nefes aldım. Kaitlyn'le ne *yaptığımızı*

biliyordum. Bunu bilinçli olarak hatırlamasam da başından beri biliyordum. Caroline'ın yazmama yardım ettiği şiiri ve AJ'in beni affetmesi için Caroline'ın sözcüklerinden nasıl yardım aldığımı düşündüm. AJ beni affetmişti. Kalmama izin vermişti. *Hepsi* kalmama izin vermişlerdi.

Sue'ya, Caroline ve diğer şairlerle ilişkilerimden ve bodrum kattaki o odanın zihnimi nasıl sakinleştirdiğinden söz ettim. Yazmayı, akışına bırakmayı ve düşündüklerimi açıkça söylemeyi orada nasıl öğrendiğimi, nasıl onlardan biri olduğumu anlattım.

Şimdi yine gözyaşlarına boğulmuştum çünkü son birkaç aydır yaşanan onca inanılmaz şeye rağmen, resmin bütününde yanlış olan o tek şeyi düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Kafamda lanet olası bir insan yarattım, Sue!" diye bağırdım gözyaşları arasında. "Ne tür bir çarpık zihin kafasında bir *insan* yaratır?"

"Sen sadece bir insan yaratmadın, Sam. İhtiyacın olan her şeye sahip eşsiz ve *harika* bir insan yarattın. Komik, zeki ve nazik..."

"Ne olursa olsun, Sue. Gerçek. Değildi."

"Senin için öyleydi."

Öyleydi. Onca sözcük içinde en çok acıtan buydu. Onu özlüyordum. İster gerçek olsun, ister hayali, gitmesini istemiyordum.

"Ne oluyor bana?" diye sordum. Sue kanepenin ucuna kaydı ve çayını masanın üzerine bıraktı.

"Duymak istediğin bu değil, Sam ama doğrusunu istersen, bilmiyorum. İlaçlarından ya da beyninde gerçekleşen kimyasal değişikliklerden veya ikisinin birleşiminden kaynaklanıyor olabilir. Bunlarla hiçbir alakası olmayabilir de." Sesini sakin ve belli bir seviyede tutmaya çalışıyordu ama endişelendiğini görebiliyordum. Olmasını istediğimden çok daha endişeliydi. "Şu an yaşadıkların OKB'yle tutarlılık göstermiyor. Başka bir şey

oluyor ve ne olduğundan henüz emin değilim ama her zaman yaptığımız gibi bunun ne olduğunu birlikte bulacağız."

Battaniyeyi başımın üzerine çektim. Ona bakamıyordum. Onu dinlemek de istemiyordum ama yadsıyamadığım bir şekilde, paylaşacağı bilgiye ihtiyacım vardı.

"Bu gece bana anlattıklarına dayanarak, Caroline'ın, aşırı anksiyete anlarında sana gerçek göründüğünü düşünüyorum." Sesi beni sakinleştiriyordu ve yeniden konuşmaya başladığında içimde derin bir rahatlama duydum. "Onunla okulun ilk günü karşılaştın. Zaten oldukça gergindin ama Alexis'in dediği bir şey hakkında *çok daha* gerilmiştin ve bu da zihnini... üstesinden gelmek için yeni bir yol arayışına sürüklemiş olabilir."

Sue'nun yüzünü görebilmek için battaniyeyi başımdan çektim.

"İşe de yaradı. Ondan sonra," diye devam etti, "ne zaman ihtiyaç duysan Caroline hep yanında oldu. Sekizler'le tartışmalarından sonra. Tanımadığın bir grup insanı karanlık, dar merdivenlerden aşağı takip ettiğin sırada gerildiğinde. Sahnede ilk kez bir şey okumak zorunda kaldığın zaman. Bugün arkadaşlarına AJ'den bahsettikten sonra da oradaydı, değil mi?"

Kendimi zihnen o anlara ve ardından Sue'nun bahsetmediği diğer tüm anlara geri ışınladım. Ne zaman bir konuda üzülsem ve bir şeyler yazmam gerekse, Caroline hemen orada, dolabının önünde bekliyor olurdu. Bir tesadüfmüş gibi bu konuda hep dalga geçer, sonra birlikte tiyatroya geçerdik.

"Zihnin bir çözüm buldu –oldukça olumlu bir çözüm olduğunu eklemem gerek– ve işe yaradıkça senin için daha da gerçek oldu." Çayına uzandı ve tüm bunları sindirmem için zaman tanırcasına kupasının üzerinden beni izleyerek çayından bir yudum aldı.

"Görünme sıklığı azalmış mıydı?" diye sordu.

Şimdi düşününce, önceleri olduğu gibi her gün, her sabah dolabının önünde olmuyordu. Onu ders aralarında hiç görmez olmuştum.

"Son birkaç haftadır onu yalnızca Şairin Köşesi'nde görüyordum."

Bu da Sue'nun teorisini doğruluyordu. Öğle arasında oraya inme konusunda hep geriliyordum. Çılgın Sekizler'in beni takip edip orayı bulmalarından, grubu ve odayı ifşa edecek kişi olmaktan korkuyordum. Bunun benim suçum olmasından korkuyordum. O kapının sürgüsü geçirilene kadar geriliyor, sonra rahatlamaya başlıyordum.

"Bir yıl kadar önce Caroline adında bir kız hakkında bir yazı okudun ve onu tamamen unuttuğunu sandım ama o bilinçaltında yer etti. İfade etmekte zorlandığın özellikleri ona yükledin. Sonra o, işitmeye ihtiyaç duyduğun o nazik, ilgili sese dönüştü."

Bu bilgiler, somut gerçeklerde olduğu gibi, beni daha iyi hissettirmişti. O son kısım içimi biraz daha rahatlattı.

Yine de Sue, tüm bu olanlardan, bütünüyle akla uygunmuş, tamamen mantıklıymış gibi bahsediyordu ama öyle değildi. Bu yaşananlar tamamen çılgıncaydı.

"Çekinme, Sue, söyle haydi. Ben deliyim."

Havuza bakarak ve sanırım bu haberi nasıl vereceğini bulmaya çalışarak uzun bir süre sessiz kaldı.

"Deli," dedi sonunda, gözlerini hâlâ sudan ayırmadan. "'Deli'nin sözlükteki tanımını biliyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Hem 'çılgın' hem de 'biraz sıra dışı' anlamına geliyor. Bu oldukça geniş bir kapsam, sence de öyle değil mi?"

Başımla onayladım.

"Deli öylesine öznel bir sözcük ki. Bunu kimseyi etiketlemek için kullanmam; özellikle de seni. Bak, senin beynin diğer

beyinlerden farklı işliyor, Sam. Beyninin bu işleyişi sayesinde, Caroline adındaki o harika insanı tanıma şansı buldun. Başka kimse bu ayrıcalığa sahip olamadı."

"O hastan gibi, Anthony... Renkleri duyabilen adam."

"Kesinlikle."

Ancak daha iyiye gidiyordum. Normal hissediyordum.

İki gün önce Sue'dan ilaçları azaltmayı, terapi seanslarımı seyreltmeyi düşünmesini istemiştim. Artık hayali insanlarla doludizgin sohbetler ettiğime göre sanırım tam tersi daha doğru olurdu. Daha fazla ilaç. Daha fazla terapi seansı. Caroline'a son.

"Caroline'ın temelli gittiğinden emin olmamız gerekiyor, değil mi?" dedim; tanı konusunda üzgün olsam da Sue'yu psikiyatrist düşüncelerimle alt ettiğim için gurur duyuyordum.

"Gitmesini istiyor musun?"

"Hayır." Caroline benim için Şairin Köşesi'ndeki diğer herkes kadar gerçekti. Gideli henüz birkaç saat olmuştu ama hayatımda kimseyi bu kadar özlememiştim. Onu bir daha asla görmeyecek olma düşüncesi bütün vücudumda bir boşluk hissi yaratıyordu.

Gözyaşları tekrar yanaklarımdan süzülmeye başladı.

"AJ'i o kadar inanılmaz kılan özelliklerini sıraladığın çarşamba gününü hatırlıyor musun?" Sue bana bir peçete daha uzattı. İçimden geçenleri görüyormuş hissi veren o delici bakışlarıyla bakıyordu. "Aynısını Caroline için de yap –bugün öğrendiğin kız değil, son birkaç aydır tanıdığın kız– *arkadaşın* Caroline için."

Zihnim hızla çalışmaya başladı ve sahneye ilk çıktığımdaki aynı hisse kapıldım; göğsüm daralıyor, parmak uçlarımda huzursuz edici bir karıncalanma hissediyordum. Belki bu yüzden gözlerimi kapadım.

Başparmağımla saymaya başladım. "Onda ayrı bir enerji var –açıklayamıyorum– ama sanki bulaşıcı. Kimseyle paylaşmamam gereken çok saçma şiirlerimi bile dinliyor ve asla bana

gülmüyor. Yazdığım sözcükleri dinlemekle kalmıyor, özünde demeye çalıştığım şeyleri duyuyor ve bunu nasıl ifade edeceğimi bulmama yardım ediyor. Sanki ona ne zaman ihtiyacım olduğunu biliyor."

Gözlerimi açtım ve dudağımı ısırdım çünkü, evet, doğruluğunun sebebi anlaşılıyordu.

Sue parmaklarını kendi gözkapaklarına götürerek sessizce gözlerimi yeniden kapamamı söylüyordu.

Beşinci parmağımı kaldırarak bıraktığım yerden devam ettim. "Tıpkı benim gibi biraz hasarlı. İnsanların onun hakkında ne düşündükleri umurunda değil. Makyaj yapmaması hoşuma gidiyor. Laf sokan tişörtlerini seviyorum." Yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissetim. "Çabalamadığında bile beni hep güldürüyor."

Hemen onuncusu geldi aklıma ve o kadar önemli değilmiş gibi söyleyecekken sözcüklerin boğazımda düğümlendiğini fark ettim.

"Bu dokuzuncuydu," dedi Sue.

Caroline bana o kapıyı çalmamı söylemişti. Hiç benim adıma konuşmadıysa da bana söyleyeceğim sözcükleri vermişti. AJ beni Şairin Köşesi'nden attığında Caroline oraya geri dönmek için mücadele etmemi söylemişti. Sahnede okumaktan korktuğumda arkamdan gelip elini omzuna koymuş ve "Düşünme. Sadece yap," demişti. Ben de yapmıştım. Hep oradaydı. Öte yandan hiç orada olmamıştı.

"Beni cesur yaptı," dedim.

Sue ellerime uzandı ve elleri arasında sıkıca tuttu. Ellerinin ne kadar narin ama bir o kadar da güçlü olmasına şaşırmıştım.

"Güzel. Şimdi yapacağın şey şu: Caroline'ın o kısımlarını alıp onların *sana* ait oldukları gerçeğiyle kendini onurlandıracaksın. Kendine karşı nazik olmaya ve başkaları için değil, *kendin* için

en iyi kararları vermeye başlayacaksın. Hayatındaki insanlara tek tek bakacak ve seni daha güçlü, daha iyi kılacak olanlarla devam etmeyi seçip diğerlerine yol vereceksin. Sanırım Caroline böyle olsun isterdi. O seni cesur biri *yapmadı,* Sam. Bunu yapan tamamen sendin."

Uzun bir müddet orada oturduk. Biraz daha çay içtim. Havuzdaki suyun sesini dinledim.

"Geri gelmeyecek, öyle değil mi?" diye sordum.

"Artık ona ihtiyacın olduğunu sanmıyorum," dedi Sue nazikçe. "Bir daha gelirse bana söyle ama panik yapma. Bırak işini yapsın. Belli ki o konuda gayet başarılı."

Geri gelmeyecek.

Caroline'ı ve bugün nasıl çekip gittiğini düşünüp duruyordum; bu da aklıma AJ'le yaşadığım o anı, en iyi arkadaşımın sekiz yıl önce öldüğünü bana söylemek zorunda kalmış olmasını getirdi.

Utançtan yerin dibine girmiştim. Öğrenmesini istemiyordum. Şimdi sırası değildi. Kesinlikle bu şekilde olmamalıydı.

"AJ'in beni öğrenmesini istemiyordum," dedim.

Sue çayından bir yudum aldı. "Bu konuda emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Caroline başka bir zaman, başka bir sürü şekilde gidebilirdi. Tam olarak kim olduğunu odanda kimse yokken de söyleyebilirdi. Hiçbir şey demeden de yok olup gidebilirdi. Ancak gitme biçimi, söyledikleri..."

"Neyi kastediyorsun?"

"AJ'in seni öğrenmesini istemediğini söylüyorsun ama düşünürsen, büyük bir yanın istiyordu."

iki şey yap

Cumartesi günü cesur hissederek kalkamadım, pazar günü de cesur hissetmiyordum. Üzgün, sersemlemiş, korkmuş ve yalnız hissediyordum; Caroline'ı hiç olmadığı kadar özlüyor ve herkesin beni rahat bırakmasını istiyordum.

Paige dondurma isteyip istemediğimi sormak için kapıya vurup duruyordu ve kapının diğer tarafından annemin ona beni yalnız bırakmasını söylediğini duyabiliyordum. İyi bir tavsiyeydi. Keşke kendisi de bu tavsiyeye uysaydı çünkü sürekli beni kontrol edip duruyor, konuşmak isteyip istemediğimi soruyordu; ben de ona her defasında iyi olduğumu söylüyor ve onu geri gönderiyordum.

Geçtiğimiz cuma akşamı rezil bir haldeyken AJ eve bana bakmaya gelmişti. Benim yerime annemle konuşmuştu. Caroline hakkında söylediklerimi ona anlatmış ve benim için endişelendiğini söylemişti. Annem de kibarca ona teşekkür etmiş ve OKB'mden ona hiç bahsetmemiş olmama duyduğu şaşkınlığı gizleyerek her zamanki gibi sırrımı açık etmemişti. Sonra onu geri göndermiş ve kafamı toparlamam için ondan birkaç gün beni yalnız bırakmasını rica etmişti.

AJ'in rahatladığından emindim. Caroline Madsen'ın adını söylediğimi ilk duyduğu o an yüzündeki ifadeyi ne zaman düşünsem kusmak istiyordum.

Dikkatimi dağıtmak için şiirlerime göz atıyor, Caroline'ın yazmama yardım ettiklerini düşünüyordum. Her zaman değil ama bazen, sonunda öyle bir an oluyordu ki, bir şiiri bitirip de yüksek sesle okuduğumuzda ve her sözcük mükemmel bir biçimde yerli yerine oturduğunda tüylerimi ürpertiyordu. İçimde ona sarılma isteği doğuyordu ama hiç sarılmamıştım ve şimdi merak ediyordum, sarılsam ne olurdu diye. Elini omzumda hissettiğim gibi onu yine hisseder miydim? Yoksa bedenim, onca zamandır beynimin beni yanılttığını keşfederken Caroline kollarımın arasında yok olup gider miydi?

Kalemimi aldım, defterimin üzerine vurdum ama şiir yazamıyordum. Şimdi olmuyordu. Kimsenin asla görmeyeceği boş beyaz bir kâğıda bile ne diyeceğimi bilmiyordum. Kaldı ki şiir, hissettiğim tüm bu duyguları anlayabileceğim tutarlı bir çözüme ulaştırmama yardımcı olmayacaktı.

Zihnimin gücünden korkuyordum. Terk ettiği için Caroline'a kızgındım. Kişilik özellikleri konusunda kafam karışıktı; kendi uydurduklarım ve 2007'de intihar etmiş olan kızın sahip olmuş olabileceği özellikleri anlamlandırmaya çalışıyordum.

Kırmızı defterimi açtım ve sol sayfaya "Caroline Madsen," sağ sayfaya ise "Benim Caroline'ım" yazdım. Sonraki iki saat boyunca gerçek olanıyla ilgili bulabildiğim ne varsa araştırdım ve sol sayfaya listeledim, sağ tarafa da kendi yaratmış olduğum Caroline hakkında doğru olduğunu bildiğim her şeyi detaylandırdım.

Bittiğinde benzerlikleri gördüm, aynı zamanda bariz farkları da. Sue'nun haklı olduğunu fark ettim: Bir fotoğraftaki yüzü

almış ve ona, içten içe sahip olmak istediğim bir sürü özellik yüklemiştim.

Güneş ışığını kesmek için yüzümü yastığa gömdüm. Uzun bir süre ağladım. Sonunda bitap düşüp uykuya dalacağımı hissettiğimde buna karşı koymadım.

Odamın kapısının çaldığını duydum. "Sam?" dedi annem usulca.

"Uyuyorum," diye bağırdım.

"Sam, burada seni görmek isteyen biri var."

Gözlerimi açtım ve kendimi doğrulmaya zorladım. Odam karanlıktı. Tişörtüm etrafıma dolanmış, saçlarım kafama yapışmıştı ve ter kokuyordum. Defterim hâlâ şifoniyerimin üzerinde açık bir halde duruyordu. Annem kapıyı açıp içeri girerken defteri kapağını çarparak kapadım.

"Lütfen," dedim dramatik bir şekilde yüzümü işaret ederek. "Şu an onu görmek istemediğimi söyle."

Bu doğruydu ama yine de göğsümde bir hafiflik hissettim. Annem ona gelme demesine rağmen geleceğini biliyordum. AJn'in beni bu halde görmesini istemiyordum ama kollarını etrafıma sarıp beni alnımdan öpmesi ve bu kadar düşünmememi söylemesi için can atıyordum. Bana onunla konuşmamı söyleyecekti ve ben de konuşacaktım çünkü tek yapması gereken o sözcükleri söylemesiydi, sonrasında zaten beynim engel olamadan ağzım devreye girecekti. Yerçekimine boyun eğmeye zorlayabilme umuduyla saçlarımı parmaklarımla taramaya başladım.

"Gelen AJ değil, hayatım. Hailey."

"Hailey." Adını duyunca karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Geçen cuma kafeteryadan çıktığımdan beri ne Hailey'yi ne de Sekizler'den birini görmüştüm, sonrasında neler olduğunu hiçbiri bilmiyordu. Tartışmamız neredeyse aklımdan çıkmıştı.

Düşününce yüzümü ateş bastı ve kendimi yatağıma bırakıp yüzümü yastığa gömdüm.

Şu an bununla uğraşamam.

"Yukarı çıkma konusunda oldukça kararlı görünüyor," dedi annem yatağımın kenarına otururken. "Çiçek bile getirmiş."

"Çiçek mi? Neden? Yanlış bir şey yapmadı ki?"

Annem sırtımı sıvazlamaya başladı. "İçeri girmesine izin ver, Sam. Söyleyeceklerini dinle. Kim bilir, belki seni neşelendirecek?"

"Neşelenmek istemiyorum." Ben Caroline'ı görmek istiyordum. Deli *olmadığımı* anlamak için onun *ölmemiş* olmasını istiyordum.

Annemin vazgeçmeyeceğini görebiliyordum, bunun üzerine "Tamam, her neyse," diyerek yataktan kalktım. Boy aynasının önüne geçip kendime çekidüzen verdim.

"Hailey her zaman en sevdiğim olmuştur," dedi annem odadan çıkarken.

Birkaç dakika sonra Hailey, başı öne eğik bir şekilde içeri girdi. "Merhaba, Samantha." Bana kiraz görünümlü çiçeklerden bir buket uzattı.

"Teşekkürler. Buna gerek yoktu." Buketi burnuma götürdüm. Kokusu bana Sue'nun bahçesini anımsattı, geçen cuma akşamı orada oturup Caroline hakkında konuşmalarımı düşününce her yanımı kaplayan hüzün dalgası karşısında şaşırdım.

Onu özlüyordum.

"Bunlar senden mi? Yoksa *hepinizden* mi?"

Hailey asıl neyi sorduğumu anlamıştı ve o bir şey demeden yanıtı almıştım; altdudağını ısırışından ve ayağını halının üzerinde sürtmesinden anlayabiliyordum. Buraya grubu temsilen gelmemişti.

"Sadece benden." Odama bakındı. "Çok özür dilerim. Sen bana arka çıktın ama ben aynısını senin için yapmadım. Her ikisinde de."

"Sorun değil."

"Vay canına... odana gelmeyeli *aylar* olmuş. Niye ki?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Bilmem," dedim ama bu doğru değildi. Buraya son geldiğinde Sevgililer Günü bağış etkinliği için hazırlanıyorduk ve odamın zemini kırmızı güller, pembe kurdeleler ve aşırı romantik aşk notlarıyla kaplıydı.

"Buranın ne kadar sıcak bir havası olduğunu unutmuşum. Odanın rengi çok hoş." Duvarımdaki kolajın yanına gitti, parmak uçlarını ÇILGIN 8ler yazısının üzerinde gezdirdi ve fotoğrafları inceledi. "Vay canına. Bu gerçekten *biz* miyiz?" diye sordu Hailey. "Çok sevimli ve mutluymuşuz... ve birbirimizi gerçekten *seviyor* gibi görünüyoruz." Bir kahkaha attı. "Bu grubun bir parçası olduğum için dünyanın en şanslı insanı olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Ne ara değiştik?"

"Bilmem. Ancak artık eskisi gibi olamayacağımızı düşünmeye başlıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. "Aslında sana arka çıktım. Biraz geç oldu ama yine de umarım sayılır."

"Arka mı çıktın?"

Onaylarcasına başını salladı. "Sonra peşinden geldim."

"Ne?" Hayır. O sıcak rahatlama hissi bir balon gibi patladı. Kafeteryada Çılgın Sekizler'in yanından ayrıldıktan sonraki dakikalarda yaşanan her şeyin üzerinden tek tek geçerken zihnim hiç durmamacasına çalışıyordu. Dosdoğru dolabıma gitmiştim. Caroline oradaydı. Yüzüme dokunmuş ve bana her şeyi duyduğunu söylemişti. Konuşmuştuk. Gözden kaybolduğunda onun peşinden gitmiştim, koridorlarda adını seslenmiştim.

Ah, Tanrım. Hailey beni... kimseyle konuşurken görmüştü. Biliyordu.

"Sen kafeteryadan ayrıldıktan sonra üyük bir kavgaya tutuştuk. Kaitlyn'e, sana bir özür borçlu olduğunu söyledim ama onu bilirsin. Alexis biraz kararsız görünse de tabii ki ondan yana oldu."

Ne gördün?

"Olivia desen..." Hailey gözlerini devirdi. "Seni bulmak için benimle gelebilirdi ama... işte, gelmedi."

NE GÖRDÜN?

Açıkça sormadan öğrenmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. "Bunu bana neden cuma günü söylemedin?" diye sordum sesim titreyerek.

Hailey kendini yatağımın üzerine attı ve elleriyle geriye yaslandı. "Seni bulamadım," dedi.

Yanına oturdum ve rahat bir nefes aldım. "Bulamadın mı?"

"Hayır. Doğruca dolabına gittim ama orada değildin."

"Ha," dedim.

"Bizi terk ediyorsun, değil mi?" Bacaklarını altına toplayıp sırtını dikleştirdi. "Terk edersen seni suçlamam. Hem artık bir erkek arkadaşın da var, yani bu zaten muhtemelen olacaktı ama..."

"Hailey." Ona sarıldım. Omuzlarımı öyle bir sıktı ki sanki suyun altına doğru çekiliyordu ve batmamak için tutunacağı tek şey bendim. "Henüz ne yapacağımı bilmiyorum. Ancak ayrılırsam sen de benimle gelebilirsin."

Başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Ne düşündüğünü biliyordum. Sekizler'den ayrılmak her şeyi değiştirirdi. Artık öğle yemekleri, konserler, yatıya kalmalar ya da partiler yok demekti. Kaitlyn'in on birinci sınıflar balosu için büyük planlarına dahil edilmeyecektim ya da sonra şehir

merkezindeki otelde kalkmak için davet edilmeyecektim. Lise deneyimimizin geri kalanı beklediğimizden tamamen farklı olacaktı.

Ya da daha kötüsü, Sekizler'in geri kalanı, Sarah'ya yaptıkları gibi bize de aynı şekilde ders vermeye çalışacaklardı. Koridorlarda dışlanacaktık. Sınıf arkadaşlarımız bize üzülürlerse ya da onlar yerine bizim tarafımızı tutarlarsa diye söylentiler çıkaracaklardı.

"Yarın okulda sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

Bu şimdiye kadar bana söylediği en güzel şey olabilirdi ama gerçekten ona nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum. Sekizler'le yüzleşemezdim. Şairin Köşesi'ne gidemezdim. Şu an AJ'le konuşamayacak kadar utanıyordum ve yüreğim, Caroline'ı bir daha görmeyeceğimi bildiği halde gözlerim her defasında onu arayarak gün boyu defalarca dolabıma gitme fikrine dayanamazdı. Gözlerim dolmaya başladı ve derin bir nefes aldım.

"Aslında iki şey yapabilirsin." Masama yürüyüp sırt çantamı aldım. "Şifremi biliyorsun. Dolabımdan kitaplarımı alıp yarın ilk dersten önce senin dolabının önünde benimle buluşur musun?"

"Bütün kitaplarını mı?" diye sordu.

Başımla onayladım. Hailey sırt çantamı omzuna astı. "Sorun değil. İkinci isteğin?"

"Bana artık Sam der misin lütfen?"

kendimi içeri kilitledim

Bütün bir haftayı Sekizler'e veya şairlere rastlamadan geçirebileceğimden emin değildim fakat annemi yılın geri kalanı boyunca evde eğitime ikna edemeyeceğim için şimdilik plan buydu.

Üçte park edebilene kadar öğrenci otoparkında birkaç tur dolaştım. Sonra motoru kapadım ve dijital saate bakıp Hailey'nin dolabına, sonra derse yetişecek şekilde biraz oyalandım. Dolabına gittiğimde Hailey bana tıka basa dolu sırt çantamı uzattı ve ilk derse geçmeden önce ona sarıldım.

Günün geri kalanında her ders öncesi dolambaçlı yollardan dolaştım ve zil çalar çalmaz sınıflara geçtim. Her ders sonunda hızla kapıya yönelip en yakın tuvalete koştum. Teneffüslerde kütüphaneye gidip biyografi bölümünde (Olivia'nın ne demek istediğini şimdi anlıyordum; burası yiyişmek ya da gizlenmek için birebirdi) bir enerji bar yedim. Öğle arasında havuza gidip birkaç tur yüzdüm; benim için günün en önemli kısmı buydu. Bone bile takmadım. Yarışmadım. Serbest stilde yavaş yavaş net kulaçlar atarak kulvarı baştan sonra gidip geldim ve şarkı sözleri

ile şiirler dahil tüm düşünceleri devre dışı bıraktım. Huzurlu sessizliğe odaklandım ve klor kokusunun tadını çıkardım.

Beşinci derse geçerken saçlarım hâlâ ıslaktı ve tabii ki o an AJ'in bana doğru yürüdüğünü gördüm. Dolap sıralarından birine koşup uçtaki bir duvara yaslanırken karnıma bir yumru oturdu; herhalde ben onu göremeyince onun da beni göremeyeceğini zannederek küçük bir çocuk gibi yüzümü ellerimin arkasına sakladım.

"Sam."

Lanet olsun.

Başımı kaldırıp ona bakarken ellerim iki yanıma indi. "Selam."

"Selam."

Söyleyecek bir şeyi olduğunu ve bu konuda gergin olduğunu görebiliyordum çünkü periferik görüşümde sağ elinin, başparmağı ve işaretparmağını birbirine bastırarak, hafifçe kot pantolonunun yanına sürttüğünü görebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Sonra gözlerimi ayakkabılarına dikip dudağımın içini üç kez sertçe ısırdım.

AJ aradaki mesafeyi koruyordu ama keşke korumasaydı. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Sonra ellerini sırtıma kaydırmasını ve geçen perşembe gecesi kampüste yaptığı gibi kollarını etrafıma sarmasını istedim. Onu, ağzı benimkinin üzerinde, hiç konuşmadan bir sorun olmadığını ve çatlak bir kafaya sahip olmama rağmen yine de beni istediğini söylerken hayal ettim. Ancak ondan bunu beklemek adil değildi. Ne yapacaktı, kafamdan birini uydurmuş olmamın sevimli olduğunu düşündüğünü mü söyleyecekti?

Ortamı yumuşatmak ve onu her zamanki gibi bana gülümsemek zorunda bırakmayı umarak başımı kaldırdım ve "Mikrofon gecesi nasıldı?" diye sordum. Bir şekilde etkili olmuştu.

Gerginlik hâlâ geçmediyse de yüzünde o gamzesi belirmişti. Onu öpmemek için kendimi zor tuttum.

"Sydney ve Chelsea herkesi arabalarıyla şehir merkezine götürdüler," dedi. "Abigail, Cameron ve Jessica 'Kuzgun'u sergilemişler. İlk dokuz dörtlüğün hakkından gelmişler. Jessica batırdığını söylüyor ama eminim bir farkı olmamıştır. Görünüşe göre herkesi hezimete uğratmışlar. Syd de bir şeyler okumuş. Aynı gösteriyi bugün bizim için de sahnelemek istediler ama sen gelmedin."

Açık mikrofona gitmemişti.

"Cuma günü sen gitmedin mi?"

"Şey. Hayır. Nasıl gidebilirdim, senden sonra..." Kendini tuttu ve cümlenin gidişatını değiştirdi. "Sensiz gidemezdim."

"Gitmen gerekirdi," dedim açıkça. Sonra diğerlerine ne demiş olabilir diye merak ederek paniklemeye başladım. "Benden... kimseye... bahsetmedin, değil mi?"

"Ne?" Soru belli ki onu gafil avlamıştı. "Tabii ki hayır. Onlara arabanın çalışmadığını, o yüzden şehir merkezine gelemediğimizi söyledim."

Biz. Hâlâ "biz" miyiz?

"Teşekkürler. Lütfen bir şey deme, olur mu?"

Sanırım benden bir tür açıklama bekleyerek beni izliyordu. Bir açıklamayı hak ediyordu da. Ancak sadece soru işaretleriyle değil, aynı zamanda acıma hissiyle de dolu gözlerle bana bakışına dayanamıyordum. Üç gün önce bana böyle bakmıyordu.

"Bak, her şeyi bilmeni istiyorum," dedim, "ama... bu benim için zor. Kimseye söylemedim, sadece Caro..." Kendimi tutsam da ağzımdan kaçıvermişti ve artık geri almak için çok geçti. Beni duymadığını umuyordum. Ancak duymuştu. Yüzünden okunuyordu.

"Derse gitmem gerek," dedim ve yanından geçip kalabalığa karışarak olabildiğince hızla oradan uzaklaşırken bir yandan da Caroline'ın adını söylediğim için kendime kızıyordum.

Salı öğleden sonraya kadar, oradan oraya sıvışma ve insanlara görünmeme konusunda oldukça ustalaşmıştım.

Birinci ve ikinci ders arasında Kaitlyn ve Alexis bana doğru geliyorlardı, tam paniklemeye başlamıştım ki lakros takımından bir grup çocuk yanlarına gitti ve kendimi belli etmeden oradan sıvışmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Sydney ABD Tarihi dersinden sonra benimle konuşmaya çalışmıştı ama onu duymamış gibi yaptım ve koşarak havuza gittim. Trigonometri dersinde birkaç kez Olivia'yla göz göze geldik ama zil çalar çalmaz kapıya fırladım. Hailey'yi dün sabah bana sırt çantamı verdiğinden beri görmüyordum.

Hepsinden kaçmama rağmen takıntılı bir biçimde mesajlarımı kontrol ediyordum. Beşi Hailey'den, ikisi Alexis'ten, biri Olivia'dan gelmişti ve hepsi de aşağı yukarı aynı şeyi söylüyordu:

iyi misin?
öğle yemeğine geliyor musun?
senin için endişeleniyoruz
cuma için üzgünüz
seni özlüyoruz

Kaitlyn'den hiç mesaj yoktu.
Bir tanesi de AJ'dendi:

Ne diyeceğimi bilmiyorum

Hangisine ne yanıt vereceğime karar veremiyordum, ben de yanıtlamadım.

Telefonumun saatine bakarak beşinci ders sınıfımın yakınındaki tuvalette oyalandım ve bir dakikadan az bir süre kala kapıya yöneldim. Daha koridora iki adım atmıştım ki AJ'i, beni bekliyormuş gibi birkaç metre ötede dururken gördüm.

Yürümeye başladı ve saklanacak bir yer yoktu. Sonra yolumu keserek önümde durdu.

"Caroline'ın Köşesi'nde hiç şiir okumadın, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. Bunun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Elime uzandı ve anahtarı avucumun içine yerleştirdi. Sonra parmaklarımı o kalın, örgülü kordonun etrafına sardı. "Sağ arka köşeye git," dedi. Yanımdan uzaklaştı.

Caroline'ın Köşesi mi?

Sınıf kapısını açarken ve sırama geçerken bacaklarım titriyor, başım dönüyordu. Kimsenin görmemesi için anahtarı bacağımın altına sıkıştırdım. Ancak ders sırasında elime aldım ve başparmağımı sivri uçları ve derin girintileri üzerinde ileri geri gezdirirken odayı düşündüm.

Aşağıya tek başıma inebileceğimden emin değildim; hep ya grupla ya da Caroline'laydım. Ancak sonra bunun doğru olmadığını hatırladım. İlk seferde Caroline bana eşlik etmemişti. Onların peşinden gitmiştim ama tamamen yalnızdım. O merdivenlerden inmiş ve o odaya girmiştim. Bağlantıyı o zaman kurmaya başladım.

Geçen cuma gecesi okuduğum haber hafızamda canlandı. Caroline'ın annesi, *"Şiir yazmayı severdi,"* diyordu.

Caroline şairlerden biriydi.

Altıncı dersten sonra ne tuvalete saklandım ne de yolu uzatarak bir sonraki derse gittim. Onun yerine başım dik, yanımdan geçenlerin "selam" ve "n'aber"lerine karşılık vererek kalabalığın içinde yavaş adımlarla ilerleyerek tiyatronun girişine doğru yürüdüm. Anahtarı öyle sıkı tutuyordum ki çentiklerinin avucumda bıraktığı izleri hissedebiliyordum.

Tiyatro boş değildi –tiyatro kulübü bir oyunun provasını yapıyordu– ama merdivenlerden çıkıp büyük piyanonun yanından geçerek perdenin arkasına sıvıştığımı kimse fark etmemişti. Dar kapıyı açtım ve hızlıca arkamdan örterek kimsenin görmediğinden veya beni takip etmediğinden emin olmak için bekledim. Sonra aşağı indim.

Hava giderek ağırlaşıyor ve kirli çorap ile küf gibi rutubet kokuyordu ama derin derin nefes aldım ve bunu ilk kez yapıyormuşum gibi etrafı inceledim. Adrenalinin damarlarıma pompalandığını hissederek, şu an ne kadar korktuğumu fark ederek ve bunu yapabileceğimi –onun yardımına ihtiyacım olmadığını– kendime ispatlamam gerekiyormuş gibi kendimi tüm duyguları deneyimlemeye zorlayarak koridorda ilerlerken parmaklarımı koyu gri duvarlarda gezdirdim.

Temizlik odasına girdim, paspasları bir kenara ittim ve kapıyı kendime çekmemle beraber bir gıcırtı yükseldi. Siyah tavana, siyah zemine ve bir sürü kâğıt parçasıyla kaplı olduğu için neredeyse görünmeyen siyah duvarlara baktım. Tabure her zamanki yerindeydi. Gitar standı köşede duruyordu ama şimdi boştu. En yakındaki lambayı açtım, sonra kendimi içeri kilitledim.

elden ele aktar

Her zaman yaptığım gibi her şeyi inceleyerek etrafıma bakındım. Burada ilk yalnız başıma kaldığımda okumak için rasgele durarak, en sevdiğim şiirlere geri dönerek odayı bir baştan bir başa turlamıştım. Sonunda AJ'in şarkısının sözlerini bulduğumda her yanımı saran sakinlik hissini ve Sydney'nin fast-food ambalajlarını okuduğumda duyduğum neşeyi hatırladım. Uzun zaman önce mezun olanların kaleminden on yıllık şiirleri okuyarak saatler geçirmiştim. Kanepeye oturup kendim bir şeyler yazmaya başladığımda gözlerim yorgunluktan yanıyordu. O gün o odadan, Şairin Köşesi'ne adım atmış herkese saygı duyarak ayrılmıştım.

Şimdi sağ köşedeki alçak kitaplığa doğru ağır, ölçülü adımlarla ilerledim ve duvarı aydınlatması için lambayı açtım. O ilk gün buraya hiç gelmemiştim, son birkaç aydır buraya kendi şiirimi astığımı da hatırlamıyordum.

Şairin Köşesi'ndeki diğer duvarların aksine, buradaki her şey aynı çizgili, üç delikli kâğıda ve aynı elyazısıyla yazılmıştı; harflerin her biri mükemmel bir biçimde, her sözcük mükemmel bir aralıkla yazılmıştı.

Lambanın yanında tahta bir kalem kutusu fark ettim. Alıp elimde evirip çevirdim, parmak uçlarımı oyulmuş karmaşık sarmallarda, dalgalarda gezdirdim. Kapağında üç harf olduğunu gördüm: C.E.M.

Kutuyu kitaplığa geri koydum ve yavaşça açtım. İçindeki defter kâğıdı buruşuk görünüyordu ve titreyen ellerle içinden çıkarıp kat yerlerinden açtım. Bu bir şiir değildi. Bir mektuptu. Mektubun, önümdeki duvarda asılı olanlarla birebir aynı elyazısıyla yazıldığını fark ettiğimde nefesim kesildi.

Sevgili Bay B...
Yaptığım şeyin senin hatan olduğunu düşüneceksin. Değildi. Bu odanın da hiçbir suçu yok. Hatta uzun bir süre hayatımı kurtardı.

Bana gidecek bir alan yarattın; onu sözcüklerle, güvenebileceğim insanlarla doldurmama yardım ettin. Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en iyi, en cömert şeydi. Bu odadayken mutluydum. Pazartesi ve perşembeleri hissettiklerimi tutup sonra kullanmak üzere cebimde taşıyabilseydim bunu yapardım. İnan bana, denedim.

Bana daha fazlasını borçlu değilsin. Ancak umarım bu son isteği onurlandırarsın.

Sözcükler burada buluşmaya başlıyor. Bu odaya ihtiyacı olan herkes onu bulmuş olsa bu duvarların neye benzeyebileceğini bir düşünsene.

Gözünde canlandırabiliyor musun? Ben canlandırabiliyorum.

İşte anahtarım. Onu elden ele aktar, olur mu?

Sevgiler,
C

Elim içgüdüsel olarak boynumdaki kordona uzandı ve onu yumruğumun içinde sıktım.

Caroline'ın Köşesi.

Bay B bu yüzden AJ her rica ettiğinde tiyatro kapısını açık bırakıyordu. Bu yüzden bu odayı bir sır olarak saklıyor ve bu yüzden arada bir ortalığı süpürmek ve çöpleri almak için buraya uğruyordu.

Caroline'ı tanıyordu. Bu odayı onun için kurmuş, kapıyı gizlemiş, sır olarak kalması için kilidi kamufle etmişti. Caroline ondan anahtarı elden ele aktarmasını istemiş, o da son dileğini onurlandırmıştı. O öldüğünden beri de bunu sürdürüyordu.

Tek elle mektubu tutmaya devam edip diğeriyle kitaplığın kenarını kavradım. Dizlerimi artık o kadar sabit hissetmiyordum.

Şairin Köşesi'ni başlatan Caroline Madsen'dı.

Kendimi tanıtırcasına bir adım daha yaklaştım ve elimi sayfalar arasında gezdirdim.

Bunlar onun şiirleri.

Başlıklarını okudum, ilk dizelerine göz gezdirdim ama bazıları çok yüksekteydi ve olduğum yerden göremiyordum. Odanın ön tarafına gittim, sahneden tabureyi aldım ve köşeye geri getirip şiirlere daha yakından bakabilmek için üzerine çıktım.

Duvarın en üst noktasında, "Güvensizlik" adında bir şiir gördüm ve içimden okudum. Ardından "Karanlıkta Tek Başına"

başlıklı bir sonrakine geçtim. Sonra başlıksız olan bir diğerine ama bu, "Aliterasyon korkutucu derecede bağımlılık yapıcı," sözcükleriyle başlıyordu.

Şiirleri güzeldi, komikti ve okudukça daha çok ağlıyor, daha çok kahkahalara boğuluyordum. Ancak bu bazen doğru gelmiyordu ve ancak dördüncü şiirinin yarısına geldiğimde anladım ne olduğunu.

Yüksek sesle okumaya başladım.

Beşinci şiiri okumaya başladığımda sırtımı ve omuzlarımı dikleştirdim, doğruldum ve daha yüksek, güçlü ve net bir sesle okudum. Etrafta bunların ne kadar mükemmel olduklarını duyacak başka kimse olmamasına rağmen onun sözcüklerini okumak –yeniden hayat bulmalarını dinlemek– hoş bir histi. Diğerlerini de aynı şekilde yüksek, gür, kendine güvenen bir sesle; hayalimde onun, okunmasını isteyeceği biçimde okudum.

Elliden fazla şiir okumuştum, sonunda geriye sadece bir tane kaldı. Duvarın aşağılarındaydı, ahşap kalem kutusuna en yakın duran. Etrafında ince bir çerçeve görevi üstlenen açıkta kalmış siyah boyanın göründüğü asılma biçimi, bu şiirin bir özelliği olup olmadığı merakı uyandırıyordu.

Adı, "Her Bir Kelimesini"ydi. Bu kez içimden okudum.

Bu duvarlar
duydu beni
kimse duymazken.

Sözcüklerime
yuva oldular.
Onları korudular.

Neşelendiler, ağladılar, dinlediler.

Hayatımı değiştirdiler,
iyileştirdiler.

Yetmedi.
Ancak onlar duydu
her bir kelimesini.

Gözyaşları yanaklarımdan akarken elimle ağzımı kapadım. Üçlükler halinde yazılmıştı.

Sesim çatallaşmasına ve birkaç dizede bir soluklanmak için durmak zorunda kalmama rağmen bu kez yüksek sesle bir kez daha okudum. Bazen bir sözcüğün veya cümlenin anlamı iyice içime işlesin istediğimden durdum. Ancak devam ettim ve o son dizeyi okurken daha büyük bir şiddetle ağladım.

Bu onun son şiiriydi.

Caroline'ın bu yere ne kadar ihtiyacım olduğunu bilerek beni kendine has garip bir biçimde buraya *getirdiğini*, bu insanlarla, bu odayla tanıştırdığını fark ettim.

Bu oda onun hayatını değiştirmişti ve benimkini de yeni yeni değiştirmeye başlıyordu.

Sydney'i, fast-food restoranlarında tek başına otururken, bize okuduğu komik şeyleri ve asla paylaşmadığı daha derin düşünceleri yazarken getirdim gözümün önüne. Chelsea'yi, kalbini kıran çocuk hakkında birbiri ardına şiirler yazarken hayal ettim. Emily'yi annesinin başucunda oturmuş, ellerinden kayıp gitmesini izlerken ve onu burada biraz daha tutmaya çalışırken hayal ettim. AJ'i, yatağına yaslanmış halde gitarını çalarken ve notalarıyla uyuşacak mükemmel sözleri bulmaya çalışırken canlandırdım gözümde. Cameron'ı, ailesinin parçalanışını seyrederken ve aynısını kendisine yapmamaya çalışırken. Jessica'yı ve bulaşıcı özgüveniyle küçücük bir bedende gürleyen sesini.

"Gibi"yle beni etkileyen derin ve zekice şiirler yazan Abigail'i. Artık onu daha iyi tanıdığım için şiirleri eskisi gibi şaşırtmıyordu.

Onlar benim arkadaşlarımdı. Onlar hakkında, onların benim hakkımda bildiklerinden çok daha fazlasını bildiğimi fark ettim.

Bir sonraki adımım çok netti. Yerimden fırladım ve dört gündür ilk kez gelen yazma ilhamıyla sırt çantama yöneldim. İçindeki sarı defterime uzandım çünkü Caroline hayatımın bir parçasıyken beni daha güçlü, daha iyi ve mutlu biri yapmıştı. Şu an yapmam gereken, o yanımla yeniden bağ kurmaktı.

Turuncu kanepeye oturup ayaklarımı altıma topladım. Kalem elimde sımsıkı duruyordu, kalemi kâğıda götürdüğümde, biri musluğun tıkacını açmışçasına sözcüklerin aktığını hissedince rahatladım.

Sayfa, ne olduğunu anlamadan Caroline'a yazdığım bir şiirle doldu. Şiir onun benim için ne demek olduğunu, onu ne kadar özlediğimi, bu odanın niye sadece benim için değil, onu bulan herkes için önemli olduğunu dile getiriyordu. Birçok sözcükle ifade etmese de, bu aynı zamanda, bundan böyle sözcüklerimde hiç olmadığım kadar cesur olacağım konusunda yeni arkadaşlarıma söz verdiğim bir şiirdi.

çok fazla

Defterimi kapadım ve cuma akşamüstünden beri ilk kez gülümsedim. İyi gelmişti. Eşyalarımı toplarken telefonumdaki saate baktım. 16.18'di. İki saatten uzun bir süredir buradaydım.

Gitmeden önce en yakındaki duvara gittim ve bu odada zaman geçiren herkesi düşünerek elimi kesekâğıtlarında, şeker ambalajlarında, koparılmış kâğıt parçaları ve yapışkanlı not kâğıtlarında, peçete ve fişlerde gezdirdim. Bu duvardaki herkesin anlatacak bir hikâyesi vardı.

Daha fazlasını öğrenmem gerek.

İçimde o bildik girdabın oluşmaya başladığını, bilgi ve daha fazla bilgi için duyduğum o açlığı hissettim. Nefes alış verişim hızlandı, parmaklarım karıncalanmaya başladı. Herkesin hikâyesini bilmek istiyordum ve parçaları bir araya getirinceye kadar her birini araştırma fikri beni heyecanlandırmaya başladı.

Yüzlerce hikâye bilmeme gerek yok. Sadece yedi tanesini bilsem yeter.

Hiçbirinden, Şairin Köşesi'ni nasıl bulduklarını anlatmalarını istememiştim. Caroline'a hiç sormamıştım. AJ'e hiç sormamıştım.

AJ.

Son ışığı kapayıp hızla merdivenlerden yukarı çıktım ve öğrenci otoparkına koştum. Zihnimin müziğe ihtiyacı vardı, tam *In The Deep* listesini çalacağım sırada *Grab the Yoke* gözüme ilişti ve onu seçtim.

AJ'le arabada geçirdiğimiz, ona çalma listelerimi nasıl adlandırdığımdan bahsettiğim o ilk günü düşündüm. Bu listeyi sormuştu. Ona bazen nasıl "bütün pisliği denize uçurmak" istediğimden ve bunu söylediğimde bana bunu gerçekten yapabileceğimden endişelenircesine bakışını hatırladım. Sözlerim ona, çok sevdiği şiir kulübünün kurucusu Caroline'ı mı hatırlatmıştı? O bunu yapmıştı.

Arabayı geri vitese alıp öğrenci otoparkından çıkarken ve AJ'in evine uzanan sapaklardan dönerken aklım bir sürü düşünceyle, midemse yumrularla doluydu. Garaj yolunun başına geldiğimde el frenini sertçe çektim ve arabamdan dışarı fırladım.

Rüzgâr ağaçların arasından ıslık çalarak ve yanaklarımı ısırarak şiddetini artırıyordu, merdivenleri tırmanırken ceketi bedenime sıkıca sardım. Kapıyı çalacağım sırada kapının ardında AJ'in gitar sesini duydum. Ses, şarkıyı anlayamayacak kadar belli belirsizdi ama onu parmakları tellerde, gitar boynunda yukarı aşağı gidip gelerek akorları çıkarırken hayal edebiliyordum. Cesaretimi kaybetmeden kapıyı çaldım.

Müzik sesi kesildi ve birkaç saniye sonra kapıyı açtı. "Selam." Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Selam." Kordonu başımdan çıkarıp ona uzattım. "Teşekkür ederim," dedim. Eşyalarını kot pantolonunun cebine koydu. Gözlerimi ayakkabılarıma diktim.

Ben buraya söylemeye geldiğim şeyi demek için gerekli cesareti toplamaya, o ise muhtemelen psikotik bir kızı avlusundan

uzaklaştırmanın en hızlı yolunu bulmaya çalışırken ikimiz de uzun bir süre sessiz kaldık.

Ayaklarımı yere sabitleyerek ve dosdoğru ona bakarak sırtımı dikleştirdim. "Onun köşesini buldum." Çenemin titrememesi için dudağımı ısırdım. "Bana onun hakkında daha fazla şey anlatırsın diye umuyordum. O oda hakkında, odayı ve anahtarı nasıl bulduğunuz hakkında."

Kapıyı biraz daha açtı. "İçeri gel. Donuyorsun."

Hayır. Sadece korkuyorum.

Onu eve bıraktığım, bana gitar çalmayı öğrettiği ve Devon'ı öğrendiğim o günden beri evine girmemiştim. İçeri girdim, araba anahtarlarımı geçen seferki gibi girişteki masaya bıraktım.

O sırada dank etti. Arabadan, kilometre sayacına bakmadan fırlamıştım. Bir an için dışarı geri çıkmayı düşündüm ama AJ odasına doğru yürümeye başlamıştı. Omzunun üzerinden geriye baktı, tereddüt ettiğimi görünce peşinden gelmem için işaret etti.

Onun dışında başka bir şey düşünmemeye çalışarak, arabaya geri koşup doğru düzgün park etmek için duyduğum yoğun dürtüyü yok sayarak koridorda yürümek için kendimi zorladım.

Geçen defa kapıyı arkamızdan örttüğünde nereye gideceğimi veya ne yapacağımı bilmiyordum ama bu kez dosdoğru yatağına gittim ve kenarına iliştim. Yanıma oturunca rahatladım. Ciddi bir ifadeyle elleri üzerinde geriye doğru yaslandı. Belki hâlâ korkuyordu, emin değildim.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça geri verdim. "Her şeyi," dedim.

Dudaklarında beliren küçük tebessüm beni biraz rahatlattı.

"Bay B geçen yıl sonunda anahtarı bana verirken hikâyenin tamamını anlattı. Caroline'la, o onuncu sınıftayken tanışmış. Bir gün öğle arasında kafeteryanın yanındaki deponun kapısını

açmış ve onu orada tek başına saklanırken bulmuş. Biraz zaman alsa da bunun ilk sefer olmadığını itiraf etmiş; dokuzuncu sınıfın ortasından beri her gün orada yiyormuş."

Onu o komik tişörtlerinden biriyle paspas kovaları ve faraşların arasına kıvrılmış bir halde sandviç yerken hayal ettim ve ağlamak istedim ya da bir şeye yumruk atmak. Muhtemelen ikisini birden yapmak.

"Sanırım insanlar ona karşı acımasızlardı. Bay B'ye hiç arkadaşı olmadığını, bahçede tek başına yemeye utandığı için malzeme odasında yediğini çünkü gidecek başka bir yer bulamadığını söylemiş."

Yüreğim ezildi. Okul yılının başında Kafacı Sue'ya ben de neredeyse aynı şeyi söylediğimi hatırlıyordum. Bana Çılgın Sekizler'den neden ayrılmadığımı sormuştu, ben de gidecek başka yerim olmadığını söylemiştim.

"Caroline ve Bay B arkadaş olmuşlar. Bay B de kendi öğle yemeğini getirip ona katılmış. Bir noktadan sonra Caroline ona şiirlerinden bahsetmiş ve sonunda birkaçını okumasına izin vermiş. Ona gizli bir şiir kulübü kurma gibi çılgınca bir fikri olduğundan söz etmiş.

"Bay B bunun o kadar da çılgınca olmadığını düşünmüş. Ona tiyatronun altında, tiyatro kulübünün yıllardır kullanmadığı bir odayı göstermiş. Kilit düzeneğini kurmuş, izleri boyayla gizlemiş ve içeri birkaç mobilya taşımış. Caroline da bir köşeyi şiirleriyle doldurmaya başlamış. Zamanla güvenebileceği birkaç kişiyle tanışmış. Onlara odadan bahsetmiş ve yıl sonuna kadar diğer duvarlar da dolmaya başlamış. Sanırım gidecek bir yere ihtiyaç duyan bir tek o değilmiş."

Bugün AJ'in evine, onu Şairin Köşesi'ne getiren şeyin ne olduğunu öğrenmem gerektiği için gelmiştim ve son cümleyi dediğinde taşlar yerli yerine oturmaya başladı. Gözlerim doldu.

"*Senin* de gidecek bir yere ihtiyacın vardı," dedim. Başıyla onayladı.

"Emily'yle dokuzuncu sınıfta İngilizce dersinde aynı sınıftaydık. Derste konuşmak benim için hâlâ çok zordu ve Emily, kot pantolonumun üzerinde gitar çalar gibi yapma hilemi yakalamıştı. Ne olduğunu sordu. Sonunda beni aşağı götürdü."

"AJ," diye fısıldadım. Gözlerimi sildim ama şu an tek yapmak istediğim kollarımı boynuna dolamak ve son birkaç haftadır defalarca yaptığım gibi onu öpmekti. Ancak bunu yaparsam olacaklardan çok korkuyordum. Beni geri iter miydi? Bana artık bittiğini söyler miydi? Onu kaybetmek istemiyordum ve çoktan kaybedip kaybetmediğimden de emin değildim. Keşke bana dokunsaydı. Kalbim hızla çarpmaya başladı; ellerim terliyor, düşüncelerim bir araya toplanıp girdap halinde dönüyordu, paniklemeye başladım.

Bana neden dokunmuyor?

Sonra düşünceler başladığı gibi hızla durdu. Tamamen. Kafamın içi ürpertici bir sessizliğe büründü. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Caroline bana sözcükler veriyordu ve işe yarıyorlardı. Ancak onlar asla onun sözcükleri olmamıştı. Başından beri benim sözcüklerimdi. Sözcüklerim her ikisinde de AJ'in beni Şairin Köşesi'ne kabul etmesini sağlamıştı. Ona çalma listelerimi nasıl adlandırdığımı söylediğimde dikkat kesilmiş ve daha fazlasını öğrenmek istemişti. O gece havuzdayken onunla konuşmam için bana yalvarmıştı. Sonunda ona düşündüklerimi söylediğimde beni öpmüştü. Onunla ne zaman konuşsam bana yaklaşıyordu.

Onunla konuşmamı istiyor.

Birdenbire, sanki yanımda oturuyormuş gibi Caroline'ın sakin ve net sesini duydum.

Düşünme. Yap.

Onu orada görmeyi bekleyerek sol omzumdan arkaya baktım ama boştu. Yine de sözlerini yerine getirdim.

"Zihnim benimle dalga geçiyor," dedim onun sevdiği biçimde filtresiz, sözcüklerimi tartmadan ve kendim duyana kadar ağzımdan çıkacakların ne olacağından emin olamayarak. Artık fark edip etmemesini umursamayarak ensemi üç kez sertçe kaşıdım. "Kendimi bildim bileli böyle. Düşüncelerimi durduramıyorum. İlaç almadan uyuyamıyorum. Zihnim sanki... hiç durmaksızın çalışıyor."

"On bir yaşımdayken OKB teşhisi kondu. O zamandan beri anksiyete ilaçları kullanıyorum. Hayata tutunma dalım gibi olan Sue adında inanılmaz bir psikiyatristim var ve her çarşamba öğleden sonra ona gidiyorum."

Bu, beklediğimden daha zordu. Düşüncelerimi toparlamak için posterlerine ve dağınık masasına bakınarak biraz bekledim. Yerde gitarının yanında klipsli altlığını gördüm ve ikisi birlikte sanki beni sakinleştirdiler. Ellerimi silkeledim.

"Uzun bir süredir Sekizler'le olan arkadaşlığım... beni zorluyordu. Bunun üzerine okul başladığında, Sue'yla birlikte, enerjimi yüzme gibi olumlu şeylere yönlendirmeye karar verdik," dedim. "Bu iyi gelmişti. Sonra Caroline'la tanıştım ve bu *gerçekten* iyi geldi. Ardından Şairin Köşesi'ni buldum, şiir yazmaya başladım, bir grup harika insanla tanıştım, sonra *sen* vardın. Yıllardır ilk kez sağlıklı hissettim. İyiye gittiğimi sandım. Ancak görünüşe göre kötüye gidiyormuşum."

Her hafta Sue'ya yaptığım gibi, söylediğim her sözcükle doğrudan ilişkili hareketlerini izleyerek vücut dilini inceledim. Belli belirsiz, neredeyse anlaşılmazdı ama ellerini yatağa yasladığında ve bana doğru eğilerek birazcık daha yaklaştığında bunu fark ettim.

Gardını indir.

"Caroline benim arkadaşımdı," dedim gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. "O artık yok ve bu konuda nasıl hissetmem gerektiğine karar veremiyorum. En başında onu kafamda yarattığım için utanıyorum ama aynı zamanda artık hayatımın bir parçası olmadığı için de çok üzülüyorum."

Konuşmaya devam et.

"Ancak bu akşamüstü aşağıdayken bir şeyi fark ettim: Onu hayalimde yaşattığım için pişman değilim. Tek bir saniyesinden bile. Çünkü o benim daha iyi olan yarım, anlıyor musun? Aklından geçenleri açıkça söyleyen ve başkalarının onun hakkındaki düşüncelerini umursamayan yanım. O kişi olmaktan hep çok korkmuştum ama sadece seninle baş başayken ya da pazartesi ve perşembeleri öğle arasında değil, her zaman o olmak istiyorum."

Saçmaladığımın farkındaydım ama artık duramıyordum. Sözcükler ağzımdan öylece dökülüyordu ve hâlâ bana dokunmasını, bana sarılmasını, konuşmamı engelleyecek –*herhangi bir şey*– yapmasını istiyordum. Ancak ne konuşuyor ne de hareket ediyordu. Sadece dinliyordu.

"Sanki bu daha iyi insana erişmemin zamanının geldiğini biliyordu. Böylece bana seni nerede bulacağımı gösterdi. *Hepinizi.* İçimdeki o kişiyi nasıl açığa çıkaracağını bilen bu yedi harika insanı."

"Sam," dedi ve ses tonunu yorumlamama kalmadan aradaki mesafeyi kapadı ve sonunda parmaklarını yanaklarımda hissettim. Alnını, tıpkı o gece havuzda olduğu gibi benimkine yasladı ve beni öpmesini bekledim ama öpmedi.

Devam et.

"Sana kendimden bahsetmediğim için özür dilerim. Bahsetmem gerekirdi ama hayatım boyunca sadece normal olmak istedim. Sen beni öyleymişim gibi hissettirdin. Sana söylersem artık öyle hissetmeyeceğimden korktum."

Kahkahayla güldü. "*Ben* mi seni normalmişsin gibi hissettirdim? *Benim* normalden çok uzak olduğumun farkındasın, değil mi?"

"Umurumda değil," dedim dudaklarımı onunkilere değdirerek. "Senden aşırı hoşlanıyorum. Unuttun mu?"

Önce gamzesinden öptüm, sonra belki her anlamda değilse de, olmasına ihtiyaç duyduğum her anlamda ne kadar mükemmel olduğunu düşünerek dudaklarımı dudaklarına götürdüm. O da beni öptüğünde büyük bir rahatlama hissettim. Son dört gündür peşimi bırakmayan düşünceler baloncuklar gibi patlayarak tek tek yok oldular.

"Ben de senden aşırı hoşlanıyorum," dedi.

"Hâlâ mı?" diye sordum.

"Hâlâ," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Hem de çok çok fazla."

Sonra daha fazla konuşmadık.

bana dikilisin

Emily hafifçe yanındaki boşluğa vurunca yanına oturdum. Omzumun üzerinden, geçen perşembe gecesi Ş.B.'de Caroline'la beraber oturduğumuz kanepeye hızlıca bir baksam da orada olmasını beklemiyordum. Cameron bugün kanepenin tamamını işgal etmişti.

"Pazartesi gözümüz seni aradı," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." AJ'in turuncu kanepede her zamanki yerini aldığını gördüm. Beni ona bakarken yakaladı. "Değildi ama artık yolunda." Sarı defterime uzandım ve yanımdaki minderin üzerine koydum. Emily, herhalde bugünkü okuması için, elinde bir peçete tutuyordu.

"Annen nasıl?" diye sordum.

Yüzüme bakmadı. "Geçen hafta sonu eve geldi."

"Bu harika," dedim heyecanla. Ancak Emily peçeteyi parmağının etrafına dolarken başını iki yana salladı.

"Bakım ünitesiyle," dedi ve midemin derinlerinde bir oyuk açıldığını hissettim.

"Ah, Emily. Çok üzgünüm."

"Babam annemin eve gelmesini önemli bir olaymış, iyi bir şeymiş gibi gösterse de, kimi kandırıyoruz... Sanki lanet olası bakım ünitesinin ne anlama geldiğini bilmiyorum?" Bacağını diğerinin altına alıp bana döndü. "Oturma odası tamamen başka bir yere dönüştürüldü ve onun dekore ettiği haliyle *alakası yok*, her yerde cihazlar var ve o korkunç yatak bütün mahalleye sergiler gibi pencerenin tam ortasında duruyor. Ancak 'bu iyi bir şey' değil mi?" dedi ironik bir biçimde. "Ne de olsa artık gün içinde ön bahçemizi görebiliyor."

Emily dirseğini kanepenin sırtına dayadı, başını eline yasladı ve konuşmaya devam etti. "Mutlu olmuş numarası yaptım çünkü bunun babam için ne anlama geldiğini biliyordum ama şimdi her gün okuldan eve gelmek tam bir işkence." Bunu der demez gözleri irileşti, yüzü kıpkırmızı oldu. Ağzını kapadı. "Bu kulağa çok korkunç geliyor. Öyle dememeliydim."

Annesinin bütün gün bakıp durduğunu bildiğim o cıvıl cıvıl boyalı, halat salıncaklı evlerini gözümün önüne getirdim. O mavi kapıdan içeri girip annesini ölüme yavaş yavaş yaklaşarak orada yatarken görmenin ne dayanılmaz bir his olduğunu hayal edemiyordum.

Emily başını öteye çevirerek tiksintiyle iki yana salladı. "Tanrım. Ne tür bir insan kendi annesi için böyle bir şey söyler?"

O aynı *ne tür bir insan* sözlerini ben de kendi kendime söylemiştim. Bu özellikle yıpratıcıydı; bir düşünce girdabı kasırgasının yönünü beklenmedik bir biçimde değiştirebilir, yepyeni ve çok daha yıkıcı bir şeye dönüştürebilirdi. Annem ve Sue'nun sözleri daima yardımcı olurdu, ben de aynılarını Emily'ye söyledim.

"İyi bir insan," dedim ona. Benimle göz göze geldi ve hafifçe gülümsedi. "Annesini seven ve onu bunca acı içinde görmek istemeyen biri."

Yüzünü kuruturcasına derin bir nefes verdi. Tavana doğru, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Fikir birdenbire geldi ve hiç düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. "Bugün okuldan sonra bize gelsene. Konuşuruz, yazarız, müzik dinleriz ya da konuşmayız, yazmayız, kötü hiçbir şey düşünmeyiz."

"Bilmiyorum," dedi gözlerini yere dikip tırnaklarıyla oynayarak. "Babam okuldan sonra doğru eve gelmemi istiyor."

Yanında her zamanki gibi ekranı yukarı bakar şekilde duran telefonunu işaret ettim.

"Sana ihtiyacı olursa arar. Seni on dakikada yetiştiririm." Emily bunu düşündü. "Hatta istersen akşam yemeğine de kalabilirsin. Annem korkunç bir şeftir o yüzden yemekleri beğenmiş gibi yapman gerekecek ama havadan sudan muhabbet konusunda babamın üzerine yoktur ve kız kardeşim için de eğlenceli denebilir."

Kendimi susmak için zorladım çünkü tüm bu aile muhabbetinin Emily'yi daha mı iyi yoksa daha mı kötü hissettirdiğinden emin değildim. Ancak sonra bana baktı ve "Kulağa hoş ve..." doğru sözcüğü bulmaya çalışırcasına bir an için durdu, "normal geliyor."

Normal.

Haklıydı. Kulağa normal geliyordu. Hayatım mükemmel olmayabilirdi, beynim bana oyunlar oynuyor olabilirdi ve kendi düşüncelerimde boğuluyor olabilirdim ama şimdi düşününce olabildiğince *normal* şeye sahip olduğum için şanslıydım.

Caroline'ın benim için yaptıklarını ben de Emily'ye yapabilir miyim, gördüğüm iyiliği ben de başkasına aktarabilir miyim diye merak ederek ona baktım.

Buna duruma göre karar verecektim ama bugün gelecek olursa, ki konuşmak istiyor gibiydi, ona sorular sorup dinleyecektim –Caroline'ın beni dinlediği gibi gerçekten dinleyecektim–

ve söyleyecek bir şeyi kalmayıncaya dek onu konuşturacaktım. İsterse annesi hakkında neşeli, olumlu ve ona okuyabileceği bir şiir yazmasına yardım edecektim. Uygun zaman olursa ve konuyu değiştirmek isterse, ona kendi sırlarımdan bahsedecektim. Ona OKB'mden, Kafacı Sue'dan, Caroline'dan, üç rakamı takıntımdan bahsedecek ve o her şeyi öğreninceye kadar konuşacaktım.

Acaba şu an gözlerimden, arkadaşı olmayı ne çok istediğimi görüyor muydu? Çünkü yüz ifadesinde bir değişiklik oldu ve bütün yüzü daha önce hiç görmediğim bir biçimde aydınlandı. "Doğrusu, bunu çok isterim," dedi.

"Pekâlâ ilk kim çıkıyor?" diye sordu AJ, odanın önünde oturduğu yerden.

Etrafıma bakındım. Sydney'nin elinde bir ambalaj vardı ama olduğu yerde yaptığı minik dans dışında yerinden kıpırdamıyordu. Emily peçetesini hâlâ elinde tutuyordu ama henüz çıkmaya hazır değil gibiydi. Jessica ve Cameron da ellerinde birer kâğıt tutuyorlardı ama onlar da ayağa kalkıp sahneye yönelmediler.

"Ben çıkarım," dedim ve çok düşünmeden ayağa kalkıp sahneye yürüdüm, tabureye oturdum. Defterimi tam yerinden açtım. "Bunu salı günü..."

Konuşur konuşmaz ağzım kupkuru kesildi. Derin bir nefes aldım, defterimi kucağımda kapadım ve gruba bakarak gözlerimi tek tek hepsinin üzerinde gezdirdim. Buraya çıkıp oturduğum ve kendimi ifşa etmekten korkarak bu yabancılara öylece bakakaldığım o ilk seferimi hatırladım.

Artık farklıydı.

"Geçen hafta sonu bir şey yaşadım," dedim. "Bu sayede bir gün buraya inip sizi, hepinizi, bulmamın bir tesadüf olmadığını fark ettim. O yüzden bu şiiri okumadan önce, muhtemelen bunu hak etmememe ve bazılarınız buraya ait olmadığımı düşünmesine rağmen, kalmama izin verdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum."

Defterim hâlâ kucağımda kapalı duruyordu. Açmadım. Açmama gerek yoktu. Bu sözcükleri ezbere biliyordum.

"Bunu Şairin Köşesi'nde yazdım."

Sol elimi omzuma, bu tabureye oturup şiirimi yüksek sesle okuyacağım ilk seferinde tam olarak Caroline'ın dokunduğu noktaya götürdüm. Gözlerim kapandı.

Hâlâ buradasın,
bana dikilisin, bu eşofmandaki dikişler gibi.

Bana sözcükler veriyorsun,
hem parçalayan
hem de parçalarımı birleştiren.

Bana yalnız olmadığımı hatırlatarak
daha sıkı tutuyorsun.

Hiç olmadım ki.
Hiçbirimiz değiliz.

Hâlâ buradasın,
bu duvardaki sözcüklere dikili.

Her bir kelimesine.

Odaya tam bir sessizlik hâkimdi. Sonra herkes alkışlamaya ve ıslıklar çalmaya başlayınca gözümü açtım ve AJ'i elinde uhuyla ayakta dururken gördüm. Ona kendisine has çene hareketiyle işaret ettim ve uhuyu bana doğru attı. Havada kaptım.

Bu şiiri defterden koparmak iyi gelmişti, uhuyla kaplamak daha bile güzel bir histi. Odanın arkasına yürüdüm ve gizli

kapının yanındaki duvarda küçük bir boşluk buldum. Kâğıdı dudaklarıma götürürken, "Teşekkür ederim, Caroline," diye fısıldadım. Sonra kâğıdı duvara yapıştırıp iyice sabitleyerek elimi sözcüklerin üzerinde gezdirdim.

Sahnede bu kez Sydney vardı, abartılı bir şekilde boğazını temizledi. "Çoğunuz bu lezzetli ikramı duydunuz ama bazılarınız 'araba arızasıyla' uğraştığı için," dedi gözlerini AJ ve bana sabitleyip havada parmaklarıyla kesme işareti yaparak. "Bir kez daha okuyayım dedim."

Bu kez AJ'in yanına oturdum, kollarını belime sardı. Göğsüne yaslandım, o da çenesini omzuma dayadı.

Sydney kâğıttan bir In-N-Out şapkasını kat yerlerinden açtı ve başına yerleştirdi. Sonra gizli menüyle ilgili tiyatral bir okumaya başladı. Flying Dutchman'e övgüler yağdırdı; özel sosları, baharatları ve ızgara soğanlarıyla 2x4 karnımızı acıktırdı ve "soğuk peynir" sipariş eden insanlar konusunda şaşkınlığa uğrattı. Sydney şiirini bitirdiğinde In-N-Out kâğıt şapkalarını hepimize dağıttı.

Kapıdan çıkarken bu şapkalar hâlâ hepimizin kafasındaydı. Herkes koridora yöneldi ama AJ geride durdu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Karar senin ama şiirinin yeri orası mı merak ediyorum." Bana bir uhu uzattı.

Haklıydı.

İçeri geri girdim, sayfayı duvardan çıkardım ve kâğıdın arkasını yeni bir uhu katmanıyla kapladım. Ardından Caroline'ın Köşesi'ne gittim ve onun koleksiyonunun hemen yanında yeni bir yer buldum.

"Çok daha iyi," dedi şapkamı başıma sabitleyerek.

AJ elimi tuttu ve beni merdivenlerden yukarı çıkararak gerçek dünyaya geri döndürdü.

mesele bu ya

Bacaklarım titriyordu ve kafeteryada yürürken herkesin gözlerini dikmiş bana baktığından emindim. Alexis ve Kaitlyn masanın bir tarafındaydılar; Hailey ve Olivia diğer tarafında.

Beni ilk gören Alexis oldu. Kaitlyn'i dirseğiyle dürttü ve kulağına bir şey fısıldadı. Sue'nun, beni daha güçlü ve daha iyi kılacak insanlarla devam etmeyi seçip diğerlerine yol vermemi hatırlatan sesi kulaklarımda yankılanarak cesur adımlarla ilerlemeye devam ettim. Şairlere tutunmak kolaydı. Sekizler'i bırakmaksa beklediğimden daha zordu.

Hepsini kastederek, "Konuşabilir miyiz?" diye sordum ama nedense soruyu doğrudan Alexis'e yönelttim.

"Tabii ki," diye yanıtladı kenara kayıp yanında yer açarak. "Nerelerdeydin? Bütün hafta görünmedin."

"Endişelendik," dedi Kaitlyn. Kuşkulu görünmüş olacağım ki ekledi: "Gerçekten. Endişelendik. Hatta seni aramak için birkaç kez dolabına gittim."

"Neden?" diye sordum.

"Özür dilemek istedim."

Ona inandığımdan hâlâ emin değildim. O kadar çok özür dilemek istiyorsa beni bulmak için daha çok çabalayabilirdi. Yedi gündür bir kez olsun mesaj atmamıştı.

Hailey'yi ona sert bir bakış atarken yakaladım. Kaitlyn doğrulup bana yaklaştı. "Burada olmana sevindim çünkü seninle konuşmak istiyordum. Geçen hafta söylediklerim komik değildi. Haddimi aştım, özür dilerim. Umarım özrümü kabul edersin, Sam."

Ne? Bana Sam mi dedi?

Hailey'nin halinden memnun yüz ifadesine baktım ve geçen pazar odamda yaptığımız konuşma geldi aklıma. Ne olduğunu şimdi anlıyordum. Hailey bana içeriden destek oluyordu. Gitmemi istemiyordu. Onları özür dilemeye ve bundan böyle bana Sam demeye ikna etmişti. Böylelikle bütün konu kapanacak ve her şey eskisi gibi olacaktı.

Sahiden beni kaybetmeye dayanamayacakları kadar harika bir arkadaş mıydım? Yoksa yalnızca itibarlarını kurtarmaya mı çalışıyorlardı? İlki olduğuna –ve bunca yıldır aşırı tepki verdiğimi ve beni gerçekten ben olduğum için seven gerçek dostlarım olduklarına– inanmak istiyordum ama tam olarak emin değildim.

Kaitlyn gazozundan bir yudum aldı, sonra Alexis'e döndü. "Ona bu hafta sonundan bahsettin mi?"

Alexis onu kimsenin duyamayacağından emin olmak için etrafına bakındı, sonra kollarını masaya yaslayarak sesini alçalttı. "Annemler şehir dışına çıkıyorlar. Bir parti daha veremem çünkü beni tekrar yakalarlarsa arabamı elimden alırlar. O yüzden ufak bir şeyler yapacağız."

"Çocukların hepsi geliyor," diye araya girdi Olivia kafeteryada gösterip isimlerini sayarak. "Travis, Jeremy, Kurt... Hâlâ Hailey için birini bulmamız lazım. Sen de AJ'i getirebilirsin, tamam mı? Böylelikle onu daha yakından tanımış oluruz."

Aklımı çeldi. İstemiyordum ama çelmişti. Bütün hafta kafamda kendimi Sekizler'den ayrılmaya hazırlamıştım ama artık onları tamamen terk etmek istediğimden o kadar emin değildim.

Belki yanılıyordum. Belki ikisi birden yürüyebilirdi. Şimdi düşününce, grubuma girmek AJ'in de hoşuna gidebilirdi. Ona hiç sormamıştım. Hepimizi Alexislerin oturma odasında oturmuş, gece geç saatlere kadar sohbet ederken ve herkesin, AJ'in, çoğu insanın görmediği yanıyla tanışırken hayal ettim... Bir dakika. Olivia az önce ne demişti?

Kaitlyn'e döndüm. "Sen Kurt'le mi görüşüyorsun?" Bir an biraz utanır gibi oldu ama çabucak toparlandı. Başını bir yana eğdi. "Evet. Geçen hafta sonu bir partide karşılaştık ve birlikteliğimize kaldığımız yerden devam ettik."

Birlikteliğe *devam etmek* mi? On beş metre ötemde vestiyerde erkek arkadaşımla yiyişmelerine "birliktelik" denemezdi. Ancak iyi ki de demişti. Bir an bugün buraya neden geldiğimi az kalsın unutuyordum.

"Size bir şey söylemem gerek." İfadeleri anında değişti. Alexis kollarını önünde kavuşturdu. Kaitlyn kaşlarını kaldırarak bana baktı. Olivia dudağını ısırdı ve gözlerini masaya dikti. Hailey elini alnına götürdü.

"Küçüklüğümüzden beri en iyi arkadaşlarız ve bunun için bir sürü nedenimiz var. Birlikte hep çok eğlendik. En iyi anılarımda hep siz varsınız." Tıpkı Sue'nun bana öğrettiği gibi yavaş yavaş ve net bir şekilde konuşuyordum. Ellerimin titrediğini hissediyordum ama derin bir nefes aldım ve konuşmayı sürdürdüm. "Ancak aynı zamanda yıllar içinde çok değiştik ve bence bu iyi bir şey. Değişmemiz gerektiğini düşünüyorum ve değiştiğimizde bu bir sorun olmamalı. Ben de son birkaç ayda değiştim ve dönüşmekte olduğum insandan memnunum."

"Mesele bu ya," dedim omuz silkerek. "Emin değilim. Doğrusu, siz olmadan kim olduğumu gerçekten bilmiyorum. Ancak sanırım öğrenmem gerek."

Tam olarak Sue'yla pratik yaptığımız gibi çıkmamıştı ama ona yakındı ve bütün kurallara uymuştum. AJ'den ya da aşağıdaki diğer arkadaşlarımdan özellikle söz etmedim ve onları suçladığımı falan sanmasınlar diye sözcüklerimi seçerken özellikle dikkatliydim. Yavaş yavaş kopuyorduk. Yollarımızı ayırma zamanı gelmişti.

"Bunu yapmanı senden yeni erkek arkadaşın mı istedi?" diye sordu Olivia.

"Biraz sahiplenici sanki," dedi Kaitlyn orada oturan ben değilmişim gibi.

"Kesin şunu," diye araya girdi Hailey. "Hemen." Elini omzumda hissettim, tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. "Bunu yapmayacağım. Bir daha yapmayacağım."

Ne demek istediğini biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Bana da hepimizin Sarah'ya davrandığımız gibi davranmalarına izin vermeyecekti. Bugün ne olursa olsun Hailey hangi tarafta olduğunu artık biliyordu, benim tarafımdaydı.

"Haklı," dedi Alexis. "Sen arkadaşımızsın. Seni seviyoruz. Nasıl mutlu olacaksan onu yapmalısın."

Kaitlyn kaşlarını kaldırdı. Olivia yüzüme bakmıyordu. Hailey'nin eli hâlâ omzumdaydı. Alexis bana gülümsüyor ve samimi görünüyordu.

Bense hâlâ tüm bu olanları idrak etmeye çalışıyordum. Az önce Alexis'in ağzından çıkan o sözcüklere inanmakta güçlük çekiyordum ama söyledikleri kulağa samimi geliyordu. Belki de bu bir oyundu. Belki büyük bir şakanın patlama noktası olmak

üzereydim ya da pis bir dedikodunun odak noktası olacaktım. Öyle olsam bile artık yapabileceğim bir şey yoktu.

Hailey'nin elini minnettarlıkla sıkarak ayağa kalktım.

"Sonra görüşürüz." Arkadaşlarımı arkada bırakarak, onları bırakmanın verdiği acıyı içimde duyarak ve doğru olanı yaptığımı bilerek kafeterya kapılarından çıktım.

ilk kez

"Bugün nasılsın, Sam?" Kapıyı açmamla birlikte Colleen masanın arkasındaki yerinden ayağa kalktı.

Önceleri şakırcasına, "Bugün çarşamba olmalı" repliğini söylerdi ama bugün adımı söylerken sesi alçalarak ve yanıtımı beklerken dudakları şefkatle büzülerek geçen haftakiyle o aynı tuhaf tepkiyi aldım. Ona iyi olduğumu söyledim.

O gün buradaki çıkışım için zaten özür dilemiştim ve ısrarla bunda özür dileyecek bir şey olmadığını ve hepsini çoktan unuttuğunu söylemişti. Ancak belli ki unutmamıştı.

"Seni bekliyor. Haydi gir."

Aslında Sue'nun bu seanslarımızı bir havuzun etrafında ve çiçeklerin arasında rahatça konuşabileceğimiz arka bahçesindeki vahaya taşımayı teklif etmesini umuyordum ama neredeydi bende o şans.

Odasına girmemle birlikte masasının arkasından kalktı, beni yarı yolda karşıladı. "Vay canına. Bugün farklı görünüyorsun," dedi yüzü sevinçle aydınlanarak.

"Öyle mi görünüyorum?" diye sordum neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi. Ancak biliyordum. Üzerimde kot pantolon

ve düz, uzun kollu bir tişört vardı. Saçlarım uzun ve düzdü ama düzleştirmemiş veya şekil vermemiştim. Ayrıca neredeyse hiç makyaj yapmamıştım; sadece biraz fondöten, biraz allık ve maskara vardı. Son birkaç haftadır tartıyordum. Bu şekilde daha kendimmiş gibi hissediyordum. Ayrıca artık bir saat fazladan uyuyordum.

"Şehrin her yanında tatil süslemeleri olmasa ve önümüzdeki hafta yirmi kişilik bir Noel yemeği hazırlamak zorunda olmasam, temmuzun ortasında olduğumuza yemin edebilirdim," dedi. "Rahatlamış görünüyorsun. Mutlu. Yazlıkçı Sam gibi."

Bunu nasıl açıklayacağımdan emin değildim ama Yazlıkçı Sam gibi *hissetmiyordum.* Ondan çok daha rahat, mutluydum çünkü temmuzdayken bile ağustos ayının geleceğinden endişe duyar, kumlar kum saatinin dibine akarken ve bunu durdurmak için elimden bir şey gelmezken bunun için gerçekten mutlu olmak güç gelirdi.

"Yazlıkçı Sam hep..." Durup doğru sözcüğü aradım. "Geçiciydi. Ancak *bu* gayet kalıcı gibi."

Sue gülümsedi.

"Bugün ileri yüzme programına kaydoldum. Her sabah saat beş antrenmanı." Gözlerimi devirdim. "Ancak yıl boyu süren yarışlar, On Birinci Sınıf Ulusal'larda yüzme şansı ve burs almak için çok daha iyi bir fırsat."

Sue'nun gözlerinin içi gülüyordu. "Bu kesinlikle bir kutlamayı hak ediyor." Sue mini buzdolabına gitti, içinden bir şişe köpüklü elma şarabı çıkardı. İki plastik flüt bardağa koydu ve dönüp birini bana uzattı.

"Sam'e," dedi kadehini havaya kaldırarak.

Kadehimi onunkine tokuştururken sözünü tekrarladım. "Sam'e."

Elma şaraplarımızı alıp koltuklarımıza geri döndük. Ayakkabılarımı çıkardım ve Sue bana hamurumu uzattı. Ona hafta boyunca yaşananları anlatırken bir yandan kadehimden yudumlar alıyordum, o da dinleyip başıyla onaylıyordu. Her zamankinin aksine kucağında deri kaplı dosyası yoktu, o yüzden bunun hafif bir seans olacağını hissediyordum. Son birkaçının ardından sanırım bu ikimiz için de iyi olurdu.

Üç hafta önce bütün zamanımızı Çılgın Sekizler'den ayrılığımı prova ederek geçirmiştik. Sonraki hafta, doğru bir karar verip vermediğimi merak ederken sürekli ağlamakla geçmişti. Geçen hafta konuyu değiştirdik ve Sue beni Caroline için yazdığım şiiri okumaya ikna etti. Sonra diğer şiirlerimi de okumamı istedi ve okudukça daha da ağladım.

Okurken, üç rakamının düşüncelerimi ve hareketlerimi ne kadar çok etkilediğini fark etmeye başladım ve seansımızın sonunda, ona dürtülerimi kontrol etmek için daha fazla çabalamak istediğimi söyledim. Bu da kilometre sayacı konusunu itiraf etmek zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Ellerimdeki oyun hamurunu işaret etti. "Bugün ondan bir parça koparıp sayıların üzerini kapamaya ne dersin?" Hamuru parmaklarım arasında sıkıştırıp bunun işe yarayabileceğini söyledim. "Park etmeden önce gerçekten onu oradan çıkarma ihtiyacı duyarsan, çıkar," dedi. "Sonra geri koy. Ancak onu devamlı orada tutup tutamayacağına bir bak."

Hâlâ ne zaman park etsem o sayıları düşünüyordum ama bir kez bile hile yapmamıştım.

Sonra AJ'den konuştuk. Ona her şeyden bahsettim, sonra bugünkü seansa beni onun getirdiğini söyledim.

"Yeni gitar telleri alması gerekiyordu, müzik mağazası buradan birkaç blok ötede." AJ'le yaptığımız konuşmayı aklımdan geçirerek şarabımdan bir yudum aldım.

Son birkaç haftadır sık sık Sue hakkında konuşuyorduk. AJ, Sue'nun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve bir gün onunla tanışmasını istiyordum. Henüz bunun için hazır olup olmadığımdan emin değildim ama onun beni buraya bırakma fikri hoşuma gitmişti. Ona, isterse Colleen'le tanışabileceğini söyledim.

"Bir şekilde çarşambaları nereye gittiğimi görmesine ihtiyacım vardı."

Sue'nun benimle gurur duyduğunu görebiliyordum. Ben de biraz kendimle gurur duyuyordum. Konuşmak iyi gelmişti. Etrafımın bunu kolaylaştıran insanlarla çevrili olması güzeldi.

Sonra bana Caroline'ı sorunca uzun bir süre sessiz kaldım.

Sonunda, dolabımın diğer ucuna bakıp onu göremediğim her defasında mideme nasıl ağır bir yumru oturduğundan ve öğle aralarında sık sık gidip tiyatronun ilk sırasına oturduğumdan ve ikimizin yaptığı gibi karanlıkta şiir yazdığımdan bahsettim. Geçen hafta, Caroline'ın lise yıllarında meşhur olan şarkılardan bir çalma listesi hazırlamaya başladığımı ve Snow Patrol'ın bir şarkısındaki sözlerden alıntıyla adını *Right Beside You* koyduğumu itiraf ettim.

"Onu özlüyorum. Çok özlüyorum. Her gün." Boğazımdaki yumru şişti, gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum. Ağlamak istemiyordum. Bugün olmazdı.

Sue yüzümdeki ifadeden anlamış olacaktı ki ayağa kalktı ve ellerini bir kez çırptı. "Hey," dedi heyecanla. "Senin için bir şeyim var."

Masasına gitti ve elinde, ortasından beyaz bir kurdele geçirilmiş açık mavi ambalajlı bir kutuyla geri geldi. Kutuyu bana uzattı.

"Bana bir Noel hediyesi mi aldın? Dur tahmin edeyim. Pırıl pırıl yeni bir beyin? Bu kez sağlıklı olanından?" Hafifçe salladım. Lanet olsun. Çok hafifti.

"Sadece küçük bir şey. Kendime engel olamadım. Benimle konuştu, ikinizin birbirinize ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Hey, ben hayali insanlarla konuşabiliyorsam, sanırım sen de cansız nesnelerle konuşabilirsin." Kurdeleyi çektim ve yere düştü. Kutunun kapağını açtım. "Yok artık," dedim. Okuyabilmek için üzerinde büyük harflerle, SESSİZCE GRAMERİNİ DÜZELTİYORUM, yazılı tişörtü önüme tuttum.

"Sue, bu muhteşem. Bu tam..." Aklıma gelen ilk şeyi söylemeden kendimi tuttum. Sonra yine de söyledim. "Caroline'lık."

Bunu yapmamam gerekirdi ama ayağa kalktım ve ona sarıldım, "mesleki mesafe" kuralını kırmamıza rağmen o da bana sarıldı. Yeni tişörtümü uzun kollu bluzumun üzerine geçirdim ve ona modellik yaptım. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Mükemmel," dedi.

Hayır. Mükemmel değildi ama bendim.

Zamanımız dolduğunda odasından çıkıp bekleme odasına yürürken beş yıldır ilk kez Çılgın Sekizler'den konuşmadığımızı fark ettim.

AJ benimle aşağıda buluşacağını söylemişti, o yüzden onu bekleme odasında gördüğüme şaşırmıştım. "Hey," dedi. "Güzel tişörtmüş."

"Teşekkürler. Sue hediye etti." Colleen'i işaret ettim. "Siz ikiniz tanıştınız mı?"

"Tanıştık," dedi Colleen. Yüzünde artık o acıyan bakış yoktu. Daha çok alışık olduğum o coşkulu, uçarı ifadesiyle bize bakıyordu.

"Haftaya çarşamba görüşürüz," dedim.

AJ'le birlikte kapıdan çıkıp asansörlerin önünde durduk ve Sue'nun ofisinden, Colleen'in meraklı gözlerinden uzaklaştığımızda AJ kollarını etrafıma doladı. Parmaklarını saçlarımda,

nefesini boynumda hissettim ve tek kelime etmeden sadece uzun uzun sıkıca bana sarıldı. Kollarının arasına tam oturuyor olmak hoşuma gidiyordu. Kulaklarımın göğsüne kusursuzca oturuşu ve kalp atışlarını duyabiliyor olmam da öyle.

"Bugün geldiğin için teşekkürler," dedim ona.

"İyi ki gelmişim."

"Bence de."

Uzanıp asansör düğmesine bir kez bastım. İki kez daha basma isteği duydum ama onun yerine AJ'in elini tutup öptüm.

bunu ben hallederim

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. AJ, Chelsea, Jessica, Sydney ve ben kafeteryada bir masanın etrafına toplanmıştık. Emily de burada olacaktı ama annesi kanserle savaşında yenik düşmüştü ve sömestr tatilinden döndüğümüzden beri okula gelmiyordu. Cenaze töreni yarındı ve Emily, AJ'den, annesinin en sevdiği parçalardan birini çalmasını rica etmişti. Elbette hepimiz orada olacaktık.

Önceleri oturduğum yere bir baktım. Alexis, Kaitlyn, Olivia ve Hailey; hepsi ait oldukları yerde her zamanki gibi yiyip sohbet ediyorlardı. Son bir aydır pek konuşmamıştık ama hepsi mutlu görünüyordu. Hailey bile.

AJ elini dizime koydu. "İyi misin?"

"Evet." Yemeğimi tabağımda evirip çeviriyordum. "Bugün çok aç değilim." Telefonumu cebimden çıkardım ve saate baktım. Öğle arasının bitmesine daha yarım saat vardı. "Sanırım gidip biraz yazacağım."

"İyi eğlenceler," dedi bacağımı sıkarak.

Ayağa kalktım, tepsimi masadan aldım ve herkese görüşürüz dedim. Gitmeden önce boştaki kolumu arkadan AJ'in boynuna sardım. Kulağına, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Yağmur şiddetini artırıyordu ve çok da sorun değildi, ta ki üstü kapalı patika yol sona erene ve tiyatronun çift kanatlı kapılarına ulaşmak için açıktaki çimlik alanı geçmekten başka yol kalmayana kadar. Ceketimi başımın üzerine geçirip koştum.

İçeri girer girmez ceketimi arka sıradaki bir koltuğun üzerine attım ve tiyatronun önüne doğru yürüdüm. Her zaman oturduğum koltuğa geçtim, sarı defterimin boş bir sayfasını açtım ve basmalı bir kalem buluncaya kadar çantamın dibini karıştırdım. Bir kez, iki kez, üç kez bastım. Sonra Kafacı Sue'nun, bir daha basmamı söyleyen kafamın içindeki sesini duydum ve dördüncü kez bastım. İki kez daha basma isteğime karşı koyarak durdum.

Koltuğa geri yaslandım, aşağı doğru kaydım, bacaklarımı önüme uzattım, tavana bakarak ve nereden başlayacağıma karar vermeye çalışarak ayak bileğimi dizimin üstüne koydum. Silgiyi kâğıdın üzerine vurdum. Ne yazacağımı bilmiyordum; salonun rutubetli kokusunu içime çekip tırnaklarımı döşemenin üzerinde ileri geri gezdirerek birkaç dakika öylece oturdum. Bu yere bir bağlılık duyacağımı hiç beklemezdim ama artık bazen olmak istediğim tek yerdi.

Zorlu bir haftaydı. Emily'yi düşünmekten kendimi alamıyordum. Ona bir şiir yazmak istiyordum; ne kadar üzgün olduğumu ifade edecek, arkadaşlığının benim için ne anlama geldiğini anlatacak bir şiir. Ancak sözcükler bugün gelmiyordu. İniltili bir ses çıkararak ayaklarıma baktım.

Ayakkabılarımın yanında bir çift bot gördüm. Sonra tıpatıp benim duruşumu taklit eden, ayak bileğini diğer dizinin üzerine atmış bacaklarını. Ani bir hareketimin onu kaybetmeme neden

olacağından korkarak bakışlarım yavaşça ve dikkatle yukarı doğru çıktı.

Yüzüne ulaştığımda kesik bir nefes aldım. Sonra en büyük tebessümümle ona güldüm.

"Selam. Burada olmana sevindim," dedim kalemimi sayfaya vurarak. "Bu konuda yardımına ihtiyacım olabilir."

Başı yana eğildi ve o da bana gülümsedi. "Ne zaman istersen," dedi uzanıp elimi ellerine alırken.

Ona bakmayı sürdürmek istiyordum ama bunun yerine gözlerimi kapadım.

"Aslında," diye fısıldadım. "Sanırım bunu ben hallederim."

Gözlerimi yeniden açtığımda Caroline gitmişti.

Ardından sayfayı sözcüklerle doldurmaya başladım.